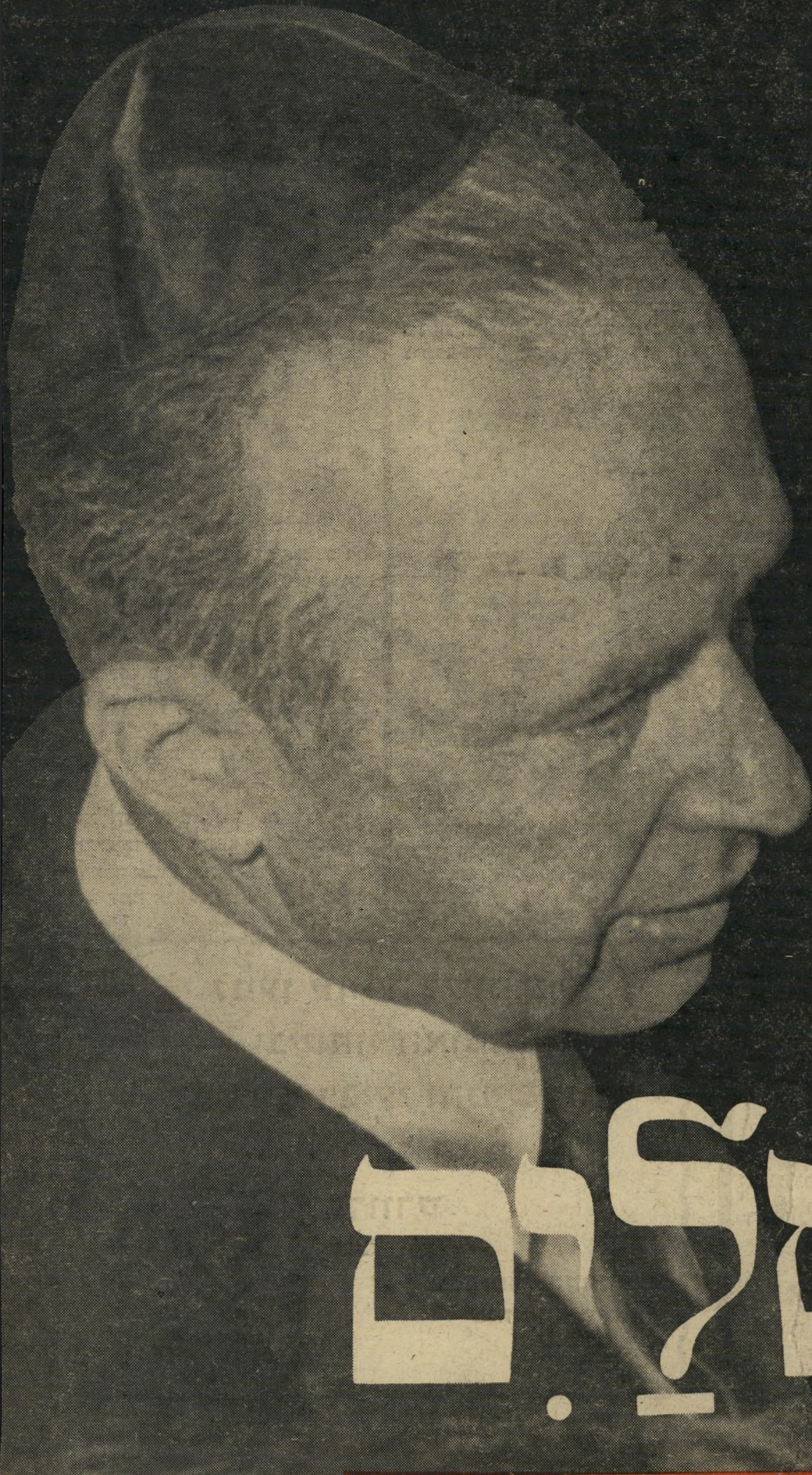

העולם הזה

הממשלה חובשת שוב כיפה

יָרֵד

מִזֶּבֶב

יֵרֵד לְשָׁלָחָם

שירו שיר

כל הצרפתים, זונות!
כל הצרפתים זונות, זה ידוע.
וגם שר החוץ בן זונה.
ודיסטאן כבר מודיע
„לפלשתינאים יש זכות למדינה“.

כל הצרפתים זונות, זה ידוע.
תמורת נפט הם מוכרים את כבודם.
לא אכפת להם כלל לפגוש ברוצח
העיקר שיהיה להם חם.

כל הצרפתים זונות, זה ידוע.
ידוע וגם מקובל.
ונשבע לי חבר שהיה שם שבוע,
שהמון מסתובבות מול „פיגאל“.

כל הצרפתים זונות, זה ידוע.
מוכרים את עצמם שם בזול.
החבר שלי לדפוק שם הצליח,
אז למה אני לא יכול?

דובר צה"ל: יחידת צה"ל פשטה על הבית בו נפגשו עראפת וסובאניירג צלצלה בדלת וברחה. ערפאת התעצבן נורא. היה כיף. אין נפגעים לכוחותינו

דובר-צה"ל מסר שעל ביצוע הפעו-
לה הוחלט לאחר שה-„בומים“ שביצ-
עו מטוסי חיל-האוויר לא הספיקו על-
מנת לשבש את היחסים בין עראפת
לאורחו.

משקיפים מוסרים שרק ברגע האחרון
נדחתה הצעה להזמין את הוריו של
שר-החוץ הצרפתי לשיחה עם שר-
החינוך. נראה, שההצעה נדחתה על-
מנת לא להעכיר את האווירה בין פריז
וירושלים, ולאפשר את עלייתו של מר
וסובאניירג לכתה ב'.

עוד אמר הדובר שנשקלת האפשרות
להניח מוקשי-מים ליד הכניסה לבית,
הנחת קפצונים מתחת לכסאות, ומרי-
חת קאקי על ידידות הדלת.

„אנחנו נשגע אותם לגמרי“ — הב-
טיח הדובר.
אין נפגעים לכוחותינו.

במסיבת-עיתונאים שנערכה אמש, מסר דובר-צה"ל פרטים על פעולה
נועזת שערכו כוחותינו נגד כוחות-השחור.

יחידה נעלמה מן המקום והתחבאה מ-
אחורי הגדר.

מדיווחי החיילים התברר שעראפת
בעצמו פתח את הדלת, הסתכל מסביב
בזעם, צעק בעצבנות: „מן-הדא?“
וטרק את הדלת ברוגז.

היחידה שבה וביצעה את המעשה
כארבע פעמים נוספות, למרות שעפ"י
התיכנון היה עליהם להתפנות כבר
לאחר הפעם השנייה.

מספר סגן מ. (מתולתל וצנוע):
„איך שיגענו אותו... הוא התעצבן ל-
גמרי! כל פעם הוא יצא וצעק כמו
משוגע.“

במסר שגם שר-החוץ הצרפתי הת-
רגז מאוד ואיים בניתוק היחסים בין
ארצו לבין אש"פ.

במסגרת הפעולה פשטו חיילי יחי-
דת-עילית של צה"ל על הבית בו
נערכה פגישת עראפת ושר החוץ ה-
צרפתי. למרות המידע המדויק שהיה
בידי כוחותינו, נאלצו אלה לשוב ול-
בוא מיספר פעמים, מכיוון שבשלוש
הפעמים הראשונות לא היה אף-אחד
בבית.

לאחר שהתברר מעל לכל ספק שאכן
נמצאים עראפת ואורחו בבית, פשטו
חיילינו על הדלת, ואחד הקצינים
(סגן מ), מתולתל וצנוע שנכח במסי-
בת-העיתונאים) צילצל שני צילצולים
ארוכים בדלת, צעק — „אחרי!“ וה-

שר-החוץ הצרפתי בתום הפעולה.
שימו לב לפניו המכורכמות מזעם.
ניכר שהאיש הזדקן להפליא בעקבות
הצלצולים.

בדיקות המוניות לגילוי נושאי המחלה התורשתית

אף-שעל

אף-שעל זו מחלה תורשתית הגורמת למותם של ילדים
בגיל הרך.

היא פוגעת בעיקר במשפחות יהודיות ממוצא אשכנזי
וספרדי. רק אם שני ההורים הינם נושאי אף-שעל קיים
סיכון של 25% שהילד שיולד יהיה נגוע במחלה.

בעזרת בדיקת-דם פשוטה, ניתן לגלות אם אדם נושא
בתוכו את התכונה (הגאן) למחלה.

כדי למנוע לידת ילדים נגועים במחלת אף-שעל, מוזמנים
לבוא ולהיבדק צעירים ממוצא אשכנזי וספרדי.

מבין זוגות העומדים להינשא, מוזמנת לבדיקה הכללה.

במקום הבדיקה ינתן הסבר מקיף על מהות
המחלה ודרכי ההתגוננות בפניה.

הבדיקות מתבצעות
ע"י המכון הציטוגנטי

למען יהודה ושומרון

וביטחון האוכה

סע ביום רביעי וחמישי זה

במושך כל היום

ברוורס

תומכי ההתנחלות
ביהודה ושומרון
ברוורס

נגזר עלינו

נגזר עלינו. מן השמיים
נלחמים בנו. כוח עליון רו-
צה שנמשיך ככה. אצבע אלו-
הים לוחצת לנו על כובע הפלדה.
כי נגזר עלינו לחיות על החרב. כי
לעד יעמדו עלינו לכלותינו. אין-ברי-
רה. מוכרחים. לא רוצים ללמוד — רוצים

להשתגע. רוצים עוד מלחמה. עוד אחת לפ-
חות. לפני-כן, נא לא לבלבל את המוח! אחר-
כך, נראה. אולי נלמד אחר-כך. לא מבטיחים, אבל
אולי. אולי רק בעוד שתי מלחמות. אולי רק בעוד
תבוסה. כי אנחנו לומדים לאט. נורא לאט. אפילו
בירידה אנחנו לומדים לאט. ואנחנו הרי לא יודעים
בכלל שאנחנו בירידה. אנחנו? ! בירידה? ! אתה בטח
מתלוצץ...

בכלל, הכל מהשמיים, הכל בשמיים. השם נתן —
השם לקח. אז מה אני אשם? העיקר שעם-ישראל-
חי. בינתיים. עד שהוא לא ימות קצת, לא נפקח את
העיניים. העיקר — תהיה עוד מלחמה וזה מה שקו-
בע. נא להתעצם. נגזר עלינו להתעצם. לעצום עיניים
ולתתעצם. ובינתיים עזוב אותנו.
בטח שנחזיר. יודעים שנחזיר. כל סנטימטר נחזיר.
אבל קודם רוצים עוד מלחמה. בלי עוד מלחמה לא
מחזירים.

ואתה — תשתוק בכלל!
בצבא היית?

שלב השאלה הזהה

השכם בבוקר קם צדיק־ורעילו, והי-
ציץ לעבר שכנו רשע־וטוב־לו, שישב
בגינת ביתו וזלזל קריקס עם חמאת־
בוסנים והרינג.

„מדוע דרך רשעים צלחה?“ התעניין
הצדיק.

אבל כיוון שאיש לא ענה, התייאש
והלך לעבודה.

צדיק ורעילו עבד כל אותו יום וקי-
לל את יומו ואת גורלו ואת הממשלה
ובכלל. בערב, כשחזר לביתו היה שכנו
ישוב, וניכר היה שטוב לו. ואפילו טוב
מאוד.

זה כבר הרגיז את הצדיק והוא ני-
גש אל הרשע, שלגס מרק פטריות עם
שקדים וטפח על שכמו.

„תסלח לי“, אמר הצדיק, „אפשר
אולי להתעניין מדוע דרך רשעים צלי-
חה?“

„מדוע דרך רשעים מה?“ גירגר
הנשאל.

„צליחה!“
„אהה“, אמר הרשע.

„בכל־זאת?“ — התעקש הצדיק.

„אני יודע?“ אמר הרשע, „אתה חו-
שב שנוח לי שכולם מצביעים עלי ב-
אצבע ושואלים שאלות וחוקרים ומת-
עניינים? ושאתם יוצאים לעבודה ול-
שדה ולמשרד, אני יושב לבדי כמו פוץ
וזולל ושותה ולועס ושומע סטריאו.
מה אתה חושב, אין לי לב? אני עשוי
מעץ? אני לא שומע את זעקתכם
ועלבונכם ושיברונכם וענוותכם? לי
לא חורה שצדיק ורע לו?“

„אז באמת, למה?“ שאל הצדיק.

„טוב“, אמר הרשע, „צריך להתפרנס
ממשהו.“

מי יתוני עוף
ציפור כנף קטנה

אל תאכזר - נוה יכולה אמריקה לעשות למועני
אמור - נוה אני יכול לעשות למוען אמריקה

הובטחו להם, תמורת הסכמתם להצטרף ל-
ממשלתו.

בוטלה הופעת שר

הבריאות בחדרה

שרהבריאות, ויקטור שטוטוב, עמד לבקר הש-
בוע בבית-החולים הלל יפה בחדרה, כדי להופיע
בפני סגל עובדי בית-החולים ולהודיע להם, כי למ-
רות התפטרותו של מנכ"ל משרד-הבריאות, לא
יחזור מנהלו המודח של בית-החולים, הד"ר רוברט
חיימוב, לתפקידו.

הופעתו של השר התבטלה אחרי שמע-
רכת "העולם הזה" מפרה לדוברת משרד-
הבריאות את מימצאי החקירה בפרשת הד-
חתו של הד"ר חיימוב. כתוצאה מכך הח-
ליט שרהבריאות לבדוק מחדש את כל פרי-
שת הדחתו של מנהל בית-החולים.

קרע בין

הילל לרבין

הקרע בין ראשיהממשלה יצחק רבין ל-
בין שרהמישטרה שלמה הילל התרחב עד-

ידידת השר

עוררה מרד

ידידתו האינטימית של אחד משרי-
הממשלה, מימנה שהולדה הש-
בוע מרד באחת מנציגות ישראל כי
היא יודעת חשף אתמנהגת עניינו כי
תפקיד במידע באותה שנייה, תפקיד
שלא היה קיים עד כה בתקן. עובדי
השירות מדו על המינוי וכמה מהם
אף איימו בפטרותם.

כתוצאה מכך נאבק השר לזאת על
המינוי שהעניק לידידתו, והוא תועב-
הה לתפקיד אחר, גם הוא בחו"ל. רק
אז נרגעו הנהלת משרד-הבריאות והעני-
נים הולדו לעבודתם הסדירה.

ברייכר, שהשניים אינם מרכיבים עוד זה
עם זה.

הילל כינס ביום החמישי האחרון בלישכתו חברי-
כנסת של המערך מעדות המזרח, וכן פעילים מ-
מיפלגת העבודה מעדות-המזרח. בתום הישיבה נשלח
מברק חתום עלידי דוד פתל, בשם כל הנוכחים,
לראשיהממשלה, הדורש ממנו למנות שרתקשורת
מקרב עדות המזרח. כוונת הילל אינה למועמד הר-
בכיר לתפקיד זה, משה שחל, אלא לפעיל העדות אלי
מויאל, ממקורבי הילל.

הילל עדיין דורש לעצמו תיק השר לענייני רוו-
חה, דרישה שנדחתה על הסף עלידי ראשיהממשלה,
אשר התבטא לפני ימים מספר: "אני לא יודע מה
הילל רוצה? אפילו את תפקידו כשרהמישטרה הוא
לא מצליח למלא כראוי. ואני צריך לשבת פעמיים
בשבוע עם מפכ"ל המיטרה כדי לגמור איתו עניי-
נים, או עכשיו הוא רוצה עוד תפקידים?"

ליזה מינלי

תופיע בארץ

כוכבת-הזמר הנודעת ליזה מינלי, בתה
שז כוכבת-הקולנוע ג'ודי גארדנר, תגיע לי-
ישראל לסיבוב-הופעות לקראת סוף חודש
נובמבר השנה.

ליזה תערוך בישראל שתי הופעות בלבד, שית-
קיימו בהיכל הספורט ביראליהו בתל-אביב.
היא תגיע לארץ בלוויית אמרגנה-בעלה, ג'קי
גרין, ותביא עמה תזמורת של 16 נגנים, אליהם
יצורפו עוד 16 נגנים ישראלים שילווה בעת הופעתה.
מחיר הכרטיס להופעותיה של ליזה מיי-
נדי ינוע בין 30 ל-50 ל"י.

האחרות. האינפלציה הדוהרת במדינות אלה, איום
המשבר הכלכלי והמחסור באשראי, הקטינו במידה
ניכרת את נכונות יהודי מדינות המערב לתרום ל-
מגבית אותם סכומים שתורמו בשנות השפע שלהם.
אומדן ההכנסות הנוכחי של ראשי הי-
מגבית נופל בכ-30% מהתחזיות המוקדמות
לגבי שנת הכספים השוטפת. לירידה בהכ-
נסות המגבית תהיה השפעה ישירה ומיי-
דית הן על תקציב מדינת-ישראל, והן על
מלאי המטבע הזר שלה.

גולדה הולכת

למישרד

הישיבה החדשה שמקימה לעצמה ראשי-
הממשלה לשעבר, גולדה מאיר, תמוקם כי
אחד מבנייני המישרדים בתל-אביב.

מלישכתה החדשה מתכננת גולדה מאיר את שיי-
בתה לפעילות פוליטית, בעיקר במיסגרת מיפלגת
העבודה, גולדה חוששת כי היא עלולה להידחק
הצידה למרות הפופולאריות ממנה היא עדיין נהנית
בין חברי מיפלגתה, במיוחד לאור הניסיונות והלח-
צים על פנחס ספיר לארגן מחדש את כוחה של מפא"י
לשעבר.

לאחרונה הביעה גולדה את מורת רוחה מפע-
לותו המדינית של יגאל אלון, לאור התבטאויותיו
בנושא הפלסטיני, הניראות בעיניה כניסיון לנגח
אותה.

המתנחלים לא

יועמדו לדין

הרב משה לווינגר וחנן פורת, ממנהיגי גוש אמו-
נים, אשר נעצרו עלידי המיטרה לאחר מיבצע
ההתנחלות האחרון בשומרון — לא יועמדו לדין.
החלטה על כך נפלה במישרד-המישטרים בשבוע זה
אחרון. כמירון הוחלט שלא להעמיד לדין אף מת-
נחל אחר.

שרהמישטרים חיים צדוק, אשר שהה
בחו"ל כאשר נעצרו השניים, הביע תרעומת
על המעצר בפני היועץ-המישטרי-לממשלה.
הוא טען כי היתה זו שגיאה חמורה מבחינה צי-
בורית. מאיר שמגר מצידו טען כי ההוראה לעצור
את השניים באה ישירות מראשיהממשלה יצחק רבין.

הכנות ההתנחלות

יימשכו

בשבועות הקרובים צפוי מיבצע-ההתנחלות נוסף.
אנשי גוש אמונים החליטו לא להסתפק בהתנחלויות
בגדה שהובטחו עלידי ראשיהממשלה יצחק רבין
למפד"ל, אלא לערוך מסע נוסף של הפגנות כוח הת-
נחלויות.

בינתיים נודע כי ראשי המפד"ל הצלי-
חו לקבל מרבין הבטחה להקמת עוד התני-
חות מאושרת אחת, נוסף לשלוש שכבר

המת

קם לתחיה

באסיפה כללית של רופאי בית-ה-
חולים ע"ש "שיבא" בתל-השומר, שי-
נערכה בשבוע שעבר לדיון בפרשיות
הציבוריות שהתעוררו לאחרונה כי
תחום הרפואה בישראל, אירע מקרה
נדיר.

אחד מראשי המחלקות של בית-
החולים דיבר בהמשך על המצב במיק-
צוע הרפואה בארץ, סיים את דבריו,
צנח ומת במיקום מהתקף-לב. מומחה
לניתוח-ליב של בית-החולים שנכח
באסיפה, הד"ר דני גור, מיהר לעברו
של הרופא שמת מוות קליני, התחיל
מיידי במיפוג נמרץ להפעלת הלב מי-
חדש, הצליח להקים את הרופא שמת
לתחייה, תוך כדי מחלק האסיפה.

תשקיף

צה"ל מתגבר ביצורים

בגבול ירדן

צה"ל מתגבר את קו-הביצורים לאורך קו הפ-
סקת-האש עם ירדן.

קו ביצורים זה נועד לקדם אפשרות של
חידוש הקרבות בגבול עם ירדן.

בעיקר מושלמות בעבודות הביצורים בשטח זה חפי-
רת תעלות אנטי-טנקיות מהסוג שהוכיח את עצמו
במלחמת יום-הכיפורים ברמת-הגולן.

הניו-יורק טיימס

פסל מאמר

שורכש מדיין

העיתון האמריקאי החשוב ניו-יורק טיימס פנה
לאחרונה לשרהביטחון לשעבר, משה דיין, בבקשה
שיכתוב עבורו מאמר מדיני על המצב במזרח-התיכון.
לאור ההתפתחויות האחרונות, דיין קיבל את הר-
הצעה, אולם דרש תמורת המאמר סכום של אלף
דולאר. מערכת הניו-יורק טיימס הסכימה לעיסקה.

זמן קצר אחרי-כן התקשר אחד ממקור-
בי דיין עם אנשי מערכת העיתון האמריקאי
א, והסביר להם כי דיין טעה בכסום שנקב
תמורת כתיבת המאמר, וכי למעשה הוא
דורש סכום של 1500 דולאר (6300 ל"י עפי-
השער הרשמי). מערכת העיתון הסכימה גם לסכום
החדש שתבע דיין.

רק אז שלח דיין למערכת הניו-יורק טיימס את
המאמר שהתבקש לכתוב, וקיבל מייד את שכרו.
כאשר חלפו מספר שבועות והמאמר לא פורסם,
ביקשו אנשי דיין לברר את סיבת אי-הפירסום.

נאמר להם, כי למרות התשלום ששולם
לדיין לא מצאה מערכת העיתון לנכון ל-
פרסם את המאמר, כיוון שאין בו אף מילה
חדשה אחת אותה לא אמר דיין בפומבי
כבר בעבר.

שרי-החוץ הצרפתי

ילון בירושלים

משרד-החוץ רואה כניצחון מדיני חשוב
את העובדה ששרי-החוץ הצרפתי, ז'אן פוי-
באנייר, יזון בעת סיורו בארץ השבוע ליר-
זה אחד בירושלים, וזאת אחרי שגורמים
צרפתיים מחרימים מאז מלחמת ששת-הי-
מים כל אירוע ממלכתי או עירוני הנערך כי-
בירה.

שרי-החוץ הצרפתי מגיע לארץ בלוויית 12 עיי-
תונאים צרפתיים בכירים ושיבוע עוזרים. בתדריך
שהתקבל ממשרד-החוץ הצרפתי נאמר כי השר הוא
חובב אמנות מודרנית, ובהתאם לכך אף נקנתה
עבורו מתנה בארץ. נוסף ללילה בירושלים ילון סר-
באנייר לילה אחד בתל-אביב ולילה אחד בקיבוץ
גינזור, כאורחו הפרטי של שרי-החוץ יגאל אלון.

צופים ירידה ניכרת

בהכנסות המגבית

ראשי המגבית היהודית המאוחדת הביעו לאחר
רונה דיעות פסימיות ביותר לגבי תחזית איסוף
הכספים, הן בארצות-הברית והן במדינות המערב

מערכת תכשירי - הטיפול המדעית - "מירשם לחות" מותאם לכל סוגי עור

"עור-לח"

להשלמת המערכת - תכשירים מיוחדים לעיניים, לשפתיים, לידיים

★ 'ANTI-WRINKLE CREAM FOR EYES'

קרם הזה ליילי לאיזור העיניים. היפואלרגי, עדין בהרכבו, מחליק את העור ומונע קמטים. מתאים לכל סוגי העור. מומלץ להשתמש בו מגיל צעיר.

★ 'ANTI-WRINKLE STICK FOR EYES'

מקלון משיחה רווי לחות, עשיר בוויטמינים, לטיפול סביב העיניים - ביום ולילה. מתאים לשימוש גם כבסיס איפור. אלגנטי ונח לנשיאה בארנק.

★ 'LIP CONDITIONER'

שפתון לחות להגנה על השפתיים מפני קרה, יובש והתבקעות - לטיפול ביום ולילה. שומר על גוון השפתיים ומעניק להן מראה לח. לשימוש בכל הגילים.

★ 'RE-TEXTURING HAND CREAM'

תחליב ידיים עשיר בלחות ובשומנים עדינים - יוצר כעין "כפפת מגן" ענוגה, מרווה ומחליק את העור. מתאים לשימוש במיוחד לפני ואחרי עבודת הבית.

היובש, הוא האויב הגדול של היופי הנשי. הלחות - המרכיב החיוני לשמירת נעורי העור. עורי הפנים זקוק למנחלות לפי מידה. "רבולון" מציעה ארבעה מירשמי לחות: לעור רגיל, לעור שמן, לעור יבש, ולעור יבש מאוד. לכל סוגי עור סידרה בת חמישה תכשירי טיפול: לניקוי, לייצוב, להריווה, להזנה ולעיצוב. סוד תכשירי "עור-לח" הוא ה"פקטין" - מרכיב נגדי יובש, המצוי בפירות טריים. ה"פקטין" הטבעי בתכשירי "עור-לח" מגביר את כושרו של העור לשמור על לחותו, רענותו וגמישותו. תכשירי מערכת "עור-לח" משלימים זה את זה בפעולתם. התאימי את הסידרה המתאימה לסוגי עורך, ממערכת תכשירי "עור-לח".

לעור-יבש מאד

MOISTURIZING CLEANSER
ACTIVE MOISTURE TONER
MAXIMUM DAY MOISTURE CREAM
MAXIMUM NIGHT MOISTURE CREAM
THE HEALTH FOOD BEAUTY MASQUES

לעור-יבש

MOISTURIZING CLEANSER
ACTIVE MOISTURE TONER
SUPER PROTECTIVE DAY MOISTURE BASE
ENRICHED NIGHT MOISTURE CREAM
THE HEALTH FOOD BEAUTY MASQUES

לעור-שמן

INTENSIVE CLEANSER
REFINING TONIC
PROTECTIVE DAY MOISTURE BASE
NIGHT MOISTURE BALM
THE HEALTH FOOD BEAUTY MASQUES

לעור-רגיל

PURIFYING CLEANSER
BALANCED TONER
PROTECTIVE DAY MOISTURE BASE
NIGHT MOISTURE BALM
THE HEALTH FOOD BEAUTY MASQUES

החדש בלבד!

דוגמתי הכרות עם מערכת תכשירי

"עור-לח"

(דוגמת ח'ינם - תכשיר נוסף בסידרה)

בקנות תכשיר כלשהו ממערכת תכשירי "עור-לח" ומחשירה המתאימה לסוגי עורך - תקבלי ח'ינם דוגמה של תכשיר נוסף מאותה הסידרה.

מותנתי הכרות עם מערכת תכשירי

"עור-לח"

(במחיר - 15 ל"י במקום - 30 ל"י)

בקנות סידרה שלמה מתכשירי "עור-לח" תקבלי בחצי-המחיר, אחד מתכשירי "עור-לח" המובחרים לייצוב העור, בתוספת בליזרטינה מקורי לשולחן הטואלט שלך.

אנו מזמינים אותך ללא תשלום - לצוות לימוד אשר בו תינתן הדרכה אישית כיצד לטפל ולטפח את יופיך - בביתך. ההרצאות תימשכנה 3 שעות ותתקיימנה בתל-אביב, ב"בית רבולון", רח' חובבי ציון 65, בימים ראשון ושלישי מ-3.00 עד 6.00 אחה"צ; בימי ששי מ-9.00 עד 12.00 בצהריים.

REVLON

רבולון

The New 'Moisture Prescription Series'

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמונהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: עזרמסרם • מורסם ב"רפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב ב"ר אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלויות: "צינקוגרמיה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

אחת התוכניות המפולאריזציות בי יותר של תחנת הרדיו הצבאית גלי צה"ל, היא ללא ספק תוכניתו האישית של העתור נאי נתן דונביץ', בוא נדבר! בשיטת קו הטלפון הפתוח בשידור ישיר, נותן דונביץ' בתוכניתו זו פיתחון פה לאזרחים, השופר כיום בפניו בעיות חולין מחיי יומיום המעיקות עליהם ומטרידות אותם, בחושו העתונאי המפותח ובידע המופלג שלו בתר חומים רבים, משוחח דונביץ' מעל גלי האתר עם מאזיניו, יועץ להם עצות, מדריך אותם בנככי הביורוקרטיה ומברר עמם בפומבי בעיות שונות הצצות בנוף החיים הישראלי.

בשעת שידור תוכניתו של דונביץ' עמר סים קווי הטלפון של התחנה הצבאית, ולא כל אלה המבקשים לגול את הלוחץ עליהם מצליחים לדבר עמו בשידור החי. כיוון שלא הצלחנו לתפוס קו אל דונביץ', אנחנו מנצלים הזדמנות זו כדי לעקוף את תור המאזינים ולקפוץ על העגלה של בוא נדבר עם נתן דונביץ'.

ובכן, מה שמטריד אותנו, הוא אחד המדורים החשובים המתפרסמים בעתונות העברית, מדור שבועי קבוע בשם הטור שלי, המתפרסם בקביעות במוסף השבועי של היומון הארץ. בעל הטור, עתונאי ותיק ומהימן, מטפל במדורו זה, מנקודת מבט אישית, בנושאים הבורים בחיי החברה הישראלית.

והנה, ב-13 בספטמבר השנה, גילה לפתע בעל הטור הנ"ל לקהל קוראיו הנאמן, כי במשרד-הרישוי בחולון, פועלים "מאכע" רים" המעבירים, תמורת תשלום שוחד, מיבחן שתי למכוניות פסולות לנהיגה. הכתבה הנירגשת בטור השתרעה על פני עמוד שלם, וחשפה את הנעשה מאחורי הקלעים של אותה צומת מיפגש בין האזרח לשלטונות.

אולם, משום מה, נעלמה מעיני אותו בעל טור, ידיעה שיגרתית, שהופיעה שבוע ימים קודם לכן ופורסמה בכל עתונת ישראל. סופר בה כי המישטרה עצרה שני "מאכע" רים" שפעלו ליד משרד-הרישוי בחולון, כחשודים בהעברת סטסים למכוניות תמורת תשלום שוחד לבוחנים מטעם משרד הרישוי.

נציג מדור הרמאויות במישטרה תל אביב, פקד זאק גרינברג, דיווח לשופט בעת בקשת פקודת-המעצר, כי המעצרים נעשו בעקבות מידע ותצלומים שפירסם העולם הזה בשתי כתבות-חקירה, שהאחר רונה שבהן (רישוי לרצה, העולם הזה 1931) התפרסמה ב-4 לספטמבר.

אפשר היה להניח שהתעלמות זו נבעה אולי מפניור דעתו של הכותב, סוף סוף הוא אדם עסק ואין חובה עליו לקרוא את כל הנכתב בעתונים. ההתעללות מות היתה נראית כתקלה מקרית, לולא חזרה על עצמה לעבור פחות מחודש ימים, ב-7 באוקטובר שנה זו, פירסם בעל המדור הטור שלי במוסף הארץ, כתבה, בה יעץ למשרד-התיקשרות להקים ועדה ציבורית, שתעסוק בנושא החלוקה הצור

והנה, בשבוע שעבר, קילקלה המישטרה לרוע המזל, את קביעתו הפסקנית והאחלי טית של אותו בעל-טור. המישטרה עצרה את שני עורכי-הדין ששמותיהם הוזכרו בכתבת העולם הזה, כחשודים בקבלת וב מתן שוחד לקבלת רישיונות למספרי מר ניות חדשים.

מעיקות המישטרה הביאה את בעל- הטור המכובד למחשבה שניה בנושא הרישיונות למוניות. הוא החליט להקדיש לפרשה מדור שלם. הוא עשה זאת על פני עמוד שלם בטור שלי שהתפרסם במוסף הארץ ביום השישי האחרון, תחת הכותרת הסתור השחור במספר הירוק. והנה, ראו זה פלא: אותו בעל-טור, שכח כי רק לפני שבועות מספר העניק זר שבחים למשרד- התחבורה על דרך טיפולו הצודקת וההוגנת בנושא חלוקת המספרים הירוקים באמצעות הוועדה הציבורית, פסל כריגונים את כל הידיעות והחקירות שנעשו בנושא זה. הפעם, באותו נושא עצמו, הוא תקף בחרי פות את משרד-התחבורה, וציטט מדברי השופט העליון בבי ברנזון, שאמר: "אם אין כוונה להנציח את המצב השורר בענף המוניות על מיגבלותיו וקלקלותיו, לא יהיה מנוס מלעשות ניתוח, ויפה שעה אחת קודם".

בהמשך אותה כתבה האשים הכותב את משרד-התחבורה בהעלאת הצעות שתגרום נה לביוזבו כספי הציבור. בכך לא הסתיים טיפולו של הכותב בפרשה. בניגוד גמור לכל אשר כתב בדשימתו הקודמת, הוא הבטיח לקהל קוראיו להמשיך לטפל בנושא החשוב במדורו, גם בשבוע הבא.

טעות לעולם חוזרת, היינו אומרים לוא הצלחנו לקבל קו אל מנחה התוכנית בוא נדבר, ואין זו בושה להודות בטעויות. הדואה בטעות רק מוכיחה שאדם הוא חכם כיום יותר מאשר בעבר, והיינו שואלים גם את מר דונביץ': האם אין זה פיזור דעת

עיתונאי דונביץ' (משמאל) ורעייתו
בא נדבר

מצד עתונאי לסמוך על זכרוננו הקצר של קהל הקוראים שלו? אני משוכנע שנתן דונביץ' היה מוצא את התשובה, סוף סוף הוא בעל המדור הטור שלי המתפרסם במוסף הארץ.

כמה מוציאי קורא ממוצע של העולם הזה במשך שנה אחת תמורת רכישת גילי יונות העולם הזה?
אלו היה מחיר העתונים בארץ קבוע ובלתי-תלוי בעליית המדד ובמחירי הנייר הניידים, ניתן היה לחשב זאת בקלות. כיוון שמחירי עתון זה, כמו מחירי שאר עתוני ישראל, משתנים מעת לעת, החישוב הוא מסובך יותר. אבל הקורא דני גספר, מרחוב רייספון שבנאות-אפקה, טרח ומצא כי כל מי שרכש את כל גיליונות העולם הזה בתשל"ד תוציא — או "השקיע" כדברי דני — סכום של 151 ל"י ו-25 אגורות. כל זה כמובן בתנאי שרכש את גיליונות העולם הזה בקיוסק או אצל מוכרי העתון גים.

בעקבות גיליון ראש-השנה של העולם הזה, בו סיכמו מאורעות השנה החולפת, עשה דני גספר סיכום משלו, סיכומו של

קורא קבוע. וזה מה שהעלה בדו"ח המסכם שלו:
"במשך השנה ה-38 לפעילותו של העולם הזה, ראו אור 51 גיליונות שבועיים של של העתון. בכרך מהודר זה, הכולל את כל המאורעות החשובים והפתחות חשובים, בשטח הצבאי, המדיני, הפוליטי הפנימי, החברתי, התרבותי וכו', שעברו על מדי נתנו במשך שנת תשל"ד, מצויים 1784 עמודים, שהורכבו מ-27 גיליונות של 36 עמודים; 15 גיליונות של 32 עמוד; 5 גיליונות של 40 עמוד; גיליון אחד של 44 עמוד. אחד של 56 עמוד ואחד קטן וצנוע — זה מהשבוע הראשון למלחמת יום-הכיפורים — בן 8 עמודים.
"תכולתו של הכרך שאתה מחזיק בידך (באם שמרת את כל החוברות למזכרת) כוללת 4043 (!) תמונות, המעטרות את הכתבות השונות — מיספר מרשים לכל ידיעות, כשלמולן 584 מודעות פרסומת.
"חלקם של הקוראים בעתון — מדור מכתבים — כלל בשנה זו 703 מכתבים, כשאל 44 מהם צורפו תמונות הכותבים. ובאם נציץ לרנע ונראה מה תרמו מספר מדורים קבועים של העולם הזה לכרך השנתי, נגלה כי במדור דף השקפה, לדוג" מה, פורסמו 587 ידיעות, במדור במדינה פורסמו 355 כתבות ואלו במדור אנשים, העוסק בסיפורים קטנים על אנשים חשובים ופחות חשובים, פורסמו 809 סיפורים. "בסה"כ, מילבד המיספרים היבשים, עלי ציינן בסיפוק כי היה הרבה מה לקרוא בשנה שחלפה בעתון הנושא את השם העולם הזה — וגם זו לטובה".
לא בדקנו את הסיכום הסטטיסטי של דני גספר, אבל אין מה לומר: הוא היה מרשים מאוד, גם לגבינו.

ולענין אחר. 703 מכתבי הקוראים שפורסמו במרוצת השנה החולפת במדור מכתבים בעתון זה, הם רק חלק זעיר מ כמות המכתבים הנערמת מדי שבוע בתי בת-הדואר של המערכת. בשל קוצר הי יריעה אין אפשרות לפרסם את כל המכ תבים, או אפילו קטעים נבחרים מהם. אנו משתדלים לבחור לפירסום את המכתבים המעניינים ביותר, המעוררים נושאים לי וויכוח או הכוללים תגובות בעלות גישה מקורית.

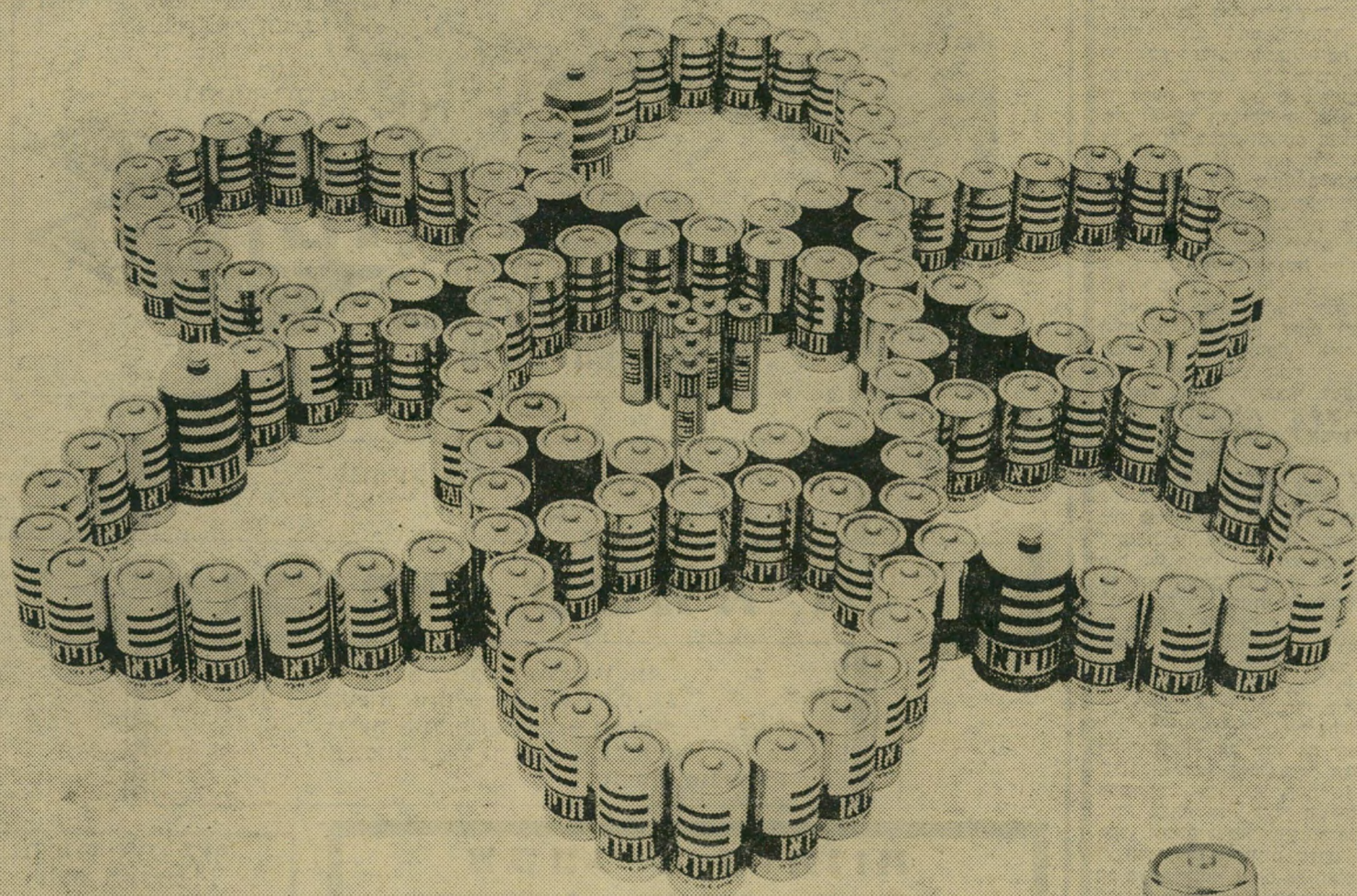
נושא חוזר ונשנה במכתבי הקוראים למערכת, הוא הנושא הנקרא בפינו "בי קורת העולם הזה". לא חסרים בהם מכ תבי שבת, אולם דווקא אלה המציבים סימני שאלה מעל דרכו של העולם הזה, הם הזוכים לתשומת הלב המירבית.

הנה, למשל, מכתבו של הקורא בנימין ירושלמי מתל-אביב:
שמחתי מאוד לקרוא את מכתבה החביב והצודק של לוטיאן ברדוגו מקרית-חיים (העולם הזה 1936) כי תוכנו כאילו נכתב על ידי כותב שורות אלה ורבים רבים אחרים, למה לכם פוליטיקה ומעמדות בעתונכם? נדמה לי שאתם בעצמכם אינ כט שלמים עם זה. המדינה זקוקה לעתון אשר יגלה באמת מעשי שחיתות כלכליים וחברותיים, והם רבים מאוד לצערנו. תפי קיד עתונכם הוא גלות מעשים כאלה ללא משוא פנים ולהיחלם נגדם עד חורמה ו ללא הפסק. למה לא תתמידו רק בשטח זה ותיורכו ככה יעלה ערכו של עתונכם יותר ויותר. פוליטיקה, שמאלניות, אנטי מימסדיות, כל הדברים האלה נמאסו כבר לקהל הרחב. מה שדרוש למדינתנו כיום היא יד חזקה להנהגת סדר, למילחמה נגד ההתדרדרות, נגד המעילות, הביזבוזים איה ההשגחה על המתעשרים ומעלימי המי סים. לא המילחמה נגד הדת, למשל, מו שכת את הקהל הרחב, אלא נגד המיפיל גות המנצלות את הדת. כמה צדקה לוטיאן מקרית-חיים: פחות פוליטיקה והשמצות אישיות והרבה גילויי שחיתות ומילחמה נגדם.

איננו מסכימים לדיעה המובעת במכת בו של הקורא ירושלמי. השחיתות אינה תופעה העומדת בפני עצמה. היא אינה נגרמת על-ידי וירוס שהובא ממדינה זרה. היא אחד הסימפטומים של המישטר ה חברתי והפוליטי בארץ ותפקידו של עתון הוא ללחום במקורות הנגע ולא רק בגי לוייו החיצוניים. יחד עם זאת, נשמח אם גם קוראים אחרים יצטרפו לדיון על תפי קידו של העולם הזה בתנאים החברתיים והפוליטיים החדשים שנוצרו בארץ.

העולם הזה

סמל האיכות בסוללות תדיראן

סוללות תדיראן ליותר זמן

פרסום פלד, משה עמר

קוצר ראיה

כתבתו של אורי אבנרי, "יריקה בפרצוף" (העולם הזה 1937) התדרדרה מבחינה עיתונאית וערכית לכתבת השמצה. אינני תומך בשום התנחלות מעבר לקו הירוק, וודאי שלא בחינוך הדתי, אלא שליגלוג על מחנה ארץ-ישראל השלמה והטענה שהמתנחלים האמיתיים הם ספסרי קרקעות ונוכלים, היא הכללה גסה ומסוכנת.

משה גורדלר, ירושלים
במאמרו "יריקה בפרצוף" כותב אורי אבנרי, כי "לא הופעלו המשאבים האנושיים הגדולים של חרות, מקריית-שמונה עד דימונה, לא גוייסו המוני החסידים המשולחבים של מנחם בגין". ידיעותיו של מר אבנרי, עם כל הכבוד, אינו מעורבות דיון. ישראל השנייה אינה עוד ה"דחליל המרופט משנות ה-50, אנשי המעבר, הלומפן פרולטריון אשר האידיאל שלו בחיים היה זכייה ברישיון כלשהו כדי לעסוק במיסחר זעיר. הם היו פרולטריון של ממש. אני חי שישה ימים בשבוע בקריית-שמונה, אוכל לחם עם אנשי ה"מקום ומבקר בבתיהם. אפילו יעשה חימין

מכתב השבוע

כוח נגד כוח

לאחר התנחלויות, לאחר עצומות שלמות הארץ המטרופול של הליכוד, לאחר הגילויים המובהקים של אימפוטנטיות וקו חסר קו של רמטכ"ל הניצחון '67 — אני סבור כי כל מי שנחרך מעט במישחק המרשים של אקטובר שעבר, ושאיינו חפץ במישחק חק גומלין — חייב לעשות את חשבון הנפש המהיר והמפועל שישתי אני. הנחת היסוד שלי היא כי ביריוני הימין יתחזקו מהתנחלות לעצומה ומ"חולצה חומה לחולצה שחורה ולמגפיים בצבע חולם. לעומתם תחיה ערוכה הממשלה העלובה ביותר שזכה לה עם כלשהוא. ממשלה שאין ביכולתה אפילו לדעת אילו צעדים נוקטים נגדה מצד אויבי הדמוקרטיה, שלא לדבר על שליטה במצב ונקיטה בצעדי נגד. הגנה יסודית שנייה: מצב של ממשלה גרועה לעם מטומטם הניזון מ"אמוציות ומיסטיקה המסופקות לו בשפע ע"י אנשי אגרוף פאשיסטיים מהסוג הדרות — מצב שכזה לעולם לא יביא אלינו את השלום. הדגשה מיוחדת על לעולם.

מסקנות: (אפילו לאחר הנחות שטחיות אלו) אם אין שלום יש מילי-חמה. אם יש מילחמה, ואולי אפילו אחת נוספת, יגיע הדילדול הכמותי, הרוחני, הכלכלי והצבאי למצב שבו הכרנה על התקפות כוללת של המדינה היתודית, פלוס הרעיון הציוני, תהיה מתבקשת מאוד.

מסקנה מעשית: ממשלה רעה, ש"כוונותיה הכלליות מעורפלות ולא נברות במידה קיצונית, עדיין טובה מזהו ובוחר, עדיין טובה משלטון אימים של הימין הדתי-פאשיסטי. משום כך יש לתמוך בממשלה — אך יש להנוג בה כפי שנוהגים בלד לא כל-כך מבריק — יש לעזור לה בדיוק באופן שחוסר הזיקפה הרעיוני שלה יתנגד לו בכל עוצמת חוסר נפשו. נעמיד, לכן, כוח כנגד כוח! בניגוד לדרכנו הדבר, בניגוד לטוהר המידות האמיתיות שלנו — אך בהחלט הכי רח"י! ניסד, אם כך, את המיליציה שלנו — כנגד אלפי פראי האדם, ה"פאנאטים, אכולי אורגזמת הכיבוש. נפנה מעתה אנו, אנשי השלום והש"מאל, את פיקניקאי חירוריה-מילחמה מן הפסיבדו-התנחלויות שלהם — נתחב מעתה אנחנו אתם אל האוטובוסים העולים בחורה לתחומי הקווים מכל ה"צבעים ותהיה זו סוף-סוף תחיבה מ"מעוותית!

לכל אורח החש כי עומדים ליטול ממנו, באופן מרושע ומטומטם, את זכותו לשלום ואושר — שמורה הזכות המובהקת לעמוד על נפשו! נממש כעת את כוחו האמיתי של מחנה השלום — כי בנפש מחנה השלום הוא!

יורם ינובר, רמת-גן

כאשר יצרתם את מכונות הגילוח "KRUPS" היינו רגישים לעור הרגיש שלכם

מכונת הגילוח החשמלית קרוכס מצוידת ברשת נוספת הניתנת להחלפה בהתאם לדרישות עור הפנים

ניתן להשיג במספר דגמים

הפצה ושרות:

טלבו-יבוא ושיווק, טלפונים: 859292, 859191, 845849

יל"שחוד פסחם בע"מ

לנופעל גדול באזור ת"א

ד ר ו ש ה

מזכירה עצמאית

לעבודה כמזכירה של ראש אגף

בשעות אחה"צ מ-13.15 עד 17.30

ידיעת אנגלית ועברית — הכרחית

נא לפנות בכתב יד לת.ד. 7154 ת"א.

סודיות מובטחת!

מקבלים הזמנות

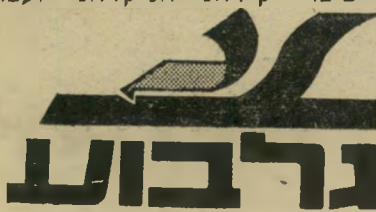
לארונות מיטבה — חדרי שינה — חדרי ילדים — ציפוי קירות ותיקרות ועבודות נגרות מיוחדות.

ביקור

וייעוץ

ללא

התחייבות

חב' לעבודות נגרות ועיפוצים בע"מ רחוב יצחק שרה 32, תל אביב. טל. 39561

החורף אינו סוף עונת הצלום!!

- בעזרת פלש אפשר לצלם גם בחדר וגם בחושך מוחלט!!
- * מלשירי חקרנה, מסכי חקרנה במבחר גדול.
- * פיתוח צבועני ע"י המעבדות המשוכללות בארץ!!
- * צלומי פספורט — ב"רגע!!
- * העתקת מסמכים, במקום! בימי שלישי סגור כל היום

פוטו-ברנר

חיפה, רחוב החלוק 31

שמיניות באוויר, לא יצליח היום להריץ את ישראל השנייה לנהור אחרי "חזון כאח" ריות הימין" אדרבא ינסה. מאיר כהן, חיפה

עם רע!

הנני תושב הארץ מאז 1948. שירתתי בצבא הקבע והשתתפתי בארבע מלחמות. יש לי שלושה בנים, מהם שניים חיילים. ככל יהודי המכבד את עמו, יהדותו ואת עצמו, הלכתי גם אני להתפלל ביום הכיפורים בבית הכנסת קרוב למקום מגורי. להפתעתי הרבה, כאשר נכנסתי לבית הכנסת, הסתכלו עלי כאילו נפלתי מה שמיים. הנוכחים שם החלו לשוחח ביניהם ברוגז, שאלו: "מי זה?" כאשר רציתי לשבת, בגלל כאבי גב ורגליים, נאמר לי: "אין לך מקום פה!" ניגשתי למקום אחר, גם שם נאמר לי: "קום! לא שילמת בשי" ביל מקום!"

שאלתי: כיצד אנו רוצים שבעולם יאהבו אותנו? האם אנחנו יותר טובים מאחרים? תשובתי: אנו עם רע ואגואיסטי.

אפרים בר, חולון

מכתב

לשרהביטחון

אני כותב אליך בשמי הפרטי בלבד, אך אתה יכול לראות זאת בהחלט כהמשך להתכתבות שהחלית בה עם חברי הוועד של האגודה הבינלאומית לסרבני-מלחמה. נהמתי לקבל בדואר "צורהתייבות ל-רישום" בו קורא לי יצחק רוזן, פוקדך, להתייצב בלישכת הגיוס הארצית. כידוע לך, ניתנה לי "תעודת פטור" בשנת 1968, כשאני בגיל 29 שנים. לאחר 11 שנים של "לא פטור ולא גיוס" במשך תקופה זו ניסו שילטונות הגיוס לשכנעני להתגייס. תעודת-הפטור הוענקה לי ע"פ סעיף 28 ב, ולחיוק נרשם "מסיבות-איתחאמה" — דהיינו, מטבעי איני מתאים למלאכה הרג.

אינני בא כאן להתווכח עם הקונספציה, הפסולה בעיני, של "קריאה זו נעשית ב" התחשב בצרכים הדחופים של המדינה ו-צה"ל" עם זאת אינני יכול לציין שאינני מקבל בהבנה קריאה זו.

הצרכים הדחופים של התושבים בשטחי מדינת-ישראל והשטחים הכבושים בידי צבאה הם שלום. השלום יושג רק עליידי אהבה, אמת ומעשים טובים, פיוס ועזרה לזולת. אין ביטחון אלא בשלום בלבד. שלום וביטחון מבוססים על שכונות טובה, לא על שטח ולא על גבולות.

ישעיהו תימאש"י, אלוני יצחק

צדק

ובחירות

במאמרם "שוד לאור היום" (העולם הזה 1937) בו ניתחתם את תוצאות הבחירות האחרונות בביריטניה, טענתם כי שית בת הבחירות האחרונות, אותה מנסים להגיד בישראל, הוכיחה בביריטניה כי אינה אלא עיוות מופלג.

אני סבור כי הניתוח המיספרי של תוצאות הבחירות עדיין אין בו כדי להביר עד כמה גדול הסילוף של רצון הבורח בשית בת בחירות מעין זו. אנשים אינם נוטים להתעמק במיספרים ובמשמעותם, אם אינם חובבי סטטיסטיקה מושבעים. מן הראוי להמחיש את הפער בין ההצבעה לבין הרעב ביה"הנבחרים באמצעים מוחשיים שיובנו לכל הדיוט.

מרדכי אוריון, תל-אביב
כמה, למשל, באמצעות הדאגרה הבאה (ראה בעמוד זה) בה ניתן ביטוי גרפי להפלטות הכוחות השונים בעת ההצבעה ובייצוג בפרלמנט.

או מה זאת "פרחה"?

כל מה שנקבע על ידכם בנושא הפרחה (העולם הזה 1936) זה פצ'צ (פיצפוצי ביצים). פרחה זו אחת שחושבת שיש לה שיק, מתלבשת ומתאפרת בהתאם לאופנה והתוצאה הפוכה בכל מקרה. אין שום קשר עם "מתרוממת", "קלת-דעת", "מוצא" או יופי. יתכן ובגלל "הפרחיות" היא נראית זולה (להבדיל ממונחות מודעת).

בן שמואל, כרמיאל

תלמודנו מה מבדיל בין בנות טיפוחיכם, מלכות-היופי למיניהן לבין סתם "פרחה"? מחיר העכוז? זו ששמה מופיע מדי שבוע במדור רחל המרחלת מותר לה וזו שאינה, אסורין עליה וימורין בחדרין או בפרהי סיה, וכל המרתה יוקע שמה לידראון עולם בהעולם הזה. אמן.

א. קופר, אנטוורפן, בלגיה

...אין לי ספק שהעולם הזה, נוסף על

בפרלמנט:

טבלת התפלגות המצביעים והנבחרים בבחירות בביריטניה
עיוות, סילוף

ביוזעין, הסכום נשמע מופרז גם מכדי שיעתון כמו העולם הזה יאמין לו. אם אכן יודע העורך על "המידע" הנ"ל — ומעלימו ביוזעין — הרי נמצא לא נאמן למקצועו ולקוראים. לאור כל הנ"ל אני מרשה ל-עצמי להצטרף לסופר יורם קניוק ולכל אותם אלה הסבורים שהעולם הזה ניוון מגוומאות וניפוח עובדות, שאין להם שום יחס למציאות.

נפתלי גרטנר, גדרה
● בידי המערכת מידע בדוק על כמה מקרים מסוג זה. מטעמים של אתיקה אין אפשרות לזהות את האנשים בשמם.

לרחוק משהו

לירדים!

זה זמן רב שעיתונכם, העולם הזה, יוצא לאור. האם לא הגיעה השעה שתחלו להציע הצעות מעשיות וקונקרטיות ולא רק תחקפו את המתרחש סביבכם ובעצם סביב כולנו?

עד נקודה מסוימת חייב עיתון לעורר את הציבור להבחין במתרחש סביבו. אך יחד עם אותן התקפות, אתם צריכים גם להציע הצעות לחיפוף. לשיפור — הצעות של ממש. שהרי אתם בעצם מערערים את אמון הציבור בדברים שהאמין בהם. ברגע שאתם לוקחים לבן-אדם דבר-מה מהידיים, אתם צריכים לדחוף לו דבר-מה אחר. אני סוברת שאכן צריכים להעיר את הציבור מתרדמתו ומהאפסותיות שלו. לגבי דברים שהוא צריך להתקומם נגדם.

ב. עמיר, חיפה

איפה המזכירות?

בעתונכם (העולם הזה 1935) נאמר כי ועדה-עובדים של מוניאון-ישראל דרש מ'המנחל שלפני שיתחיל בפיתורי עובדים, יקדים ויפטר את צוות המזכירות המנופח

המשרת אותו. זוהי ידיעה שאין בה קור-טוב של אמת. לדני גלמונד — על אף היותו מנהל של מוסד גדול (206 עובדים) ותקציב של 9 מיליון ל"י בשנה) — אין מזכירה וממילא אין לדרוש ממנו דרישה כזו.

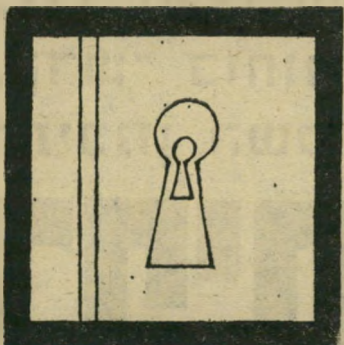
אם את הידיעה על גלמונד קראתי ב-חיוך, הרי את הכתבה על יגאל ידין באותו גיליון קראתי מתוך צער ורוגז. זוהי כתבה מלאה כוב. ניתן להוכיח שהכתבה משוב-שת, אך לא במיסגרת של מכתב, מאחר וצריך לדון בשפע של טענות, שרובן הן בגדר חצאי אמיתות.

מנן ברושי, מוזיאון ישראל, ירושלים

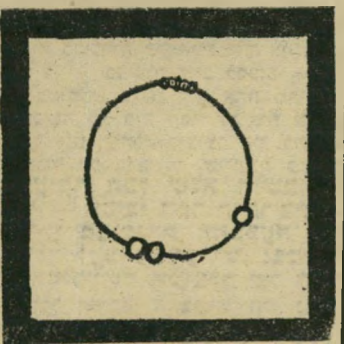
● מנהל מוזיאון-ישראל, דני גלמונד, אומנם אינו מטעם מזכירה אישית, אולם הוא המעסיק של המזכירות והכתבניות ה-יושבת בחדר לידו ונקראות, מזכירות ה-הנהלה. לגבי אותן מזכירות הועלתה דרי-שת ועד עובדי המוזיאון, כפי שנמסרה על ידי חבר הוועד לכתב העולם הזה. החומר בכתבה על הפרופסור ידין נמסר על ידי ארכיאולוגים בעל-ישיש, ועובדת הגשת החוק אושרה אף על ידי מנהל אגף-העתיקות. העולם הזה ישמח לכל דיון עניני בפרשת "חוק ידין".

קשקשת 1939

הפעל את דימויך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההג-דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קול-נועה-מכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 1937

● מחזור המתנחלים בטבע: מח-סום צה"ל, התנחלות למיספר שעות. פינוי לתחנת-מישטרה, מחזור חלילה. **דני גספר, נאות אפקה**
● הטבעת בה קידש פינחס ספיר את ריבקה אשתו.
● **ציונה שרעבי, יפתח 7, תל-אביב**
● לווינים מסובכים סביב כדור-הארץ.

נירית דניאלי, חובבי-ציון, 12 ירושלים

● מה שנותר מזר עלי-הדפנה של משה דיין.
חיים גבעולי, חיפה

חשבוט ב, דרייב-אין
הצגה ראשונה 7.15
"סקנדר כמית-החוליים"

הצגה שנית 9.45
"השוחר"

בגלל הברקותיו של משה דיין הוקדשו למאמץ העיקרי במיבצע „קדש“ כוחות דלים מדי. והם הופעלו מאוחר מדי - אולם התיכנון השקול של חיים לסקוב הביא להצלחתו של הקרב

רפ"ח: הקרב הנעשה

דדים — והמכונה המסתערת בשלמותה.
זהו קרב של הפרטים הקטנים, של הסכניקות המדוקדקות והסכימטיות ושל הביצוע הדבק מירבית בתיכנון. הפיקוד הגבוה יכול להשפיע רק בשלבים המקדימים: לתכנן הטעיות, לחשב מראש התפתחויות שונות ולתכנן לקראתן, להפעיל מלכתחילה מיספר מסמיק של חזירות, כדי שאם האחת תיסתם או תשתבש יינתן להמשיך בביצוע המשימה באמצעות אחרות. לבד מהכנות מוקדמות אלו, יכול הפיקוד הגבוה להשפיע באורח ישיר וממשי על ניהול הקרב ועל תוצאותיו רק באמצעות הפעלת עתודותיו — במידה שיכול או דאג להכנין — וברגע שהחליט מה ייעשה בו, מתי והיכן, לא נותר לו אלא לשבת ולכוסס ציפורניו — או, כמונטגומרי בליל סתיחת הבקעתו באל-עלמין, ללכת לישון.

אולם קרב כזה, ככל שאיננו סימפטי, איננו בהכרח גם מרובה אבדות. הכל תלוי באיכות התיכנון והביצוע. ראוי, בהקשר זה, גם להפריך את המוסכמה הכיכול, הרווחת מדי אצלנו, לפיה מן ההכרח שכל מילחמה תהיה רבת-קורבנות מקודמתה. העובדה שהאויב מצויד טוב יותר מבעבר, אפשר שתנוטרל — זייתר מכך, עלידי שיפור הציד שבידינו. אבל ודאי שניתן להתגבר על כך בפנטס הפשוט ועתיקהיומין, של גילוי יכולת עדישה.

זוהי הכתבה החמישית של הפרשן הצבאי בנימין עמידרור בסידרה שנועדה לחשוף את השורשים העמוקים יותר להתמוטטות מערכת התפיסות והמושגים של צה"ל ביום-הכיפורים. בהקדמה קבע עמידרור כי ה„מחדל“ המפורסם של יום-הכיפורים מילא רק תפקיד קטן באסון שאירע באותו יום, וכי למעשה היו סיבותיו עמוקות הרבה יותר: אי-הכוננות להבחין בכישלונות, מיסוד השגיאות שגרמו לכישלונות אלה, וקידוש תורות-לחימה פסולות ומוטעות לחלוטין, שהפכו לניכסי-צאן-ברזל.

כמו כל המאמרים החתומים „העולם הזה“, משקף גם מאמר זה את דעתו הבלתי-מצונזרת של הכותב, והוא לבדו אחראי לת. „העולם הזה“ יפרסם ברצון דיעות סותרות, ברמה דומה, ומוזמין את האישים המעורבים במאורעות המתוארים להגיב בצורה הולמת מעל עמודי עיתון זה.

מאת בנימין עמידרור

כ כל שניסיונו של צה"ל דל ובלתי-מספיק, מבורך הוא בדוגמות של אי-למידה אף ממה שיש בו. הבקעת אוגדה 77 — בפיקוד חיים לסקוב — את מערכי פיתחת רפ"ח במיבצע קדש, היא אחת מהן.
קרב זה לא היה חסר שגיאות או תקלות, אך אורח-תיכנונו וגם עיקרי ביצועו היו בהחלט שווים בלימוד. אבל גזור על קרב זה, שיישכח כימעט לחלוטין. **בעיקר חבל שלא הושם כלל לב לאורך הנכון — אפ"כ הפחות-מרשים — של הפעלת השיריון במיסגרת ההבקעה עצמה, ואחרי-כך בניצולה לעבר אי-עריש, ובמיוחד להיבט של שיתוף-הפעולה המוצלח של הרגלים והשיריון.** מעללי חטיבה 7 בקדש היו נאים כשלעצמם, אך מסוכנים מאוד כמקור ללקחים, משום שלצורך זה נדרשה הבנה מיקצועית כזו, שחרגה במידה ניכרת מן הממוצע הצה"לי של אז. בחור צבא „מתחיל“ בכל הנוגע להפעלת שיריון, מוטב היה לצה"ל אילו הלך בעיקבות חטיבת השיריון 27, שלחמה בפיתחת-רפ"ח, ולא בעיקבות 7. לקח חשוב אחר צריך היה שילמד מהשוואת תוצאות התגלילים המקוריים השונים שנעשו באברעגיליה לגישה הסכימטית, המבוססת על כללים בדוקים ומוכחים, אשר איפיינה את תיכנון וביצוע התקפת אוגדת לסקוב. בלט ביותר גם ההבדל אשר נגרם מכוח

המיבצעים של „קדש“
נוהלו בנפרד כאילו נערכו
על כוכבים שונים

לעניין זה, נשווה בין ארבעה קרבות-הבקעה הראשיים של קדש ושתי-הימים: הבקעת פיתחת-רפ"ח בי-1956 (עד כיבוש אל-עריש) דרשה 36 שעות, מתחילת תנועת הכוחות ועד להתקפה, ונעשתה במחיר 31 חללים; זו של 1967 נעשתה תוך 18 שעות, אבל נפלו בה 106 לוחמים; הבקעת המערך הפרובלמטי של אברעגיליה נכשלה בקדש והמיתחם העיקרי של אוס-כתף נחטף רק כעבור ארבע יממות. ולאחר שהמצרים קיבלו סקודת-ניסגים ונטשוהו, כישלון זה תבע חיי 61 לוחמים; בששת-הימים תקף שרון מערך זה ביחס-יכוחות גרועים בהרבה מאלה

השריון לא היה
הנוכח בקרב זה -
ועל כן נשכח הקרב

העובדה שבקרב רפ"ח היה קיים מעט לחטיבת בות מפקדה-אוגדה זכור, בעוד שבדחימתה של אוגדה 88 האומללה כאברעגיליה בחשו ביימנות של ושה מפקדים שונים; מפקדה הנומינלי של האוגדה, אדוף-הפיקוד והרמטכ"ל.

רק לכוסס ציפורניים
ל בד מזקחים כללים אלה, טמונים היו בקרב רפ"ח 1956 גם כמה לקחים טקטיים-קונקרטיים חשובים

שנעשה מן התעלה לכיוון אבו-עגילה. אילמלא כן, היתה התגבורת המיועדת מגיעה למרחב אל-ערש כבר ב-30 בי אוקטובר — למעלה מיממה קודם תחילת הסתערותנו ברפיח.

סכנתן של כל העתודות המצריות היו, ללא מן התעלה או המקומיות, אינה נזכרת כלל — ולוא ברמז — ביומן מטרותי סיני של דיון, או בכל פירסום אחר. גם אין כל סימן שאפשרות הופעתן נשקלה בכלל על-ידי הדרג המפקד (המטכ"ל).

זהו מחדל מוזר ביותר שאין כל אפשרות להצדיקו, אף אם יתבי

תיאור חולדות האוגדה בצהל הוא סיפורו של בזיון ממדגה ראשונה

רר שגם באותה שנה פבלנו מי איזשהו "מחדל מודיעיני" קדמוני. שכן, מן המפורסמות היה גם אז, שרשו המצרים עומדים הכוחות והאמי צעים הנחוצים לעשות כן, וכל תוכנון צבאי חייב להתבסס תמיד על האפשרות הגרועה ביותר, לא על ההערכות הוורדיות ביותר.

בהנחה שלא ניתן היה להפריש לדרום, עד סמוך לסיום קדש, כל כוח צה"לי נרסף מאלה שעמדו מול ירדן וטוריה. היה הרמטכ"ל חייב קודם לכל לרכז כוח מירבי באותה גזירה שלהערכות היתה העיקרית (כלומר, מול רפיח). כדי להבטיח כי האקט שנחשב בעיניו מכריע (הבקעת מערך פיתחת-רפיח) אומנם יבוצע בהצלחה, בכל הנסיבות — ובחשד האפשרי.

"מחדל מודיעיני"?

דאי כי הדבר הראשון לעשותו בכיוון זה היה לוותר מידית והחלטית על ביזיון חי צנחנים במיתנה ואחר-כך להוסיף להקצות לרפיח את הכוח הגדול ביותר האפשרי — אף על חשבון אבו-עגילה — ובמקור שיריון רב ככל הניתן. את כל הכוח הניכר (יחסית) הזה, צריך היה להטיף למערכה מיד עם פתיחתה, כדי שיפרוץ את המערך העיקרי ברפיח ויגיע לאד-ערש עוד לפני כל תגבורת מצרית — או לפחות סמוך ביותר להגיעה.

ריכוז הכוחות ברפיח לא היה כרוך בביטול המאמץ באבו-עגילה, משום שמיד לאחר הבקעת מיתחמי רפיח ניתן היה להגיע כל כוח דרומה, דרך צומת רפיח. על כביש רפיח-גינצה, כשם שלחליפין ניתן היה לשלוח כוחות מניצנה צפונה, לסייע בכיבוש מיתחמי רפיח — ובייחוד אלה המגינים על הצומת החיוני (כביש זה נהרס על-ידי צה"ל עם הנסיגה מסיני לאחר קדש, ומאז לא שוקם. אבל ב-1956 היה עדיין קיים ותקין, ואי-ניצולו על-ידי צה"ל הוא מחדל תמוה נוסף של המטכ"ל ב"מלחמת 57)."

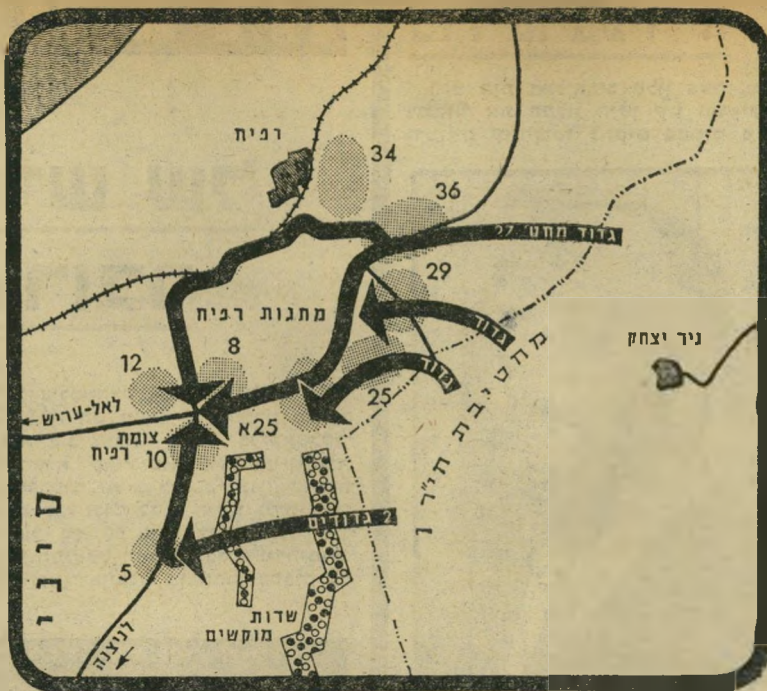
דברים אלה עוזים בקנה אחד עם תוכנון שני המהלכים המרכזיים של המערכה — של אוגדות 77 ו-38 — באילו כל אחד מן השניים נעשה על כוכב אחר, למרות שמבחינת אופרי טיבות (כלי-מערבית) אין הם אלא שני מאמצים-מישנה של אותו מאמץ ראשי, ומידת השפעתם ההדדית רבה מאוד. זהו אחד מסרי מני ההיכר של "קדש".

המצרים ראו, וגם הכינו את שתי הגזרות כשני מרכיבים בשלמות אופרטיבית אחת ותחת מפקדה אחת (דיוויזיה 3). ההתקפה ברפיח בוצעה לא רק באיחור שהיה רב מדי לגבי ייעודה במיסגרת קדש, וביחס לסכנת התקדמותו והתערבותן של עתודות מצריות — אלא גם לגבי ההתקפה באבו-עגילה. איחור כזה יוצר, אוטומטית, את האפשרות להביס את שתי ההתקפות בזו אחר זו.

כישלון הפעלת הארטילריה שיין לרשימה הארוכה של בזיונות "קדש"

לא מצאתי כל נימוק, או אפילו ניסיון לתרץ, מה היה ההיגיון — או הכורח — אשר הסתתרו מאחרי תוכנון הבקעת דסקוב וימיום תמימים לאחר תחילת המלחמה, בצירי ה"מיבצע". דפחות מבחינה מיבצעית, כרי שהיתה זו שטות גמורה.

ניתן היה אולי לייחס מידת-מה של שגינות להבדל הזמנים, אילו היתה כוונתו המוצהרת למשוך את תשומת ליבה ואת עתודותיה של דיוויזיה 3 המצרית מן הגזירה העיקרית אל הגזירה המישנית, אבל לא רק שאין כל (המשך בעמוד 28)

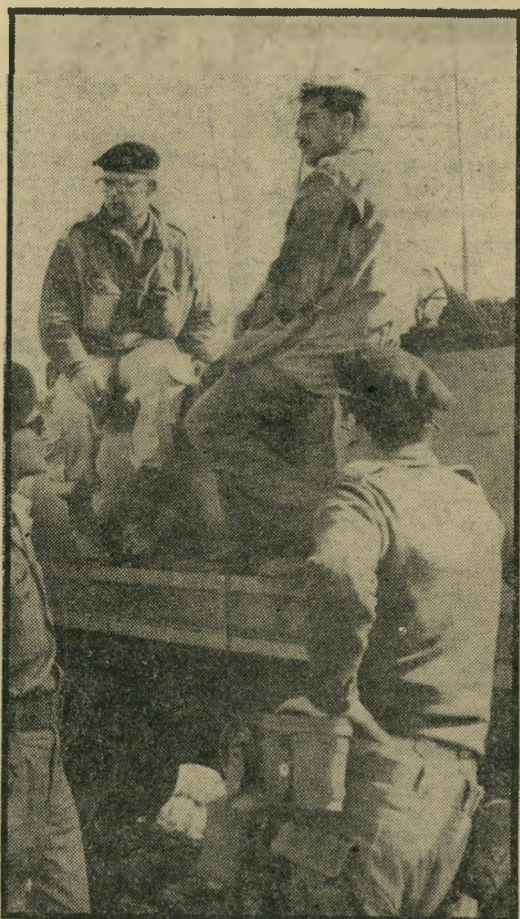

המיבצע

ממה כללית של קרב ההבקעה ברפיח, שצורפה לתיאורו של משה דיון. השטחים האפורים הם המוצבים המצריים, ואילו החיצים השחורים מסמנים את תנועת הכוחות של צה"ל שחתרו לצומת רפיח.

באורח יעיל עד-כדי-כך שעלה בידו להשמיד את העתודה של האוגדה המצרית (דיוויזיה 3), אשר החזיקה את כל קידמתי-סיני ואשר הורכבה מגדודי-טנקים וגדודי-חי"ר. אילו היו המצרים מספיקים להציב כוח זה, או אף את חציו, ממזרח לאד-ערש, אפשר שהיה בכוחם לעכב את כיבוש העיר עד מעבר לתקופת הזמן שאיפשרו הנסיבות המדיניות. אין גם להוציא מכלל אפשרות שהצלחה כזו היתה גורמת לסיקור המצרי העליון שיימנע ממתן פקודת-נסיגה לכוחותיו, לפחות בגזירה זו (כל הכוחות המצריים בסיני קיבלו הוראת-נסיגה ב-1 בנובמבר, בר, עקב תחילת פלישת האנגלים והצרפתים לאזור הסואץ, אבל לישראל לא היתה כל ודאות שמיבצע זה אומנם יתקיים, או שפתיחתו לא תידחה אל מעבר ליממה בה נידחה בפועל).

כבר הזכרנו קודם, כי תוכנית-ההגנה המצרית כללה העתקת כוחות מן התעלה לתוך סיני, וכי הכוח שהיה מיועד לאד-ערש — חטיבת-החי"ר הממוכנת מס' 1 ("הגרמנית") — משום שאומנה על-ידי היועץ הגרמני פרנברג, קיבלה פקודת-תזוזה כבר בלילה הראשון. עיכובה של זו נגרם גם הוא ארוך על-ידי חילי האוויר הישראלי — אשר, כזכור, לזכותו בלבד אפשר לזקוף גם את עיכובה של חטיבת-השיריון המצרית

חיים לסקוב בקרב רפיח

שנמצאו לנו שם בקדש, אבל שבר לחלוטין את אוס-כתף והשלים את משימתו ב-20 שעות ובמחיר 32 חללים בלבד — מחצית ממספר קורבנותיה של אוגדה 38 קודמתו.

אין טעם להוסיף ולערוך כאן חשבונות רבים מדי מסוג זה אבל ניתן להראות, בוודאות נחרצת, כי קרבי-הבקעה איננו בהכרח יקר יותר בחייהם מפוגי-קרב אחי-רים, אם רק דואגים שיתוכננו כי ראוי ויבוצע כהתאם לתוכנית.

במאמר הקודם זכרנו, מופיע בתכר

רק שתי חטיבות הוקצו למאמץ העיקרי של מלחמה זו

סות המונח "אוגדה", והדבר עלול להטות עות. כמיסגרות על-חטיבותיות, היו שתי האוגדות שלחמו בקדש גופים רופפים ביותר. בשום פנים אין לומר שכבר בקדש ידע צה"ל והבין את דרג האוגדה (דיוויזיה), אף שהצורך בקיומו של דרג כזה בלט ביותר כבר בשלבי-הסיום של מלחמת-העצמאות.

למען האמת, גם בששת-הימים עדיין לא "אכל" צה"ל כראוי את האוגדה, ורק באבו-עגילה ראינו את הקרב האוגדתי הממושך היחיד של יוני 57. האוגדה הפכה מיסגרת מסודרת וממוסדת כחלפה בצה"ל רק אחרי ששתי-הימים, והחלמה אוגדתית כתופעה כדי לית וקבועה ראינו לראשונה רק ביום-הכיבוש רים (אלא שאז השתלטו כבר המצרים על הרמה העי-אוגדתית והפעילו ביעילות קורי פיסים או "ארמיות" — כמונחים השאולים מן הסובייטים).

לסקוב מספר, כי "גושא האוגדה המשוויינת עלה לדיון כמה לילות לפני יום ה'ע' (הוא יום פתיחת המערכה) של קדש". האוגדה הרגילה היתה מוכרת עוד קודם-לכן, אבל כל הנושא עמד אז על כרעית-הרגילות, מבחינה תורתית ומעשית כאחת. בעיית הפעלתן של עוצבות טאקטיות שמעל לחטיבה היתה ב-1956 מעבר ליכולתו הרגילה של צה"ל.

אוגדת לסקוב יכולה היתה לפעול כאוגדה ולא סבלה מבחישת הממדת וזשירה בניהול ענייניה מצד אלוף-הפקוד והרמטכ"ל, בעיקר תודות למפקדה, שנחשב כבר אז מבכירי אלוף צה"ל (וב-1958 החליף את דיון כרמטכ"ל). עם זאת, השכיל לסקוב לתכנן את לחימת אוגדתו וגם לבצעה במידת שיתוף ושילוב בין-חטיבית, אשר עוד בששת-הימים נמצאה מעל לממוצע הצה"לי הרגיל.

אכן, תיאור תולדות האוגדה בצה"ל הוא סיפורו של בזיון מיקצועי ממדגה ראשונה, ויש לקוות רק כי לא יימצא לו המשך.

מעט מדי

בתוכנית הכללית של קדש נחשבה הבקעת פיתחת-רפיח המאמץ המרכזי והמכריע של המערכה. ניתן, אולי, לערער על נכונותה של תפיסה זו, אבל עומדים לזכותה נימוקים סבירים בשיעור מספיק, ולכן נקבלה כאן כמות-שהיא. אבל, כיוון שכך, מתעוררות כמה שאלות — ואת כולן יש, ככל הנראה, לראות כהיפותטיות, משום שברור כי מקורן בשיגאות או בהבנה מיקצועית בלתי-מספקת.

ראשית, אי-אפשר להבין כיצד זה הוקצה למאמץ העיקרי כוח שני שתי חטיבות בלבד. השתיים: חטיבת-החי"ר הסדירה מס' 1, גולני, שמפקדה אל"מ בנימין גיבלי עבר אליה לאחר "העסק

דין ואלוץ הפיקוד לא הכריעו ללסקוב לנהל את הקרב

הביש"ד הידוע, וחטיבת-שיריון מילואים 27, בפיקודו של חיים בר-לב. לאבו-עגילה הוקצה כבר בתוכנית כוח גדול כפליים, ותוך הלחימה גדל הפער עוד יותר. התמונה היתה מאוזנת יותר לפי התוכנית שנקראה קדש 1, ואשר בה נחזתה הנחתת חטיבת-הצנחנים באזור אד-ערש, אבל זו נדקחה משם לביצוע "הברקתו" של דיון במיתנה, וחסרונה לא נתמלא.

מבחינת יחסיה-הכוחות על הקרקע היתה כוחה של אוגדה 77 דל מכפי משימותיה, במיוחד כאשר ציפו ממנה כי תבקיע מרפיח ועד אל-ערש בתנופה מהירה אחת. דלות-כוחו זו היתה באה לידי ביטוי אילו נלחמו כוחות-היבשה לבדם, אך למרבה המזל — המזל, לא התיכנון המטכ"לי מראש! — התערב חיל-האוויר בלחימה

כיבשת-הרש של מיילס שרובר

לפני כשנה רעשה הארץ נוכח פסק-דין שניתן נגד בנק „ארץ-ישראל-בנק” טניה” על שהפר נאמנות כלפי לקוח, ונקבע כי אינו ראוי שהיה בנק. והנה, בימים אלה נתן הנשיא התורן של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, **מקס קנת**, פסק-דין בעניין בנק אחר, **הבנק לסחר-חוץ** (כיום „הבנק הבינלאומי הראשון”), ונגד איל-ההון **מיילס**

תריני לבקשתו להעביר אלי **באופן זמני** סכום של -18,068 ל”י (שמונה עשר אלף ושלשים וסמכות לירות) הסחורה מחזית המך -36,137 ל”י (שלשים וסש אלף וסמכות סלושים ושבע לירות) סקבלתם ופכית-בחורה מקיראון להשקעות בע”מ בקשר לערבויות שפוצאמם ופרעתם לקשת עולור כנין ומתוח בע”מ.

והואיל ואמט עלולים להידרש להחזיר את ה-36,137 ל”י מנ”ל כנר ריבית הוצאת ותסלומים אחרים,

לכן אני מתחייב להתחזיר לכם עם דרישתכם הראשונה כל סכום שהוא (לרבות קרן ריבית ותוצאות ותסלומים אחרים) שאתם תציבו כמחזית הסכום המוחזר כאמור לעיל.

ההתחייבות של שרובר להחזרת הכסף הכספים חולקו

שרובר וחברה מכובדת בשם „קיראון להשקעות.” בפסק-דין זה נאמרו מיילס חריפות לא פחות מאשר נגד „בנק בריטניה” בזמנו. כמו למשל, ש„הבנק לסחר-חוץ” חילק כספים „לפי משב רוח”, או שחב”ר „קיראון” הפרה נאמנות והעבירה כספים לבנק מחברה-בפירוק, ללא ידיעת המפרקים והמוטבים, והבנק חילקם בינו לבין שרובה. יש בכך משום העדפת-נר-שים מובהקת, וקיפוח נושים כמו פועלי-הבניין של „קיראון.” אבל יש לתאר את העובדות מתחלתן.

„הבנק לסחר-חוץ” היה בשעתו בעל חברת „קיראון להשקעות,” שבנתה את שכונת-המגורים קיראון. „קיראון” חתמה חוזה עם חברה בשם „עוזדר,” חב”רה לבניין ופיתוח, שבעליה הם מיילס שרוב מירושלים ופימה בלסון. „עוזדר” ביצעה עבור „קיראון” עבודות בשלר שה מיליון ל”י בין שלושה הגופים היו חילופי ערבויות וכספים לצרכי עבודה. כאשר הסתיימה בניית שכונת קיראון, פורקה „עוזדר,” והתמנו לה שני מפר-

סמך חוזה לשנת אחריות, לביצוע תי-קונים בבתים. כאשר הסתיימו העבודות, נשארו ביד „קיראון” 36 אלף לירות. זאת עשתה, למרות, כפי שקובע השור-פט: „חברת, קיראון” החזיקה בכסף לא בעבור הבנק, אלא בעבור החברה-בפ”ר וק או המפרקים. הכסף עמד לזכות החברה, וכל יתרה שייכת למפרקים.”

והבנק אכן לקח את הכסף. וכפי שקר-בע השופט בסרקאזם: „זוהי, מטעמי, יו”ר מיסחרני, חילק את הכסף שהגיע אליו לפי משב-רוח, בינו לבין שרובר בחלקים שווים.”

יש לשער שהבנק ושרובר ידעו כי מה שהם עושים אינו כשר. שכן, קודם שלקחו את הכסף מ„קיראון” וחילקוהו ביניהם, נתן הבנק התחייבות ל„קיראון” להחזיר לה את הסכום אם יאלץ לשל-מו למפרקים, וגם שרובר התחייב להחזיר את חלקו בנסיבות דומות.

סופו של דבר: השופט ציווה על ה-בנק ועל שרובר להחזיר את הכסף ל-מפרקים, כדי שיחלקוהו בצורה הוגנת בין בעלי-החוב.

ה„צ’מפיון” שנפל

בסוף חודש זה יתן שופט בית-המיש-פט המחוזי בת”א, **שלמה לובנברג**, את החלטתו בנושא שיעור רגשות בלב כל תל-אביבי ותיק: האחים **רובננקו**, מי שהחלו למכור מיצים וגוזלים בשנות ה-20 בתל-אביב הקטנה, הגיעו לסוף ה-דרך. החברה מבקשת פירוק.

הקיסוס של רובננקו ברחוב הרצל פ”ר נת שדרות-ירושלם היה הוותיק בתל-אביב. בני-העיר זוכרים חיטב את מור-דעות-הפרסומת של רובננקו על המיצים הטבעיים שלו.

מישפחת רובננקו החלה בייצור משי-קאות קלים ב-1921 בשם המיסחרי „צ’מפיון,” ושנים רבות היה מיפעלה המוביל והעיקרי בשוק. כאשר קמה ה-מדינה, ייסדה המישפחה מיפעל גדול יותר, במימנה שכור בבתים, וב-1956 אף הקימה חברה בע”מ לתיפעול העסק.

פרדיסו בעירייה

פעם היה בתל-אביב מלון בשם „גת-רימון.” את המלון הישן קנו משקיעים גרמניים שהחליטו להקים במקום מלון

סג”ר אשיעיר כסוק קרקע בפרוטה

גדול בשם „פרדיסו.” אבל לשם כך היו זקוקים לשטח-קרקע גדול יותר. אך מה לעשות, וכל החלקות סביב „גת-רימון” הן בבעלות עיריית תל-אביב? מילא, לא צריך להתיאש.

עם עורך-דין טוב אפשר לפתור כל בעייה. ומי טוב יותר למשאומתן על כך עם העירייה מאשר עורך-הדין **חיים בסוק**, שהוא במיקרה גם סג”ר-אש-העיר?

כפי שאפשר לתאר, לא היו לבסוק, סג”ר-אש-העיר, בעיות מיוחדות לשכנע את עיריית תל-אביב למכור למשקיעים שלו קרקעות עירוניות יקרות אלו. שהרי כידוע, חסרים בתי-מלון ברחוב הירקון, ואילו לעירייה יש שם עודף של שטחים לגניילדים, גנים ציבוריים ועוד דברים חסרי-חשיבות מעין אלה...

וכך החליטה ועדת-ההנכסים של עיריית תל-אביב, בה חבר גם עורך-הדין בסוק, למכור למשקיעיו חלקות בשטח של 337 מטר במחיר של 750 אלף לירות, או 2225 לירות המטר — מחיר שהוא בדי-חה עצובה ביותר.

חיסל הבנק

לסחר-חוץ באורוגוואי

מי שסבור כי רק בנקים בשווייץ מת-חסלים — טועה. הנה בנק יהודי נוסף ששינה בעלות, והפעם באורוגוואי אשר באמריקה הדרומית.

כאשר בנק „סוויסי-ישראל” היה בבע”לות „החברה המרכזית,” הוא הקים ל-עצמו רשת בנקים ברחבי העולם. אחד מהם היה „הבנק לסחר-חוץ” במונטווי-דיאו. אגב, „הבנק לסחר-חוץ” בישראל היה אף הוא פעם בבעלות „החברה המרכזית.”

לאחר שבנק „סוויסי-ישראל” נמכר ל-חוזה קליין, איל-הנחושת מצ’לי (ש-הונו נאמד ב-300 מיליון דולר) ו„החב”רה המרכזית” נמכרה לקונצרן „כלל,” שינה קליין את שם הבנק השווייצי מ”סוויסי-ישראל” ל”בנק-פור-לה-קומרס-קונטיננטאל.”

בזאת בא הקץ לבנק שנוסד בשנות ה-50 על-ידי ראובן שילוח וגרשון פ”רס, כמכשיר לשירותים ממלכתיים של ישראל.

לפני זמן-מה מכר קליין את „הבנק לסחר-חוץ” במונטווידיאו להלי רק” נאטי, אחיו של דינאל רקנאטי, מבעלי „בנק דיסקונט” בישראל ו„דיס-קונט אוברסיז” בשווייץ.

הרי רקנאטי נפרד מעיסקי אחיו, והוא בעל „דיסקונט בנק” בפ”רס. אולם גם הוא החזיק ב„בנק לסחר-חוץ” זמן מור-עט, ואז מכרו ל„בנק ריאל” בברזיל.

תמרורים

עומדים להינשא . רחל פ”טר (61), דודתה המיליונרית של אש-תו של גלסון רוקפלר למייקל ווילסון (29), בנו של כורה פחם וולשי. השניים נפגשו לפני כשנה בפאלם ביץ’, פלורידה ארה”ב, ומאז אינם נפרדים.

עומדים להינשא . השחקן הבריטי ריצ’ארד ברטון והנסיכה אליזבת מיוגוסלביה, קרובתה של מלכת בריטניה, מייד לאחר שהנסיכה התגרש מבעלה ניל בלפור (32) סוחר בנקאי, איתו היא חייה בנפרד. בלפור, שנכשל בבחירות לפרלמנט הבריטי כמועמד השמ-רגום, התפטר מכל תפקידיו בגלל שער-רוריית הרומן בין אשתו וברטון. לנסיכה בת בת 4 מגישוואה לבלפור ושני בנים מגישוואים קודמים למיליונר האמרי-קני הוורד אוכנסנברג, ייצרן בגדים. ברטון התגרש לפני כ”ד חודשים מכוכבת הקלנוע אליזבת טיילור.

נחוג . בבית-הלבן בווינגטון, יום נישואיהם ה”26 של הנשיא ג’ראלד פורד ואשתו אליזבת (בטי). הנשיא פורד נתן לאשתו במתנה שרשרת יה-לומים ואירגן את תזמורתו של טני סי ארני פורד ולהקת הגרנד אולי אופרה לגנן ולשיר לה סגירות. הגברת פורד נתנה לבעלה שיחזור של כדור רגל אמריקאי עשוי מכסף טהור, בו זכה הנשיא בשנות ה”30 כששיחק כחלוץ מרכזי בנבחרתה של אוניברסיטת מישגן.

אליזבת פורד

הוענק . בטקס שנערך בירושלים פרס אישי-השנה-הצעיר לתמר בר-ששת (15), שביקרה במשך שנה תמימה מידי יום ביומו במחלקת הסרטן של בית-החור-לים הדסה בירושלים וסייעה לחולים ה-מאושפזים שם. הפרס נוסד על-ידי ויקי ודני אנגיל מירושלים לזכרו של בנו, אריאל, שנפל כסיני בקרב עם כוחות שיריון מצריים.

נדונה . ל”ש שנות מאסר במונטריי שבארצות-הברית, אינז גארסיה (30) שהפכה לגיבורה בעיני פעילות התנועה לשיחרור האשה, כשהרגה ביריות את אחד מבין שני האנשים שאנסו אותה. אינז הכריזה מעל דוכן העדים כי הרגה את האיש שאנס אותה והיתה שמחה לו הצ”ליחה להרוג גם את השני.

הוכה ונשדד . על-ידי חמישה כושים בעת שרכב על אופניו בסנטרל פארק בניו-יורק בדרכו מבית-הספר הבי-תה, גילעד תקוה (15), בנו של נציג ישראל באו”ם יוסף תקוע, שהופל אר-צה על-ידי חששת הצעירים ששדדו ממנו 28 דולר וניירות אישיים, סירב לקבל טיפול רפואי.

התפטר מתפקידו . כשר-הכלכלה של ארגנטינה חוזה גלבאדרי היהודי, תעשיית ההנהיג את כלכלת אר-גנטינה מאז שובו של הנשיא פרון לשיל-טון. יחד עימו התפטר גם מיסטר סקידי צמרת במישרדו. רשם לזכותו הישגים, מרשימים בפיתוח כלכלתה של ארגנטינה, עידוד הייצוא וקשירת קשרים חשובים עם ארצות חוץ.

התמנה . כיו”ר הנחלת שיכון עוב”ד”ם, מי שהיה מנכ”ל משותף של בנק הפועלים, יורם רוי. היה חשב כללי באוצר ומנהל חברה כלכלית הקשורה ב”הון בינלאומי.

נפטרו . לאחר מחלה קצרה בביתו שברוס-אפריקה, העיתונאי היהודי הידוע אדגר ברנשטיין (73) שהחל את עב”ר דתו העיתונאית ביוניסט רוקוד, נתמנה כסגן עורך ג’ואיש טיימס ולאחר-מכן כ”עורך העיתון, גולד ב”גרינסטון, 1921 בארצות-הברית, להורים שהיגרו מלונדון. דרום-אפריקה.

נפטרו . באורה פתאומי, באמסטר-דאם, בעת שהיה במסע קונצרטים ברחבי הולנד, הכנר היהודי סובייטי הידוע ד”ר אויסמטראך (66). יליד אודסה, החל לגנן בגיל 6, בגיל 22 התפרסם בעולם. ב”1966 ביקר בישראל וניצח על התזמורת הפיל”ה הארמונית. יחד עם בנו איגור היו ה”שניים חצמד המוזיקלי אמפורסם בעולם.

בארץ. לאחר נסיעתה הקודמת עם בעלה לדרום-אפריקה, על כך שעברה שם ניתוח פלסטי. כאשר נשאלה, לאחר ההכחח שה, לשם מה אם כן נסעה לדרום-אפריקה שבוע לפני בעל, סירבה להגיב.

■ "מה שמה?" "מה שמה?" התענינו לדעת ה"כים במיוזון הכנסת, כאשר הגיעה לאוניהם הידועה כי **פינחס ספיר**, יו"ר הנהלת הסוכנות ושר-האוצר לשעבר, נשא אשה במפתיע. איש עדיין לא ידע במי המדובר, אבל אחד הנוכחים זרק לחלל שם שוודאי יהסוך לכינוייה של אשת ספיר: "מה שמה?" — אירמה ואדו!"

■ באחת מהופעותיו הציג בוריות בשבוע שעבר נשאל שר-התחבורה, **גר יעקובי**, אם הוא מסכים עם צעדו של משה דיין בחתימתו על צוור מת הליכוד נגד החזרת שטחים מהודו ושומרון. יעקובי הגיב, באומרו: "לי יש דרכים אחרות להביע את דעתי בעניין". מן האולם נשמעה קריאת-בין ניים: "איזה דרכים אחרות? אתה מתכוון לפתוח קראוטר בוס ליריחו?"

■ מרוב התבוננות-מקורב בפניהם של האשים שעליהם היא כותבת נחלשה ראייתה של בעלת-הטור **מירה אבי רך**. בעת נסיעתה האחרונה בחו"ל היא הגיעה למצב של עיוורון בעין אחת. אולם מי שסבר כי מעתה יוכל לחמוק מעיניה של מירה, עלול להתאכזב. אחרי טיפול יסודי הציג ליחו הרופאים בסאריס, שטיפלו בה, ושקבעו כי לעיוורון גרם מתח נפשי, להבריה.

■ מסתבר כי ראש-הממשלה, **יצחק רבין**, הוסף לאט-לאט ירושלמי לכל דבר. בשבוע שעבר, כאשר רבין ב" קושי מצא זמן בין ישיבות בענייני הקואליציה לבין ישיבות בנושאי מדיניות-חוק, הוא התפנה לשלוש שעות תמימות והגיע עם כמה מיועציו למועד דון הגלריה הקטנה בירושלים. את השעה הראשונה בילה רבין בשתייה ושיחה עם המ" לורים הצעירים שהיו עמו. את השעה השנייה בילה בהתבוננות בחתיכות שהצטופפו סביב בו, ובשעה השלישית בלם את תחנינות עוזריו העיפים, שביקשו לעזור וללכת לישון.

יענקליה גינצבורג

הצייר הישראלי שהת- יושב בווינגטון, ארץ- צות-הברית, הפך לאחרונה לסוחר-אמנות. הוא פתח גלריה חדשה בווינגטון הנושאת את השם "ג'נס", בה מוצגים תמונותיהם של ציירים ישראלים ידועים-שם. הגלריה הפכה למקום-מיפגש חברתי. בין הבאים בשערי הגלריה החדשה של גינצבורג חיה לאחרונה גם שרה-חן האמריקאית, חנני קיסניג, שבין דילוגיו בבירות העולם, מצא מנאי גם להתבונן באמנות ישראלית ואף הבטיח לרכוש כמה ציורים. בתמונה נראה קיסניג'ר בחברתו של הצייר גינצבורג.

■ משה דיין, בראיון עיתונאי. אמר אסי: "א-אפשר לומר שאבי יצא מהממשלה מרצונו. גם כשאני בממשלה, חשוב לו מאד מהי מדיניות הממשלה ואיך המדינה מתנהלת". במ קום אחר באותו ראיון חביע אסי את דעתו האישית על ה" כאריזמה, באומרו: "לבמאי- קולנוע צריכה להיות כאריזמה מסוימת, למדינאים — אולי לא."

■ אשתו של דיין, רחל כורם, הכחישה השבוע, ערב נסיעתה עם דיין למסע-הרצות בארצות הברית, את הסיפור שפירסמה עליה העיתונות

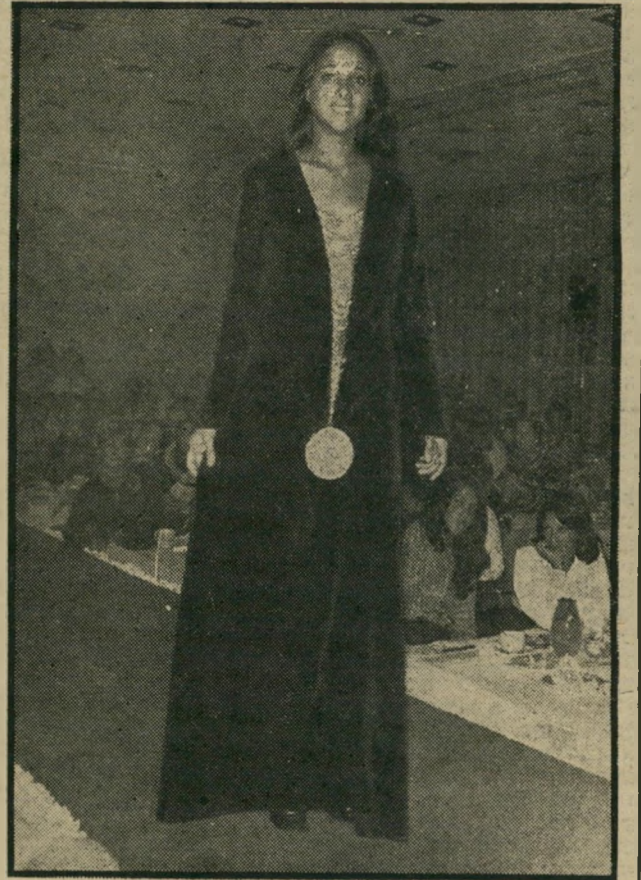
■ באותה ישיבה נקראה מתוך הקהל לעבר הנואם ה" ראשון, ח"כ **יצחק רפאלי**, קריאת-ביניים שממנה אפשר היה להבין שהרב **סלובייצקי** צ"ק מחנגד לכניסת המסד"ל לממשלה. רפאלי התרגז וקרא לעבר הקהל: "אל תישאו את שמו של הרב סלובייצקי לשווא". הגיב על כך אחד ממנהיגי הצעירים במסד"ל, ד"ר **יהודה בן-מאיר**: "מה זה? הרב סלובייצקי הוא כבר אלקים?"

■ על העובדה שאביו אינו עוד חבר-ממשלה הגיב הש" בוע **אסי דיין**, בנו של ח"כ

ישראל **שרה פרנקל**, המאמי תים את סיפור המיקרופון. השיב לו נוף: "זה היה אתי מול ואני כבר לא זוכר מה בדיוק היה."

■ בישיבת מרכז המסד"ל שנערכה בשבוע שעבר באולם אהל שם בתל-אביב, הגיע שר- הפנים המיועד של המסד"ל, הדר"ר **יוסף בורג**, קצת באי חור, ופנה לשבת בשורה ה" שלישית, כשהוא נאלץ להקים ממקומותיהם מיספר אנשים כדי להגיע אל הכיסא הפנוי. אחד מצירי המרכז קרא לעבר ציר אחר, שהתמהמה להניח לבורג לעבור: "תן לו כבר לעבור, הוא גליציאנר."

■ לאחר תקרית המיקרופון השבוע, שאירעה בשבוע שעבר בישיבת הנהלת המרכז החופשי, מהר ח"כ **יעקובא נוף** לסלפן לעיתונאי מעריב **דני דגן**, אשר לא נכח בישיבת. אל דגן הגיע הסיפור על כך שנוף סירב לאפשר לח"כ הצעיר האחר של המרכז ה" חופשי, **אהוד אילמרט**, לדר בר בישיבה, חטף מידי את המיקרופון ושבד אותו. כאשר חקר אותו דגן לאמיתות הסיפור, הכחיש אותו נוף מכל וכל. אולם כאשר דגן הוסיף וציין כי במקום נכחו גם כתב ידיעות אחרונות **שלמה (נקר) נקרימון** וכתבת שידורי

■ **עירית גפני** דוגמנית צעירה מחולון, היא חכוכב ה" עולה בשמי הדוגמנות הישראליות. עירית היפה הומיעה חשבוה בתצוגת-אופנה שערך מתכנן-האופנה הישראלי, לורנס אישיהודה, במלון "דן", בחיפה. "גם בעיר-הפועלים צריכים לדעת להתלבש", אמר לורנס אישיהודה, בסוף התצוגה.

■ **אריק שרון** לא איבד את התאמון למרות חסירוב החזוירו לצח"ל. בתמונה נראה האלוף-בדימוס כשלידו חשקנית גילה אל- מגור ובעלה יעקב אגמון, בתום ראיון עבור תוכנית הרדיו "בירה ומצב-רוח". מה שאריק לא יכול היה לשכוח ולסלוח את הפירסומים בתום המלחמה, כאילו נהג לאכול בקרונו צדפות מעושנות, "מאיפה הם לקחו את זה?" התמרמר אריק.

■ **קונסטנטין גיוואדנוב** חוזר לעניינים בינלאומיים של ה" ביטאון הסובייטי הרשמי, "פראבדה" (שני משמאל) שותה בירה ישראלית במועדון-התיאטרון בתל-אביב, בחברת שני עיתונאים סובייטיים נוספים, אלכסנדר וישניאקוב (ראשון מימין) וסמיון אינדורסקי. שלושה העיתונאים מסובים בחברתו של המפיק יעקב אגמון (ראשון משמאל).

העם

שלום לידיד האחרון

החלטות ועידת ראבאט

הבהירו כי השליטה

בהתפתחות המדינית

יצאה מירי ישראל

במשך ארבעה ימים, בהם התכנסו 22 מדינות ערב לוועידת הפיסגה שלהם ב-

ראבאט. בירת מרוקו, המשיכו מנהיגי ישראליים לירות ולהאמין כי כמו בעבר יעשו גם הפעם הערבים את המלאכה עבור ישראל. פער העמדות בין המלך חוסיין לבין שאר מדינות ערב שתמכו באש"פ כמייצג הבלעדי של ערביי פלסטין. נראה בלתי ניתן לגישור. פרשנים ראו מהיר-הורי ליבם כשהניחו שהוועידה תסתיים בלא כלום.

ואז בא המיפנה. חוסיין נכנע. וועידת הפיסגה של מדינות-ערב החליטה פה אחד על זכותו של האירגון לשחרור פלסטין

להקים מדינה פלסטינית בכל שטחי הגדה המערבית ורצועת עזה.

כך איבדה ישראל את התומך היחיד שעוד נותר לה בסירובה העקשני להכיר בפלסטינים ובזכותם להגדרה ולמדינה מ"שלהם" — המלך חוסיין. מנהיגי ישראל הגיבו במרירות ותקיפות. טענו כי החלטת ועידת ראבאט פוסלת את האפשרות להמ"ך שיחות השלום בוֹ'נבה, שכן ישראל לא תסכים לעולם לשבת עם נציגי אש"פ.

מנהיגי ישראל לא למדו שום דבר ממה שאירע בשנה האחרונה. הם, ורבים מאד

..פעולת-התגמול של שאתון פרס נגד יצחק רבין חשכה שעדויה מחרידה:

קואליסיון מה, בנאומים

ב יום השערוריות הכלכליות, שרדפו זו את זו בשבועות האחרונים ואיימו להטביע את המדינה וכלכלתה, דומה היה שלא ניתן עוד להמציא שערוריה גוראה ומחרידה מכל אלה שנחשפו עד כה. אולם כאשר אירע הדבר השבוע, הוצנעה הגדולה שבשערוריות בין טורי הכרוניקה היבשה. עיתוני ישראל, הששים תמיד ל"הכתיר כותרות באותיות של קידוש-לבנה לכל סוכן-ביטוח נמלט או מתווך שהסתבך, התייחסו אל השערורייה החדשה כאל דבר של מה בכך, מבלי להקדיש לה אפילו מאמרי פרשנות.

הגילוי המזעזע, העולה בחומרתו אפילו על שערוריית החברה לישראל, נודע ב"מיקרה, כבדרך אגב:

קבוצה קטנה של אנשים מיוחסי סים ומקורבים לצלחת במדינה, גר רפת אל כיסה מיליונים רבים, רמי קומיסיון תמורת הנשק שקונה צה"ל לביטחון המדינה. ממחר כל מוטסיקרב, המסתכם במיליוני דולרים, שרוכשת מדינת ישראל כי כספי המיסים של אזרחיה ובכספי תרומות יהודי העולם, מופרש אי חוז מסויים להעשרתה של קבוצת מיוחסים. חלק לא-מבוטט ממיליוניה הרכש החדש שהטידה המדינה על אזרחיה, מיוועד למעשה לא לרכי

בגלוי כנגד הוטו שהטיל הרמטכ"ל, רבי אלוף מרדכי גור, בנושא זה. סירובו של פרס להתייצב לימין רבין, גרם לכך שהוא הפך בדיעבד לאחראי הישיר לכך שאריק שרון נשאר בשורות הליכוד בכנסת ולא לבש מחדש את מדי צה"ל. מחוגי הליכוד וגם מקרב הקצונה הבכירה בצה"ל, הושגו כלפי פרס טענות חמורות על עמדתו בפרשה זו.

ראה כי פרס נפגע עמוקות מכך ואיבד את עשתונותיו. אחרת, קשה להבין את מניעיו כאשר יום את אחת ההצעות הנואלות ביותר, שאינן תואמות איש מוסכמה ומעשי כמותו.

בפארוימדות ובחשאי הכין פרס מיבצע, שנראה היה כפעולת-תג"מ נגד יצחק רבין.

הוא ניתל משאימתו חשאי עם האלוף (מיל.) עזר וייצמן, לשם מינויו לתפקיד עוזר שר-הביטחון, במקומו של האלוף (מיל.) מרדכי ("מוטי") הוד, העומד לפרוש בקרוב מתפקיד זה.

פרס צריך היה להיות טיפוש מוסלג או תכנן מאקיאבלי כדי להעלות בכלל בדעתו רעיון מעין זה. שכן עזר וייצמן עמד בראש מסע הצלב נגד יצחק רבין ערב מינויו כראש-הממשלה במקומה של גולדה מאיר.

להעלות הצעה מעין זו, היה זה רק כדי להבהיר לרבין, כי הוא מסוגל לענות לו על "תרגיל שרון" בתרגיל משלו. אלא שתוך כדי כך אירע משהו.

עזר וייצמן ראה כנראה את אפשרות מינויו כעוזר שר-הביטחון סבירה ביותר ומתקבלת על הדעת. הוא אף החל נוקט כמה צעדים מעשיים שיאפשרו לו לקבל את התפקיד.

מאז פרש מצה"ל ומהממשלה, קיבל עזר נציגויות של כמה חברות אמריקאיות המספקות נשק, מטוסים וציוד לחימה אחר לצה"ל. הוא מונה כירוש ראש מועצת המנהלים של חברת אלול, שריכזה בידיו את נציגות חברות-הנשק, והחזיק בידיו באופן אישי 20 אחוז ממניות החברה. שאר המניות חולקו בין חמישה אנשים נוספים, ביניהם יצחק אלמוג, מי שהיה בעבר ראש מינהל הרכש במשרד-הביטחון, ודודי קר ליץ, עוזרו של עזר וייצמן. מאחר שצה"ל מנהל את מצעיו בדבר הרכש שלו ישירות עם היצרנים, ללא צורך בתיווך של סוכי נים, הרי כל פעולתם של הסוכנים, אם היתה כזו בכלל, התבטאה בפעילות טכנית שמטרתה זכו בדמיתיון שמנים עבור כל עיסקה שעשו צה"ל או מערכת-הביטחון.

היה ברור לעזר וייצמן שהוא לא יוכל לבקש לעצמו אפילו את תפי קיד עוזר שר-הביטחון, כל עוד הוא נהנה מהכנסות ניכרות כנציג של חברות ייצור נשק אמריקאיות בישראל.

משום כך מיהר בשבוע שעבר להיפטר ממרבית מניותיו בחברת אלול, תמורת סכומים שלא ניתן היה לגלות את שיעורם.

היה זה רק צפוי ומובן מאליו, שרבין יציג וטו מוחלט וסופי לגבי מינויו של וייצמן כעוזר שר-הביטחון. אבל בידי תיים יצא כבר המרצע מהשק: הסתבר שעזר וייצמן אינו איזה נציג של חברת נשק קטנה, אלא סוכן ייבוא לנשק הגנה חיוני לצה"ל בסכומים של מיליונים רבים, שמהם הוא מקבל את עמלתו.

כמות קיימים עוד מיוחסים, מאנשי מערכת-הביטחון לשעבר, שקיבלו במתנה סוכנויות ונציגויות של מפעלי תעשיות נשק, והמייצגים אותן כעת כאזרחים בפני מערכת-הביטחון.

אזרחי ישראל, הנסחטים עד לשדם כדי לממן את צרכי ביטחונה של המדינה, זכאים לדעת:

- מי הם סרסורי הנשק של ישראל?
- מדוע נוקטת מערכת-הביטחון לשיי רוחם ואינה מקימה חברות מיוחדות שרווחיהם יורמו חזרה לקופת ה"מדינה"?
- בזכות מה זכו המיוחסים מאנשי מערכת-הביטחון לשעבר במתנות מיליונים אלה?
- איזה אחוז מהוצאות הרכש של מדינת-ישראל זורם לכיסיהם של סרסורי הנשק?
- כי עוד לא תינתנה תשובות מוסכמות על שאדות אלו, והיו ה"אזרחים" רשאים להטיל ספק, וב"צדק, במופריזות של מחירי-הנשק הנתבע מהם תמורת מאמץ-הרכש של המדינה.

עזר וייצמן מוד שמעון פרס מחיר דמים לסרסורים

שת מניעי מופים או מערכות אלקטרוניות מתחכמות, אלא לי השבון הכנק התוסף של כמה מתולכים.

הגילוי נחשף רק במיקרה, כתוצאה מפעולת-תגמול שהכין שר-הביטחון שמעון פרס שהיתה מכוונת כנגד ראש-הממשלה יצחק רבין.

פרס נפגע מההשלכות שהיו לפרשת הסירוב להחזרתו של אלוף (מיל.) אריק שרון מצה"ל. למרות שהוא, אישית, תמך בשיחות פרטיות בהחזרת שרון נאלץ פרס, בגלל חששותיו מפני משה דיין, לא לצאת

הממשלה

ילד טוב ירושלים

גוויתיה של ממשלת

גולדה מאיר

קמה לתחיה השבוע

שנה אחרי מלחמת יום-הכיפורים, לי אחר כל הזעזעים, מכות ההלם והתביי עות לחילופי מיסטר, הוכיחה ממשלת ישראלי בראשותו של יצחק רבין כי המעשה המוסלא היחיד שהיא מסוגלת לחולל הוא להחזיר אחורנית את מחוגי הזמן. כאילו שום דבר לא קרה ולא הישגנה הלביש השבוע יצחק רבין את ממשלתו, שנועדה להיות ממשלת שנינו, בבגדים הדהויים שהבהירו כי זו אינה אלא ממשלת המשך לממשלת המחדלים של גולדה דיין ואבן. להטוטים מיפלגתיים. אחרי מל-חמת עצבים שנמשכה שלושה חודשים, בהם הופעלו איומים בפוטש שהציגו את ממשלת רבין כחסרת כל כושר מימשל, נכנע יצחק רבין ללא תנאי לתביעות ה"מפד"ל לחזרתה לקואליציה. תביעות ש"אפילו אנשי המפד"ל שיערו שיקצצו בהן, בצל הסיטוט המופיע בדמותו של משה דיין, המרחף מעל יצחק רבין כמו חבוב של דמוקלס. היתגלה ראש-הממשלה כאיש חשבונוט ולא כאיש עקרונות. תמורת הר ספת חמישה קולות בסוטים לתומכי ממ"שלתו, דבר שיאפשר לו להתחמק מהת"ייצבות בפני חבורה, היה רבין מוכן ל"שלם כל מחיר.

המחיר הברור ביותר היה הקרבתה של השרה ללא-אתיק שולמית אלונג, אלונג, שהיא לאמתו של דבר בת בנרחה מה בית וזכרה חדר בודד בכל הנוגע ל"י" סיה עם מיפלטת העבודה, נאלצה השבוע בלחץ חברי מיפלגתה לאיים בפרישה. אלונג לא רצתה לעזוב את הממשלה. אולם לפתע התבהר לה כי אין לה דרך חזרה מהצהרותיה בשבועות האחרונים, באמצעות ניסתה למנוע את הכניעה ל"מפד"ל. היא בנתה גולם ממנו לא יכלה להיפטר עוד. רבין, שלקח בחשבון את אפשרות פרישתה של אלונג, עשה שיקול קר על פיו שקולים שמונה הקולות הר בטוחים של המפד"ל כנגד שלושת הקור"לות של אלונג. הוא האמין גם כי אחרי שירת "שובי, שובי השולמית" ניתן יהיה כעבור זמן לשכנע את שולמית אלונג ו"מיפלגתה לחזור לקואליציה.

גולדה חיה ונמצאת בממשלת

רבין. הימורו של יצחק רבין הצליח יפה יותר כאשר הימר על הליברלים העצמאיים ומפ"ם, שניסו אף הם במרוצת ה"חודשים האחרונים להעמיד פנים של מיפ"לגות עצמאיות עם עקרונות ותנאים של "ייהרג ובל יעבור". הסתבר כי אפילו אם היה רבין מצרף לממשלתו את הליגה להגנה יהודית של הרב כהנא, לא היה בכך כדי למנוע את הצמדותם של שרי הל"ע ומפ"ם לכסאותיהם.

תוך כדי מהלך המשא ומתן הסודי בין ראשי המפד"ל מצד אחד, לבין רבין ושרי המישפטים חיים צדק, שניהלו את המג"עים הקואליציוניים בשם המערך, כמעט ונשכחה הסיבה המוצהרת לאי כניסת ה"מפד"ל לממשלה עם הקמתה: פרישת ה"גיוור כהלכה ומיהו יהודי? במידה רבה של צדק, הניחו העסקנים המפלגתיים ה"ציניים כי עוילם-גוילם וכי ניתן להתל ב"ציבור הבוחרים הישראלי בצורה הנלענת ביותר. הפיתרון שנמצא לבעיה, בדמות הקמת ועדת שרים לענייני גיוור שנועדה להיות פאסאדה לאחיות עיני הציבור. כאשר יציג יצחק רבין את ממשלתו המורחבת בפני העם, לא יהיו לו הרבה סיבות להתנאות במעשיו. הוא הצליח, ב"תמרונים גואשים, לחזור בדיוק לנקודה ממנה יצא בתחילת השנה. הישגו היחיד הוא הקמתה לתחייה של קואליציית גולדה מאיר, עם כל הנובע מכך לגבי מציאת מוצא מהמבוכ המדיני והכלכלי אליו נק"לעה ישראל.

כך, תמורת שאיפתו להאריך בכל מחיר את תקופת כהונתו כראש-ממשלה, הת"מיץ רבין הודמנות היסטוריות, בלתי חוזרות אולי, לחולל תמורה בהנהגת המדינה.

במרכזי הכספים בעולם מצטיירת ומשלת ישראל כיורשת הנוכל היהודי

סטאוויסקי

החברה לישראל א"ב, בעזרת כל סיעות המימסד (הקואליציה והאופוזיציה כאחת) גם זהו דבר המוכן בחו"ל.

בארץ ידוע ש"משקיעים" אלה נהנים מהטבות מופלגות, שמותר להם לצבור הון עתק במדינה, מבלי שיצטרכו לשלם אף אגורה שחוקה אחת עבור קיום המדינה, ביטחונה ותיפקודה הסוציאלי. מותר להם להתחרות במפעלים מקומיים המקיאים דם כדי לשלם את המיסים.

זהו אחד הסממנים של השיטה ה"קפיטליסטית" השולטת בישראל: הרווחים שייכים לבוודדים, בניית הפנוקים של השילטון, וביניהם "משקיעים" זרים שאינם משקיעים דבר, ואילו עול החוקת המדינה מוטל על כל השאר.

קאפיטליזם של זכויות, מציאי ליום של חובות.

כך זה נראה בארץ. אבל בחו"ל יש לזה משמעות נוספת, אפלה יותר.

על פי הנוסח הישראלי, הרשמי, הרי משקיע הפטור מתשלום מסים, נחשב כאילו שילם את המס. "לי נוסח זה יש השלכות חשובות.

לפי הסכמים בינלאומיים, אין "מיסוי כפול". איש-עסקים זר ששילם מס בישראל, אינו חייב לשלם מס על אותה הכנסה בארץ מולדתו. הוא הדין של אדם ש"נחשב כאילו" שילם מס בישראל.

כלומר: הודות לכך שחברה זרה מסויימת לא שילמה בישראל את המס שהיה מגיע ממנה, לולא קיבלה פטור ממנו, היא מקבלת שיחרור מקביל ממס גם בארץ-מולדתה.

פטור כזה הוא נכס עובר-לסוחר. אפשר למכור אותו בכסף מזומן לחברה עתירת-רווחים, הרוצה להימנע מהתחמק מתשלום מסיה בצורה די גלית בלשהי.

בכל מרכזי-הכספים בעולם מתנהל מיס' חר ער בנכסי-פטור פיקטיביים כאלה. מיס' טעם ממשלת ישראל, שהפכה בכך לגנר עזן של ספסרי כל העולם. אנשי-עסקים שאין להם כל קשר לישראל, שמעולם לא השקיעה בה גרוש ואף אינם יודעים היכן בדיוק היא נמצאת על המפה — קונים פטור ישראלי כדי לרמות את שיל-טונות-המס בארצותיהם.

אין זה פלא שאנשי-הכספים כי מרכזים העולמיים מייחסים שיטה זו דווקא לעמיתיהם היהודיים — וכי מדינת-ישראל מתחילה להירי את להם במרכז עולמי של נוכחות יהודית, סטאוויסקי ממלכת.

גיבור המיתוס האנטישמי החדש הוא הגוף שמאחורי הבנק: ממשלת ישראל. הממשלה שעמדה מאחורי **בנק כזה, שהשתמשה במכשיר כזה בתור המכשיר המרכזי לעסקיה.**

כה נתבונן לרגע בפרשה בעיני איש-כספים בסיטי של לונדון, או ב-בורסה של פראנקפורט.

חברות ממשלתיות ישראליות נתנו מיל-יונים לטיבור. טיבור נתן את המיליונים לקבוצה גרמנית. הקבוצה הגרמנית השתמשה במיליונים כדי לרכוש מניות בחברות הישראליות.

לאחרונה, לכמה בנקים בארצות שונות. גם המעשים הפילליים שנתלו לפרשה היו שיגרתיים.

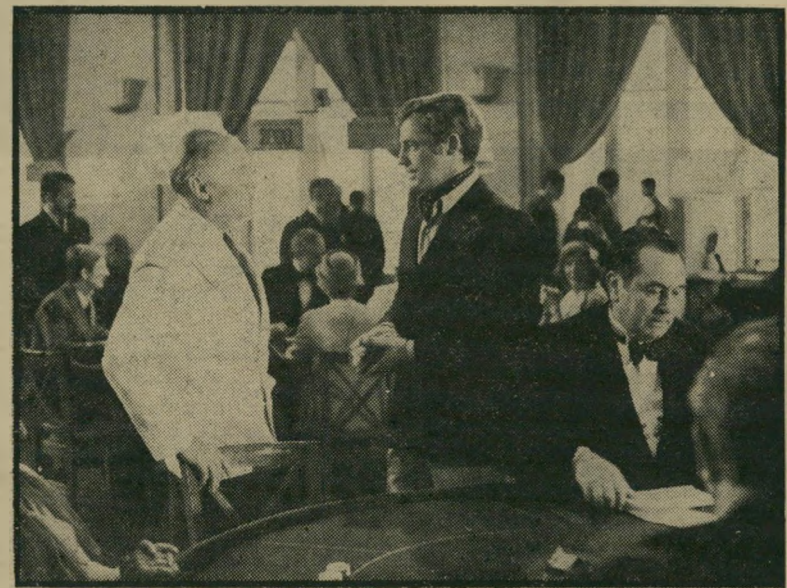
אמנם, פרשת "ארץ-ישראל כרי" טניה" צופנה כחובה שערורייה רבת: זריקת המוליונים של משקיעי-המסים הישראלי לתוך בורי שופכין זה. אבל זהו שערורייה ישראלית פנימית.

(נזכיר רק דרך-אגב שגילוי שערורייה זו לא הביא לשום מסקנה. האיש האחראי לה, נגיד בנק ישראל, לא סולק מתפקידו. אף שר אחד בממשלה, משולמית אלוני ועד ויקטור שם-טוב, לא דרש זאת. זכור יות'האזרח אינן כללות, כנראה, את זכות

ב ארץ יוקרן בקרוב סרט צרפתי, הר מוקדש לאישיותו של אחת הדמויות האפלות של המאה: סטאוויסקי.

בדמותו של ז'אן-פול בלמונדו, כובש סטאוויסקי את לב הצופה. הוא רמאי סימ-פאטי. אין הוא מתכוון להרע לאיש. בסך-הכל הוא רוצה לחיות בצמרת ולהשתתף לתוג הנוצץ של פאריס ומונטה-קארלו. אבל אויביו אינם מניחים לו. אלה הם טיפוסים חשובים, אנטישמים, חסרונים, עיתונאים. בקיצור — חלאת המין האנושי.

איכשהו מתקבל הרושם שסטאוויסקי הוא יהודי גאה, לוחם בגזענות ובמימסד ה"בורגני, מעין טרוצקי של עולם-הכספים. טרוצקי עצמו נגרר לסרט, כדי להגביר אסוסיאציה זו.

כאשר שם כדור-אקדח קץ לחייו (לא ברור אם התאבד או נרצח) ואשתו נודת לבית-הסוהר, מתמלא הצופה זעם נגד עוולת נואלת זו.

שם הפרט צריך היה להיות: "הוי, איזה נוכח נחמד!"

מותו האמיתי של אלכסנדר סטאוויסקי, בעולם של 1934, היה אפלה הרבה יותר.

האיש, שבנה אימפריה כלכלית מסחררת על תשתית של כוזב והונאה, רימה אלפי אנשים שנתנו בו אומון. הרבה אנשים קטנים בצרפת איבדו בתרמית זו את חסכוניות חייהם.

גילוי שערוריית סטאוויסקי, שגרם לי שפכת-דמים ברחובות פאריס, היכה גלים בעולם כולו. השילטון הנאצי, שקם בי גרמניה שנה לפני כן, ניצל את הפרשה במלוא יכולתו האדירה.

השם סטאוויסקי הפך מושג כי חמישים שפות — שם-נרדף ליהודי הנוכל, אשה-הבורסה, פושט-יעוים של הגוים, עושק האומנות.

בעזרת סטאוויסקי, קרם מיתוס אנטישמי עתיק שוב עור וגידים, וקם לתחייה בלבוש מודרני.

סטאוויסקי בסרט (ז'אן-פול בלמונדו, במרכז)

סטאוויסקי הופיע על הבמה כאילו על פי הזמנה. כאשר היטלר תיכנן את "הפיתרון הסופי", פרשות טיבור-זר מופי-עות בשעה קריטית לא-אפחות.

כל מרכזי-הכספים בעולם המעי רבי אחוזים פאניקה. משכרי-הנפט מכשיר, דעתם, מהפכה עולמית, שבה עולד המיטשר הקפיטליסטי המערבי כרוז להתמוטט ולהיערם מן העולם. נוח מאד להאשים בצרה זו את ישראל, שגרמה להרס-הנפט.

העוצמה הכלכלית הערבית מטילה עתה את צילה על כל מרכזי-הכספים. כל הגור-מים הכלכליים רוצים לעשות עסקים עם הערבים. חברות יהודיות נדחקות הצידה. חברות בינלאומיות מסתירות את מנהליהם ונציגיהם היהודיים. "שום איש-כספים ברי-טי אינו רוצה להיראות בציבור עם אדם ששמו רבינוביץ". אמר לי בימים אלה ידיד אנגלי, הפעיל בסיטי של לונדון.

גילויים האחרונים על שיטותיהם הי מספקות של ממשלת ישראל, ועל קשריה עם העולם התחתון הכלכלי בארצות רבות, באים כאילו על פי הזמנה, כדי לתת צידוק להחרמת ישראל במרכזי-הכספים — בדיוק בשעה שהכוח הערבי קונה בהם איווה גוברת והולכת.

זהו פשע היסטורי נגד מדינת ישראל, פשע שהאחריות לו רובצת על ממשלת ישראל, הכנסת וכד' הי ממשלות המימסדות, שגררו וי-שמנו במיסגרת שיטה זו.

מעגל שום. דשם מה?

גרמניה העשירה חוקה חוק שנועד לי-עזור לארצות מתפתחות עניות. גרמני הי-משקיע בהן כסף, מקבל הנחה במיסים. ממשלת ישראל השתמשה בזכר ששת המיליונים, והכריחה את ממשלת גרמניה לצרף גם אותה לרשימת המדינות המת-פתחות. מי שמשקיע בישראל, מקבל הנחה במיסים בגרמניה.

זהו מרכז המעגל. העברת המיליונים מי-ישראל לישראל, דרך טיבור והקבוצה הי-גרמנית, נועדה להשיג שיחזור-ממס בשווי של מיליונים לקבוצה היהודית-הגרמנית, שלמעשה לא השקיעה שום כסף בישראל. זהו נכס כלכלי העובר-לסוחר — אפשר למכור אותו בכסף מזומן לכל חברה עתי-רת-רווחים בגרמניה, הרוצה להתחמק בי-דרך חוקית מתשלום מס-אמת.

במילים פשוטות: חלחטוט כוזב אינו אלא פעולת-ירמייה נגד האוצר הגרמני. אינו שזחה ממשלת ישרי-אז את "הנופית בתיים" לגרמניה כדי לפרוץ את קופת הבנק הממדי לבתי הגרמני — לא היתה דבר משמעות כלכלית ומוסרית שונה.

יבצעירמאות בינלאומיים כאלה, בחסותה של ממשלת ישראל, אינם חיוון יוצא-דופן.

בשיל מה נתנו ל"משקיעים" זרים סטור מפלג מתשלום מיסים בישראל? לשם מה חקקה הכנסת את החוקים של

האזרח להיפטר מפסקיד שהיה אחראי לי-זריקת מאות מיליונים לידות.

זה אפשרי רק בישראל: השבוע שוב הופיע משה זנבר בטלוויזיה, והטיף להי-דוק תגוררתנו, לצמצום שרותים סוציאליים חיוניים ולויתור על מותרות.

קשה לי להעלות על דעתי מותי-רות מותרות יותר מאשר המושך כחונת מר זנבר עצמו. איננו יכו-לים להרשות לעצמנו לזקסום כזה).

ורשו האמיתי של סטאוויסקי הוא טיבור רוזנבאום, הנסיך היהודי מוואדוץ. (מי ישחק אותו בעוד דור? רוד שטייגר חדש? יורשו של פול ניומן?)

טיבור האשף, האיש המרקיד באוויר חברות ואדוולות כמו כדורים ציבעוניים של לולין בקירקס. הססר הבינלאומי הי-מהמר על עסקים מסופקים בכמה יבשות. האשף המגלגל כספים שחורים שהוברחו מתריסר ארצות. האיש שנחשד כסוכן הי-כספי של סינדיקט הפשע המאורגן. גיבור אידיאלי מיתוס אנטישמי.

אבד טיבור רוזנבאום אינו הי-גיבור המרכזי של המיתוס החדש.

הפרשה האחרונה לא הפתיעה איש בי-מרכזי הכספים בעולם. טיבור לא היה מסוגל להפתיע, מפני שהכל הכירוהו. היה ידוע שהבנק שלו לא נתקבל לאיחוד הי-בנקים השווייציים. למרות שבנקים הרבה יותר קטנים נתקבלו בו בלי קושי. הבנק שלו היה ידוע בדיוק בתור מה שהוא.

כמה מהידי צרפת, שנמסרו כעבור שנים מעטות עליידי שכניהם הגויים לידו הקלגסים של ווישי והגסטאפו, חבו את גורלם לפושע זה? באיזו מידה עור סטא-וויסקי להכשיר את האווירה באירופה כולה להשתלטות האנטישמית המטרופה. לי-סלילת הדרך בפני הנאצים — הדרך ש-הובילה לאחר מכן מפאריס לאושוויץ?

אמר זה אינו ביקורת קולנוע. גם לא מסכת הגיגים על דמותו ופועלו של סטאוויסקי זל.

הוא מוקדש לתיזה: "דור דור וסטאוויסקי שנו".

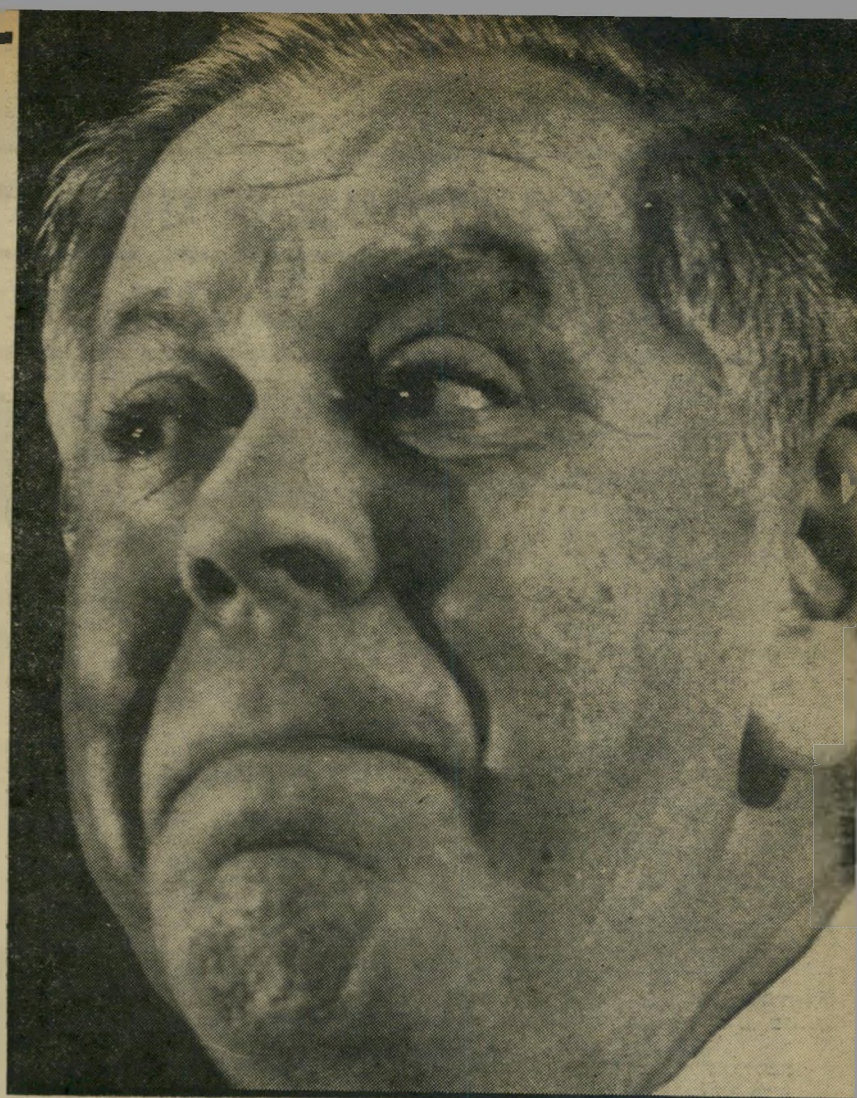
כי ברגע זה קורם המיתוס האנטישמי שוב עור וגידים, ושוב קמה לתחייה דמותו של היהודי הנוכל, אשה-הבורסה, פושט עורם של גויים, עושק אלמוות והיתומים. וגם הפעם זה קורה בתקופה קריטית לי-גורל העם היהודי.

אלא שהפעם אין זה ברור כל-יך אם העולם מצביע באצבעו על יהודי אחד — או על יהודי קולקטיבי, מדינת היהודים.

בזנבה, כפראנקפורט, בפאריס, כדונדון, מתחילה מדינת-ישראל לי-היראות כסטאוויסקי ממלכת.

א גרמה לכך פרשת בנק ארץ-ישראל בריטניה.

בחוגי הכספים הבינלאומיים, אין התמור-טותו של בנק זה מעוררת התרגשות מיוחדת. זהו בנק אחד מני רבים שהתמוט-טו בגלל ניהול כושל, השקעות מוטעות וחוסר-האחריות של המנהלים. זה קרה,

הוא לא משדנן, אל תתן לו לעלות. קרא אחד מאנשי ח"כ יצחק רפאל לעבר גז. כאשר אחד מצירי מרכז המפד"ל ניסה לעלות לקומה השנייה של בניין אוהל שם בתל-אביב, שם הוצבו קלפיות ההצבעה. ואומנם, היה זה רק אחד הגילויים של "דמוקרטיה נוסח המפד"ל", אשר בהם אפשר היה להבחין ביום החמישי האחרון, עת התכנס מרכז מיפלגה זו כדי להחליט בשאלה שהעסיקה בשבועות האחרונים את המדינה כולה: "המפד"ל בתוך הממשלה או מחוצה לה".

הסיעות היריבות, זו של ד"ר יצחק רפאל וזו של ד"ר יוסף בורג התאחדו בברית משונה ביותר, כדי להביא להכרעה למען הצטרפות המפד"ל לממשלה. הברית התארגנה כנגד תופעה חריגה בפני ליטיקה הישראלית: גוש של אנשים צעירים, מיעוט בן 20 אחוז בלבד, הזוכה

מאת

יוסי ינאי

לאהרה בקרב חברי המיפלגה על כל שורותיה, ומאיים על שילטון הזקנים. ואכן, בורג ורפאל היו חרדים מאוד ערב ישיבת המרכז. במרכז הקודם זכו צעירי המיפלגה, בראשותם של ח"כ זביר לון וח"כ יהודה בן-מאיר, לרוב של 33%, כימעט כפולה של כוחם הרישמי. עתה, לאחר מסע-התנחלות הגדול שאורגן על ידי חברי גוש אמונים, עימם נימנים צעירים, חששו בורג ורפאל כי הצעירים ישיגו רוב כנגד כניסת המפד"ל לממשלה וירחקו מהם את הכסאות הנכספים.

שמיניות

באוור

את זאת הם החליטו למנוע בכל מחיר. קבוצה של סדרנים, היחידים באולם שלא חששו כיפות, הוזמנה לשמור על הסדר. הצעירים הגברתנים היו חניכי מועדון קאראטה תל-אביבי, מכון ג'ו, אשר הסבירו לכל מי שהיה מוכן לשמוע כי הם משרתים רק את מי ששילם להם. "אותנו לא מעניין בחירות", הסביר אחד מהם, "אמרו לנו להכניס לאולם הקלפי רק

לא רואה אחד מסדרני אוהל שם, אשר ראה כבר בחייו מאותי הצגות, מכסה את פניו כמסרוב לראות את ההצגה של מרכז המפד"ל. שהתכנס ביום חמישי האחרון בתל-אביב.

מנהל רפאל מי שמועמד להיות שר-הדתות, היה מנהל הקירקט הגדול של מרכז המפד"ל. מימין נראה רפאל מלא-סיפוק בעת הפרעות של אוהדיו לנאומו של ח"כ הצעירים יהודה בן-מאיר, ולמעלה הוא נראה ליד הבמה, משוחח עם מזכיר המפד"ל צבי ברנשטיין, אשר ניסה לשמור על הסדר.

הורהם המפד"ל

ההצבעה גם ליד הקלפי עצמה, עדיין נמשכו המריבות בין המתנגדים מהגושים השונים. בעיית זכות ההצבעה התעוררה בכל פעם שמנהלי ההצגה הגדולה חשדו בציר שהוא אינו מתכוון להצביע עבורם, רמזו לו להסתלק ולוותר על זכות ההצבעה שלו עבור סגן-ציר, אשר מהימנותו להם לא היתה בטפק.

את אלה שמצביעים ב' או אנחנו שואלים כל אחד, ונותנים רק ל"אל"פים" להיכנס". על מי שרצה להצביע עבור ההצעה הזו מאשרת את ההצטרפות לממשלה היה להיטיל את האות א' לקלפי, ולמי שרצה להצביע נגד, להטיל את האות ב'. אולם בכך לא היה להגוש הזקנים, כפי שמכונה הגוש החדש של בורג ורפאל, ביטחון מספיק. הם גילו עוד תרגיל אחד. מרכז המפד"ל מורכב מ-501 צירים, שלהם 126 סגני-צירים. סגני-הצירים נטו-לים זכות הצבעה, אלא-אם-כן אחד הצירים אינו מצביע.

כאשר חשדו אנשי רפאל כי אחד הצירים שלהם הושפע על ידי הצעירים ועמד להצביע בעדם, הם רמזו לו בעדינות להסתלק ולא להצביע, והכניסו במקומו להצבעה את אחד הסגנים. הידוע כמהימן. לאחר שהסתיימה ההצבעה למעשה, ב-שעה 4.30 אחרי-הצהריים, עדיין לא היו בטוחים אנשי "גוש הזקנים" כי הניצחון עימם. לשם כך הם המציאו תרגיל נוסף. כשהאולם התרוקן, ומרבית הצירים הלכו כבר הביתה, הם הודיעו כי הקלפיות תישארנה פתוחות עד השעה 7.30 בערב. הגיב על כך מאוחר יותר ציר מגוש אמו"ניס: "מי יודע מה הם עשו בקלפיות כאשר כולנו היינו בבית ולא היה מי שישמור". תוצאות ההצבעה: הרוב הקלאסי בפור-ליטיקה הישראלית, 40 אחוז מול 60. ישיבת מרכז המפד"ל נפתחה במתח רב. משך כשעתיים התגודדו מאות צירים בכניסה לאולם אוהל שם, כשהספק כוסות את ליבם: "האם תתקיים הישיבה?". היה זה בגלל צו כנגד קיום ישיבת המרכז, שהוציא השופט שלמה הלמנט

המהומה

אחד מתומכי רפאל, מהצעקניים ביותר (עם עניבה), מעורר מהומה גדולה בעת צעיר (חבוש כיפה) נאומו של נציג הצעירים בן-מאיר, כאשר

סרוגה) מנסה להרגיע אותו. כאילו על-פי הוראה מגבוה החלו בבתי-אחת מהומות בקצוות שונים של האולם, כאשר נאם נציג הצעירים. מהומות אלו פסקו אחר כך רק על-פי הוראת רפאל.

לפתע פשטה באולם השמועה כי הרי קלפיות נפתחו, וכי הגיעו כריכים המ-חולקים חתום. האולם התרוקן לגמרי. ה-צירים מיהלו, מי לקלפיות ומי אל הכרי-כים, כשוורחפטיג נואם בפני אולם ריק. כך גם מצא עצמו מנהיג המפד"ל, יוסף בורג שהיה הנואם הבא ודיבר מול אולם בו ישבו כמה עיתונאים, שתי מזכירות וציר אחד אשר נרדם בכיסאו.

עוד הוא נואם בתוך האולם, עשתה את מלאכתו החבורה של ג'ו, מחוץ ל-אולם. אי-אפשר היה לשכנע, על-ידי שרי-רים תפוחים ומבט מאיים, את הצעירים, לא להצביע נגד ההצטרפות לממשלה. א-לם אותם צירים אשר עדיין חככו בדעתם, עבור איזו משתי ההחלטות להצביע, הח-ליטו בסופו של דבר כי לא צריך להס-תבך עם יצחק רפאל או עם ג'ו, והצביעו בקו-התלם.

אין ספק כי בזכות אותו צעיר, מנהל מכון-קאראטה באחד מפרברי תל-אביב, יזכה עם ישראל לשרים חדשים בממשל-תו, שרים אשר ניתן יהיה להגיד עליהם בלב שלם כי הגיעו לתפקידם בכוח-הזרוע.

וועדה לענייני גיור — ליותר מכך, שום פוליטיקאי לא יכול היה לקוות. למרות שכולם ציפו להפרעות מצד ה-צעירים, ואפילו לניסיון לפוצץ את הישי-בה, נמשך נאומו של רפאל בשקט, כשרק מחיאות-הכפיים של חסידיו נשמעות כתום מישפטים שאותם סיים רפאל בנימה מסויי-מת. אך לא כך היה הדבר בעת נאומו של ח"כ הצעירים, יהודה בן-מאיר, ש-נאם בעיקבותיו. הנאום הופרע ושוסע, צעקות, קריאות-ביניים ומוקדי-התפרעות מאורגנים-מראש צצו בכל קצוות האולם, את יצחק רפאל, שישב בקצהו השמאלי של האולם, לא הסרירו ההפרעות המ-אורגנות של אהדיו, ואילו יוסף בורג שישב בצידו הימני של האולם, היה שקוע בכתיבת נאומו, כאילו שהמהומה אינה מעניינו כלל. רק כעבור רבע שעה של קירקס, בעל זירות רבות, כשהיה כבר ברור כי נאומו של בן-מאיר קטוע ומ-חוסל, עלה רפאל על הבמה, ביקש שקט, והשקט אמנם השתרר מייד.

הצבעה

בכוח-הזרוע

עוד שני נואמים, בלתי מוכרים, ונאום מגומגם של מי שמיועד להיות שר-בליתיק, זרח ורהפטיג, אשר בצורה ששיכנעה כמעט את ההיפך, ביקש מה-צירים להצביע כנגד ההצטרפות לממשלה.

בורג נואם

בעת נאומו של מנהיג המפד"ל יוסף בורג, היו רוב הצירים מחוץ לאולם, כשהם מצביעים או אוכלים כריכים ואילו הקהל של בורג הסתכם בשתי מזכירות, מיספר עיתונאים וציר אחד שישן שינה עמוקה, מבלי שהנואם, האנשים הרעשניים מסביב, ואפילו זרקורי הטלוויזיה יפריעו לו במנוחתו.

לובנברג, על פי בקשת אחד הצירים, נגד קיום הישיבה. משהגיע הצו לבית הקסטל, בית מלכו המפד"ל, על-ידי שליח בית המשפט, החלה ההתרוצצות הגדולה. עו"ד משה בסוק נשלח לבית המשפט כדי לשכנע את לובנברג לבטל את הצו. לאחר מאבק מישפטי, החליט לובנברג לבטל את הצו שאותו נתן הוא עצמו שעות אחדות קודם-לכן.

החברונים

לא הגיעו

כשחזרה הישיבה, המתינו כולם למשאיות שאמורות היו להגיע מ-חברון. סיעת רפאל דאגה להדליף, קודם-לכן, כי צפויה הפגנה אלימה של מת-יישבי חברון, התומכים בצעירי המפלגה. לשם כך, כביכול, הוזמנו אף הביריונים ממכון ג'ו. אולם גוש אמונים החליט כי הישיבה תתנהל בשקט.

את הישיבה פתח יצחק רפאל, אשר ב-נאום נלהב הסביר כיצד תציל המפד"ל את המולדת אם היא תצטרף לממשלה. רפאל התייבב בפני מרכז מיפלגתו, כאשר בכיסו הבטחות אותן קיבל מראש-הממשלה יצחק רבין, הבטחות אשר ה-מפד"ל מעולם לא חלמה שתקבל: ארבעה שרים, סגן-שר-החינוך, שלוש התנהלויות חדשות, הוצאתה של שולמית אלזני מהי

החבריה של ג'ו

היו כוכבי הקירקס. ביריונים ממכון הקאראטה של ג'ו (באמצע), נשכרו על-ידי המארגנים לש-מור מפני ניסיון-התפרעות של מתנחלי חברון, שלא הגיעו כלל, אך עסקו בהשפעה ישירה על הנעשה באולם חראשי ובעיקר על הנעשה באולמות בהן חיו קופסאות הקלפי.

המנכ"ל

דויד גלס, מנכ"ל מיש-רדידות, מתווכח ב-דרכו אל הקלפי. חשר של גלס יחית, עם כנסית המפד"ל לממשלת, יצחק רפאל.

**בדיקות המוניות לגיל
נושאי המחלה התורשתית**

טייזקס

בימי שלישי, באיזור חל אביב

טייזקס זו מחלה תורשתית הגורמת למותם של ילדים בגיל הרך. היא פוגעת בעיקר במשפחות יהודיות ממוצא אשכנזי. רק אם שני ההורים היום נושאי טייזקס קיים סיכון

**מודעה של
משרד
הבריאות
עוררה
בהלה**

**מאות נשים הרגו
ביקשו להיבדק**

מאת דבורה נמיר,

כתבת "ידיעות אחרונות"

הספרייה אחזה אחפול אלפי נשים צעירות, הובן כחודשים הראשונים להריון, נן, עם פירסום מודעה מ"משרד הבריאות, בדבר בדיקות לגילוי מחלת "טייזקס", הגורמת למותם של ילדים בגיל רך.

מאות נשים צבאו אחר הר

בהלה אחזה באלפי נשים בישראל עקב מ'בצע שלא הוכן נראוי - בגלל

הסתבכותו של פרופסור תמים ו'שר שאיבד את העשתונות

הפאניקה של התנכ"ל

"מיקרייזקס". בצר לו, פנה מנהל בית-החולים הלל יפה לעזרתו של מנכ"ל משרד-הבריאות, הפרופסור פדה. מנהליהם מחלקות לא טמנו ידם בצלחת. הם גייסו לעזרתם את ד"ר גדעון מנליס, יו"ר אירגון מנהלי המחלקות של בתי-החולים בארץ. אחר נפגשו עם פרופסור פדה וטענו באוזניו כי מנהל בית-החולים מתנכל להם ללא אתר סיבה, וכי אם יפגעו במעמדם, ישיבת אירגון מנהליהם מחלקות בארץ את כל בתי-החולים.

ד"ר חיימוב, מצידו, הציג בפני המנכ"ל שורה ארוכה של מיסמכים, שהוכיחו למע" לה מכל ספק את שחיתותם של שלושה מנהלי-מחלקות בבית-החולים שלו. **פרופסור פדה מצא עצמו במצב מכור. עיקר דאגתו היה פן יגיעו חילוקי-הדעות בין מנהל בית-החולים, "הדלייפה" לבין מנהליהם מחלקות שלו ליריעת העיתונות. כמנכ"ל משרד-הבריאות, חשוב היה לו לשמור על תדמיתו החיובי. בית שר המשרד בעיני הציבור. הסיוט, שפרשת הסכסוכים הפנימיים עשויה להגיע ליריעת הציבור, בור העביר את הפרופסור הטוב על דעתו.**

פרופסור פדה נרתע מלהיאבק במנהלי-המחלקות ובאירגון רבי-העוצמה שניצב מאחוריהם. הוא רצה לפתור את הבעיות בשקט, להחליק נושא שהוא בעל חשיבות עקרונית - שיעור תמיכתו של משרד-הבריאות במנהל בית-החולים המנסה לרסן מנהלי-מחלקות שלו.

הדחה שרירותית

אולי לא האמין פרופסור פדה, אדם ישר ונקי-כפיים, או לא רצה להאמין, למרות המיסמכים שהוצגו בפניו, כי אכן מנהלי-המחלקות עושים בבית-החולים כי טוב בעיניהם.

פרופסור פדה ערך פגישת-פיוס בין מנהל בית-החולים לבין מנהליהם מחלקות המתמרדים. בתמימותו קיווה כי בכך יס

הבין פרופסור פדה כי החטא את המטרה. הפאניקה הציבורית שייצר, עזיבתו תוכן חפז, ברגע שרחררה לתדמיתו כמנכ"ל משרד הבריאות, מוטטה אותו סופית. היתה זו נקודת השיא בשורה של הסתבכויות שגרמו לפרופסור פדה להחליט לפרוש מתפקידו.

מנכ"ל ביה"ח בחדרה נאבק

סתבכותו של פרופסור פדה החלה עוד בשנת 1972. באותה שנה גילה ד"ר רוברט חיימוב, ששימש אז כמנהל בית-החולים הממשלתי הלל יפה בחדרה, כי מיספר מנהלי-מחלקות בי בית-החולים שלו עושים מעשי-שחיתות בי מחלקותיהם. ככל שהעמיק לחקור בדבר

מת המחלות הגורמות מקריימוות לאחר הלידה. אולם למשרד-הבריאות לא היה פנאי כדי לתכנן את מיבציה-הסברה כהלכה. הפרופסור ברוך פדה, מנכ"ל המשרד, החליט להפעיל את "מיבצע טייזקס" ללא דיחוי. יומיים בלבד לאחר שהובאה לראשונה לידיעת הציבור הרחב העובדה שהוא עומד בראש המכון הציטוגנטי, הנח"ג ממסאבים גדולים. העולם הזה (1938).

הפרופסור פדה, שהיה שרוי במתח נפשי כבד בעיקבות הסערה הציבורית שהתעוררה בנושא השחיתות בתחום הרפואה בארץ, חשש כי הביקורת הציבורית תחקוק אותו בנושא המכון הציטוגנטי, (ציטוגנטי: הגנטיקה של התא). וב'רגע של מבוכה החליט להפוך את מחקר המכון במחלת טייזקס למוקד ההתעניינות הציבורית.

אך כבר ביום פתיחת המיבצע

היסטריה אחזה באלפי נשים צעירות, בחודשי הריון האחרונים. הן הודעו כי כאשר קראו בעתונים את מודעות-הענק מטעם משרד-הבריאות שהיו עיקר את ציבור הנשים לעבור בדיקות לגילוי מחלת הטייזקס (הקרוייה על שם שני רופאים). במודעות משרד-הבריאות נאמר: "טייזקס זו מחלה תורשתית הגורמת

מאחזאב יפת

למותם של ילדים בגיל רך. רק אם שני ההורים היום נושאי מחלת טייזקס, קיים סיכון של 25% שהילד שיוולד יהיה נגוע במחלה."

הפחד הפך היסטריה המונית, בעיקבות הודעות הזימון הבהולות לבדיקות. כבר למחרת פירסום המודעות נפתחו תחנות בדיקה מאולתרות, אך הציבור עדיין לא שמע מימיו על מחלה מיסתורית זו שלפ"ת, בעיקבות הפירסום הפיתאומי. נציטירה בעיניו כנוראה אפילו מן הדבר, ב"תדריך-לעיתונות" הוסבר, כי מדע הרפואה טרם מצא תרופה להצלה ממות של תינוקות הנולדים כשהם נגועים במחלה זו. כמורכב צוין, כי קודם מותם מתייסרים הפעוטות בעינויים גוראים, מתעוררים ונתקפים שיתוק.

סכנה לא-מהותית

הפאניקה הציבורית היתה נמנית על אילו היה משרד-הבריאות מכין את הציבור לקראת מיבצע הבדיקות ה'מפתיע, מפין חומר הסברתי מתאים, מציין כי תינוקות ספורים בלבד נפגעים מדי שנה, במחלה זו. מבחינה סטטיסטית, מדורגת מחלת ה"טייזקס" כתחתית רשימת

פרופסור מן התנגד להדחה

תיים העניין, והכל יבוא על מקומו בשלום. אך תיקונו של מנכ"ל משרד-הבריאות להביא שלום-בית אל בית-החולים לא התממשה. מנהלי-המחלקות הוסיפו לגרוף לכיסיהם סמוכיי-כסף גדולים מחולים פרי טיים שזכו בעדיפות באישפוז, ואילו ד"ר חיימוב, המנהל, נתגלה כאגוז קשה לפי צוח. הוא לא הסכים להשלים עם המצב. פרופסור פדה מצא עצמו במצב קשה. ליכאורה, היה עליו לתמוך במנהל בית החולים. אולם הוא ידע כי אם יעשה כן יסתכן בשביתה כללית של מנהלי המחלקות בכל בתי-החולים בארץ. וזה הדבר האחרון שרצה בו.

כדי לפתור את הבעיה, הרבה יותר פשוט היה להדיח את מנהל בית-החולים, שאינו נהנה מתמיכת גוף אינטרסנטי רבי-עוצמה.

ההחלטה נפלה. ב-11 בדצמבר 1972 שיגר פרופסור פדה מיכתב, מאד בלתי-אדיב, אל ד"ר חיימוב, אשר מוען אל: "ד"ר חיימוב, חדרה". הפרופסור פדה לא טרח לציין במכתבו כי המיכתב מופי נה אל אדם שאותה עת היה עדיין מנהל בית-החולים.

במשיפטים קצרים הודיעו המנכ"ל כי על דעת שר-הבריאות הוחלט להעבירו מ-תפקידו לתפקיד גריאטר (יומחה למחלות זיקנה) מחוץ בחדרה.

כפיתוי, מודיעו המנכ"ל: "בהעברתך לא יחול שינוי בשכרך. חוקף העברתך מיום קבלת מיכתב זה."

אירגון-המנהלים

התקומם

עם קבלת המיכתב חרב עולמו של ד"ר חיימוב עליו. הוא נקלע למצב קפי-קאי. ממאשים, הפך למודח. איש לא טרח להסביר לו מדוע הודח. הפיתוי של ה"מנכ"ל כי "לא יחול שינוי בשכרך", לא גיחם אותו כלל. אילו היה רודף-בצע, יכול היה לנהוג מכבד כמינהג מנהלי-המחלקות שאותם האשים בשחיתות. ולג-רוף הן בלא להסתכסך עם איש.

בצר לו פנה ד"ר חיימוב לעורך אירגון מנהלי בתי-החולים. ב-21.12.72 התאספו חברי האירגון, והיתה זו הפעם הראשונה בה דנו המשתתפים בבעיה אישית ולא בבעיות מינהליות או רפואיות כלליות. מנהלי בתי-החולים שהשתתפו בפגישה הודיעו מתוכנו ונוסח מכתבו של המנכ"ל. ד"ר פנתס מרון, שהיה מנכ"ל בתי-החולים ביילינטון, מחה בתוקף כנגד ההדחה השרי-ריתית, דרש לנקוט אמצעים נגדה.

פרופסור קלמן מן, מנכ"ל בתי-החולים הדסה בירושלים, ציין, כי אסור שד"ר חיימוב יענש רק משום שראה בעבודתו שליחות ציבורית ממדרגה ראשונה. סוכם שחברי האירגון יפגשו עם שר-הבריאות ועם המנכ"ל, ויודיעו כי האירגון מתנגד לשיטת ההדחה המודח.

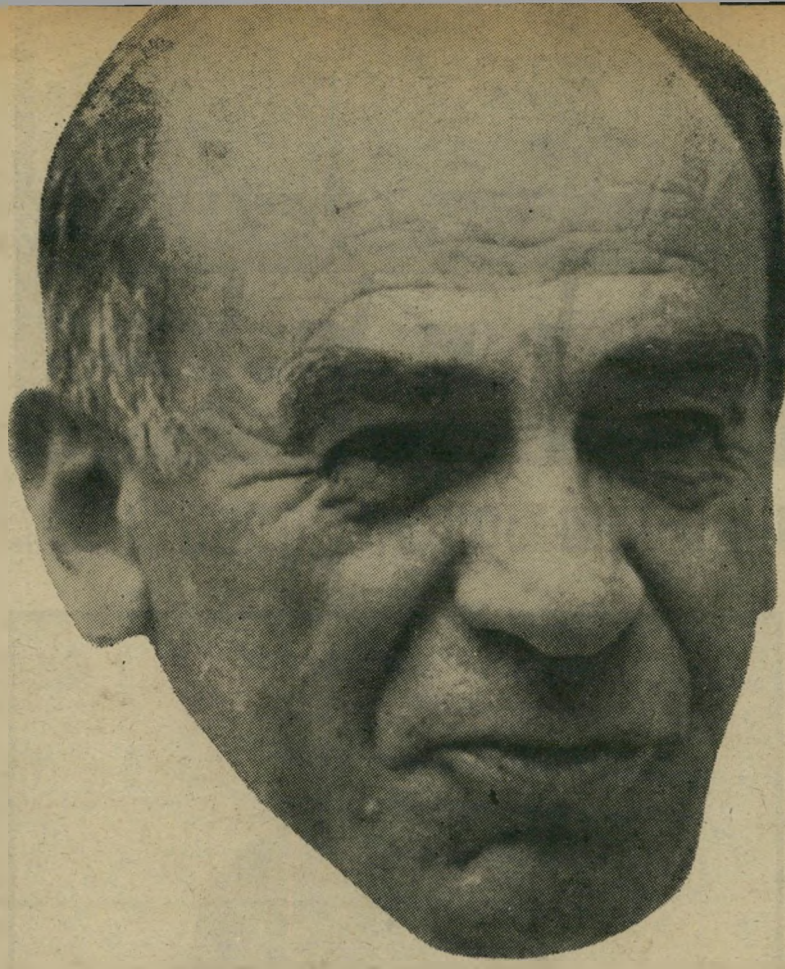
כיוון שניתקל בתגובה קשוחה, החליט פרופסור פדה לסגת. בסוף חודש דצמבר, אותה שנה, הפיץ חוזר בין כל מנהלי בתי-החולים בארץ, בו ציין כי עד לבידור נוסף של העניין, יחולל המצב לקדמותו. ד"ר חיימוב חזר לנהל את בתי-החולים אלא שעתה מצא עצמו מותש. מנהלי-המחלקות סירבו לשחק עימו פעולה, התי-עלמו ממנו. המשיכו לנהוג במחלקותיהם כנסיכים פיאודליים.

התפקידים בבתי-החולים, שעתידה היתה להתגלות לעיני הציבור הישראלי הנהדה רק בשבועות הי אחרונים, חגגה את ניצחונה הראי-שון בבתי-החולים הממשלתי אז.

ב-13 באפריל 73, החלה בישיבותיה ועדה פריטטית שנתמנתה על-ידי נציבות שירותי-המדינה כדי לחקור בפרשה, ובסמוך לאותו תאריך אף נפתח חיק בבית-הדין לעבודה באותו נושא.

ב-21 בספטמבר 73 הושגה בבית-הדין פשרה, בהתימת נציגי משרד-הבריאות של ד"ר חיימוב. בפשרה, שניתן לה חוקף ודל פסק-דין מחייב ואשר קטעה את כל הביירוטים, נקבע: "ד"ר חיימוב יעבור לתפקיד של גריאטר מחוץ למשך שנה ואז יחזור לתפקידו כמנהל בתי-החולים."

ד"ר חיימוב שכוחו כשל מן המאבקים הבלתי-פוסקים עם מנהלי-המחלקות, המתין בסבלנות שנה תמימה, ועם סיומה שיגר למנכ"ל משרד-הבריאות מיכתב שבו דרש להתחילו לתפקידו כמנהל בתי-החולים. ב-11 בספטמבר 1974 נתקבלה תשובה-תו של פרופסור פדה, בה הוגה נמר: "עלי לציין כי בשנה האחרונה גבר געו חרורות בבתי-החולים בחדרה, ולפי-עולו השתפר לאי-יערוך, מכל הבחינות.

מנכ"ל-מפתח פדה
נדה

החולים ושוחחנו עם רבים מבין אנשי הצוות המנהלי והרפואי. התמונה הברורה שנצטיירה לנגד עינינו היתה, כי לבד מאותם מנהלי-מחלקות מורדים, תומכים שאר העובדים במנהלו המודח.

בתגובה על כתבה זו שיגרה אלינו דוברת משרד-הבריאות את תשובת משרדה. כפי שנוסחה על-ידי הפרופסור פדה.

בסעיף 2 בתגובה זו נאמר: "על העברתו (של ד"ר חיימוב) מתפקידו כמנהל בית החולים הוחלט לאור יחסי-אנוש מעוררים ואי-התאמה לתפקידו בכל נושא אירגון עובדים וגיוהל אדמיניסטרטיבי. משרד-הבריאות נקט צעד זה כדי למנוע הידרדרות מחלשת במצב בתי-החולים אותו ניהל."

תגובה זו הועברה אף לידיעת עובדי בתי-החולים. העובדים שיגרו להעולם הזה העתק מיכתב ועד-העובדים לפדה מה-1 בי דצמבר 1972. במיכתב נאמר:

"לידיעתך — נמצאות בידנו פניות מסקטורים שונים בבית-הי-חולים הדורשות מאיתנו לא לקבל העברה זו, לא להסכים לה, לנקוט בכל האמצעים כדי לבטלה. בשם כל העובדים אנו פונים אליך, לבי-טל את החלטתך, עדימנת שלא נאי-אלץ לנקוט באמצעים דרסטיים אשר יפרו את שזולת מוסדנו וי

שובך לתפקיד מנהל בתי-החולים הזה אינו בא כלל בחשבון. הואיל וזה יפגע פגיעה חמורה בתיפועלו."

כמיכתב זה הפר פרופסור פדה את החלטת בתי-המישפט, הצהיר כבידור כי אינו מתכוון לבצע.

המנכ"ל הפר

את הפשרה

המורה לא פחת העובדה כי במיכתב זה, ממשיך הפרופסור, בעיקביות, לט-עון כאילו כל צוות העובדים היה מסוכסך עם המנהל. לאמיתו של דבר היה הסיכסוך בין המנהל לבין מיספר מנהלי-מחלקות בלבד, אלה שהפכו את מחלקותיהם לעסק פרטי משוגש.

בכתבה הסרטן המתפשט (העולם הזה 1936) ציינו, כי מיספר מנהלי בתי-החולים בארץ היפנו את תשומת-ליבנו לעולל הציבורי שנעשה למנהל בתי-החולים הלל יפה. הבאנו מיקרה זה כדוגמא לכירסום מעמד מנהלי בתי-החולים בארץ החוששים, לאחר תקדים הלל יפה, להסתכסך עם מנהלי-המחלקות על רקע פרקטיקה פרטית. ציינו כי קודם שאיתרנו את ד"ר חיימוב ושוחחנו עימו, ביקרנו שלוש פעמים בבית-

ישיבשו את העבודה התקינה בו." על רקע יסמך זה מתגלית טענתו של פרופסור פדה בדבר יחסי-אנוש מעור-עים, כביכול, ששררו בבתי-החולים, כבלתי-נבונה.

א-הדיוקים בדברי פרופסור פדה בפר-שן ד"ר חיימוב שימשו דוגמה טובה למנהלי-המחלקות שפגעו בסדרים הסובים של בתי-החולים. הם שיכללו את הטכניקה, במדור תשקיף (העולם הזה 1937) דוח על הפעלת טרור כנגד רופאים צעירים בבתי-החולים הלל יפה ועל זימונם, במסווה של שיעורי התמחות, למחלקתו של ד"ר ארווין יעקב ואילו צום לחתום על הצהרה המביעה תמיכה במנהלי-המחלקות.

תרגיל

ביחסי-ציבור **ידי מערכת העולם הזה** מצויים שמות מיספר רופאים שחתמו על ההצהרה והעירו בפנינו כי חתימתם נסחטה מהם תחת לחץ. הובהר להם היטב, כי מי שלא יחתום, יחול עיכוב בקידומו הרפואי ולא יקבל תורנויות במחלקות.

דיווחנו למשרד-הבריאות על "טיב" ההצהרות הנסחטות בבתי-החולים הלל יפה, והנה, למרבה הפלא לא היסס משרד-הבריאות, להשתמש בהצהרה מפוברקת זו כדי להוכיח את התנגדותם של הרופאים למנהל המודח.

פרופסור פדה שהחליט, ברגע שר חודשה, לתמוך במנהלי-המח-לקות ובכך, "להשתיק" את הפר-שה כדי למנוע חיטוט העיתונות בנושא, הסתכך בה יותר ויותר. פרופסור פדה פרש, לראשונה מתפקידו בחודש אוגוסט השנה, בעקבות כתבה בטלוויזיה על חולי-כליות. אז, נענה לבק-שת שר-הבריאות להמשיך בתפקידו, כאשר התפטר בשנית, הודיעה דוברת המישרד כי המנכ"ל פורש מתפקידו עקב "השמצות בעיתונים שונים (העולם הזה, הארץ). בעיקבות סיכסוך עם מנהל בית-חולים מסויים. באיתו מיקרה, ציינה הדור-ברת, "פעל פדה לפי מיטב מצפונו."

ב-23 באוקטובר העניק פרופסור פדה ראיון מיוחד לעיתון-הערב ידיעות-אחר-נות. כותרת הראיון היתה: "הטענות נגדי אינן ביקורת לשמה — זוהי ידידה לחיי". בכתבה נטען: "השבוע התווסף הקש ששבר את גב הגמל בצורת השאלה שהצי-גה בפני הפרופסור פדה: מה בדבר המעבדה הפרטית של המנכ"ל?"

"אני מקבל משכורת אחת בלבד — משכורת מנכ"ל משרד-הבריאות", השיב-היתה זו תשובה לשאלה, שבמציאות הישראלית המעוותת טרם נמצא לה פיתרון. הבעיה היא אם מנהל-כללי של משרד-הבריאות הרשאי, באישור השר, לעסוק יום אחד בשבוע במחקר רפואי במכוננו, רשאי גם לממן חלק גדול ממחקרי המכון מכספי תרומות, אשר לפחות באופן תאורטי נתקבלו משום שהעומד בראש המכון הוא מנכ"ל משרד-הבריאות. מאידך, בלא כספי התרומות נאלץ היה פרופסור פדה לקצץ ב-50% בעבודת המכון והמעבדה.

הקש ששבר

את גב הגמל

ב-17 באוקטובר פנה העולם הזה אל דוברת משרד-הבריאות, דבורה גנני, וביקש הסבר לפרש האגודה העות-ר מנית הפועלת ליר המעבדה שבראשה ניצב הפרופסור פדה.

שאלנו אם המעבדה שבראשה עומד הפרופסור אכן נהנית מסכני-מי כסף שאינם עומדים בשום פרו-פורציה לחשיבותה. זאת, בשעה שמחלקות רבות בבתי-החולים כי-ארץ, כאלו שמבחינת האינטרס הי-ציבורי יש הכרח דוחק לפתחן ולי-הרחיבן, סובלות ממחנק כספי.

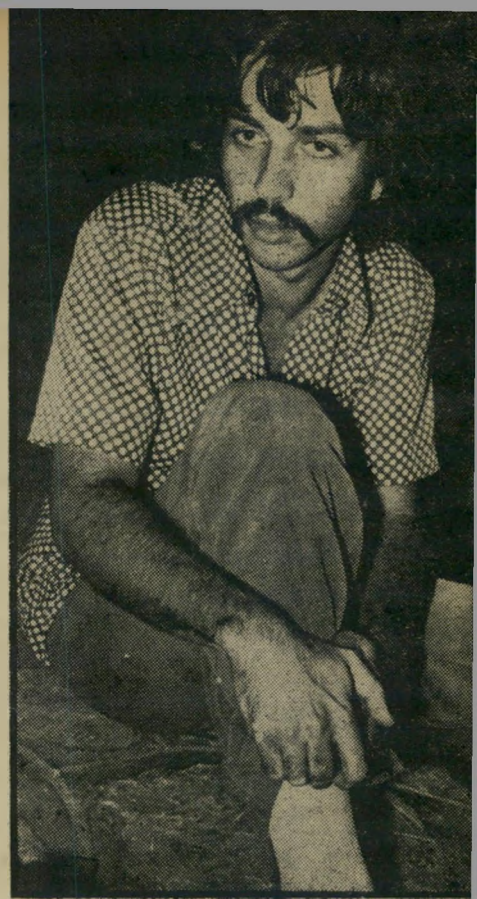
שאלות העולם הזה הובאו לתשומת ליבו של פרופסור פדה. המנכ"ל, בהיותו נתון בלחץ לאחר הסתבכותו בפרשת מנהל בתי-החולים הלל יפה, פירש שלא כהלכה את שאלות העולם הזה, סבר כי מנסים להטיל ספק ביושרו האישי.

טענות זו היתה לדבריו הקש האחרון ששבר את גב הגמל — גרמה לפרישתו. למעשה לא הטיל איש ספק ביושרו ובי-הגינותו של פדה. הידוע כאדיאליסט מוב-הק, אולם התעוררו ספקות לגבי טיב הי-נוהלים הציבוריים הקשורים בכפילות תפי-קידיו (מכמכ"ל וכאיש-מחקר).

דבר אחד ברור מעבר לכל ספק: תפקיד המנכ"ל היה מסובך מדי לפרופסור הטוב — וטוב שהוא ניפדה ממנו.

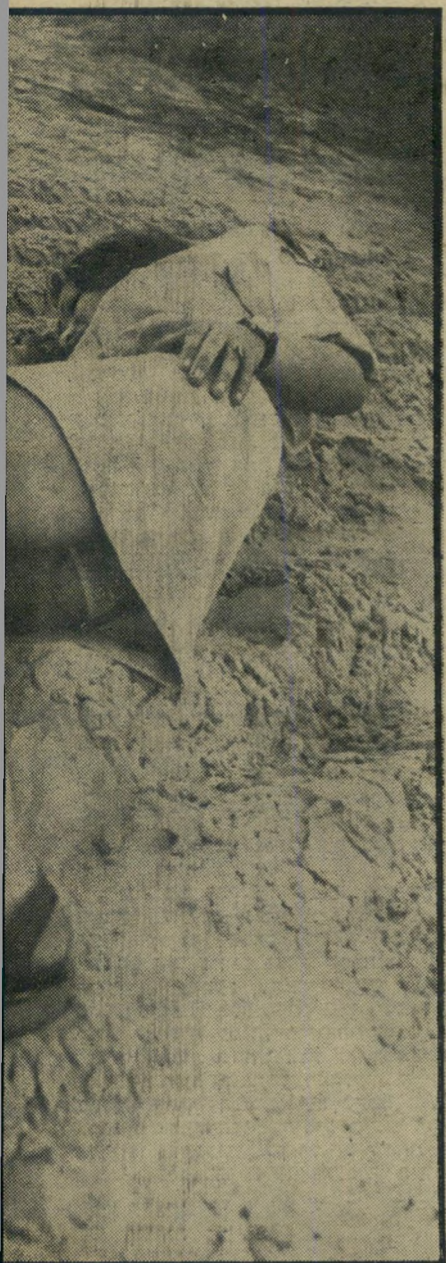

מעבדת הפרופ' פדה בתל-השומר (קומה שניה)
היסטוריה המונית

„בתנו נחטפה מהבסיס!“ טוענים הוריה של רחל הלר, הח

משקים בחצר של חבית כמו צמד גורים קטנים נראה כי הרומן בין השניים היה עמוק ו מאד לרחל. יורם הוא נכה צה"ל ממלחמת הכיסורים. שרגלו האחת נקטעה והשנייה נז עתה הוא לומד באוניברסיטה. היסטוריה של ישראל. ממשרד הביטחון קיבל מכונית אופל ח ודירה ברמת-גן. לרחל היה מפתח של הדירה. הזמנות היא היתה באה אלי, מבשלת לי, מ את הכלים, מנקה את הבית, הוא נזכר בעצב. מיידי לאחר הטירונות עברה רחל למוסד ו בו שמו, שם עזרה לתלמידים נחשלים בלימוד במיסגרת הצבא. כעבור שבועיים היא נשלחה ל קצר, בבית רוטנברג בחיפה. קורס אשר יועד ל בבת-יפסר חקלאיים. בשבוע הבא אמורה היתה ל בן-שמן, כדי להמשיך ללמד שם. לקראת סיום הקורס, החליטו החיילות-הח להכין מסיבת-פרידה. רחל, אשר היתה רקדנית והצטיינה בקול סופראן נעים, התנדבה לזרנג המסיבה. לאמיתו של דבר נחה כל תוכנית המסיבה

החבר יורם ביכונסקי משוכנע כי רחל היתה בדרכה אליו, וכי נרצחה על-ידי זה שהציע לה טרופ.

ב בית רוטנברג יש 20 חניכות, חילות, כמה מ"כיות.

יורם ביכונסקי, חברה של רחל (רוחה) הלר, החיילת שגופתה העיר רומה והמחוללת נמצאה בחולות קיסריה ביום החמישי האחרון. „רוחה נחטפה, פשוט נחטפה.“ אומרת אמה של רחל, דינה. „היא הלכה מה מקום ששם יש להם הרצאות עד לחרר שלה, איזה מאה מטרים. בלילה, לבד, ואז בא משהו. חטף אותה והרג אותה אחר-כך.“ „הבת שלי היתה קטנה, רק מטר וחצי. היא הלכה עם חולצת-גופייה, מכנסיים שלושת-רבעי וכפכפים. ואז משהו רע בא ולקח אותה.“ ממלמל אביה השכול של רחל, יעקב. ואמנם הרצח האכזרי, אשר כפי הנראה אירע לאחר גיוס-ראונס, של החיילת רחל הלר, יועזע בסוף השבוע כל מישפ חה בישראל, כל זוג הורים לבת, חוקרי המיטרה, בעזרת בני-מישפחה של רחל, מנסים לשחזר עתה את כל מעשיה קודם הרצח. אולם עד כה עדיין נותרו כמה שעות לוטות בערפל, השעות שלפני הרצח. לגבי מעשיה של רחל באותן שעות, חלוקות חדיעות.

להכיר אנשים חדשים

רחל חיתה הבת האמצעית מבין שלוש בנות של מישפחה צנועה ודלה בבתים. אביה יעקב, יליד רוסיה, עובד כפועל מסגרות בחברת תרמאול. ואילו אמה, דינה, ילידת טריפולי שבלוב, מאזנת את התקציב המישפחתי מהכסף אותו היא מרוויחה כעוזרת-בית, „בבתים של עשי-רים.“ לדבריה.

המיוזג של מיורחית ומערב הביא למשי פחת הלר שלוש בנות יפהפיות: אילנה בת ה-24, רחל שהיתה בת 19, ודליה בת ה-16.

נראה כי בעוד אילנה היא היפה בין הבנות ודליה הנעימה שבהן, היתה רחל הילדה הכישרונית של המישפחה. למרות קומתה הנמוכה ומיבנה-גופה העגלגל, היתה רחל מושכת תשומת-לב בכל מקום אליו הגיעה בזכות שערות הבהיר הגולש, עיני הגדולות הכחולות, התמלבושים הי קצרצרים אותם נהגה ללבוש. אך בעיקר היו אלה חיוניותה הרבה, מירצה אדריב וכישרונה לרכוש בכל מקום ובכל תנאי עוד ועוד מכרים. עוד ועוד ידידים, להכיר

מאוהבים רחל וחברה יורם בתמונה הלקוחה מאלבומה הפרטי. הם יצאו יחד שלוש שנים, ולרחל היה מפתח לדירתו של יורם והיא היתה באה לשם, מבשלת לו ומנקה את הדירה. בעוד יורם טוען כי רחל נרצחה בטרמפ, טוענים הוריה כי היא נחטפה מבסיסה. בגלל העובדה שלא היתה במקום שמירה.

בחורה נהדרת, הוא מספר. אולם למרות זאת, היו לרחל בעיות רבות. היחסים בינה לבין הוריה, הם בני הדור הישן והיא צברית עירנית ומודרנית, גרמו לה סבל. בסירונות לא הסתדרה חוטב עם חיי הצבא ומפקדותיה בבסיס הטירונות ציינו כי היא „אינה מסתגלת למיסגרת החברתית.“

באותה תקופה אירע אף משבר בחייה האהבה שלה, והיא נפרדה לזמן-מה מ"יורם. „זה קורה אפילו אצל זוגות נשור אים, חסברי השבוע יורם לכתב העולם הזה.“ חיינו למעמים רבים לאיזה שבוע, אבל אחר-כך מתפייסים, מתחבקים ומת

אנשים חדשים רבים ככל האפשר. כשהיתה רחל בת 16, תלמידת בית-הספר התיכון שלווח בתל-אביב, התוודעה אל יורם ביכונסקי, שהיה אז בן 19, עדיין תלמיד שמינית באותו בית-ספר. השניים התאהבו והחלו לצאת יחד באופן קבוע, ומאז ועד ליום מותה היו יחד.

יורם גאה בכך שהוא היה זה שעיצב את רוחה של רחל: „אני לימדתי אותה לאהוב ספרים, לקרוא הרבה, לעסוק ב ספורט, אפילו הכרחתי אותה להתמיד בשיעורי-הבלט שאותם היא כל-כך אהבה. בגיל תוח קל לעצב אוסי של בן-אדם, ואני עיצבתי את רחל, עשיתי ממנה

הפיכה?

כתפיה של רחל. היה עליה להגיש בה שני קיטעי-בלט סולו, ולשיר שני שירים. אולם לרחל היתה בעייה. היא התרגלה לרקוד את ריקודי הבלט שלה לצלילי הפסנתר של מורתה, ואילו בקרב חברותיה לקורס לא נמצאה אף אחת שידעה לנגן בפסנתר. היא פנתה אל מפקדת הקורס, רס"ן אלכסה, וביקשה ממנה חופשה, כדי להקליט את המוסיקה על רשמי-קול בתל-אביב.

ואמנם, ביום השלישי בשבוע שעבר היא הגיעה לתל-אביב. למחרת ניצלה את יום החופשה שניתן לה לסידורים שונים, לביקור אצל רופא השיניים, וכן לאימון נים לקראת הופעת הבלט שלה למחרת. בסטודיו לבלט שבו למדה, שם גם הקליטה על סרט של טייפ את המוסיקה להופעה.

משך כל אותו יום התלווה אליה חברה יורם, כשהוא מסיע אותה ב-

חוויות מסעירות

בטרמפים

ל א חיו לה בעיות בעניין הטרמפים, סיפר השבוע יורם. "היא למדה קאראטה, והיתה מומחית בעניין הזה, כך שלא פחדתי. חוץ מזה, היתה לה גישה לאנשים. פעם דיברנו על העניין הזה של טרמפים וסכנת האונס. היא הסבירה לי שמייד כאשר היא נכנסת למכונית היא מתחילה לדבר עם הנהג ונעשית ידידה שלו. כאשר היה נדמה לה לפעמים שעוד מעט מנסים להתחיל איתה, היא היתה

טוב
ים-
נה.
עם
שה
כל
חה
ער
לם,
רס
ות
ור
ות
לט
את
צל

הופעה

רחל הכינה לקראת מסיבת סיום הקורס, שנערכה ביום מותה, הופעת סולו של בלט.

את הסנדלים בכספים ויצאה את החדר. על מוצאותיה מאותו רגע ועד השעה חמש בבוקר יום המחרת, השעה שנקבעה כשעת-הרצח לפי הבדיקות שלאחר המוות שנעשו בה, חלוקות הדיעות. הוריה טוענים בתוקף: "רחל נחטפה בדרך, בין בית רוטנברג לכביש, מרחק של כ-100 מטר, על-ידי מישו שאחר-כך רצח אותה."

(המשך בעמוד 22)

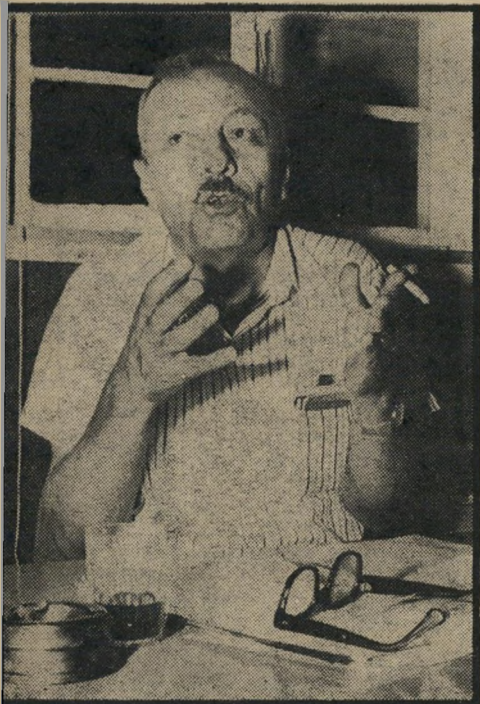
השיחזור והנרצחת

למעלה, תמונתה של רחל בעת שהיתה טיי-רונית. מימין, גילה שושני, אחת המ"כיות של רחל בטירונות, משחזרת עם העולם הזה את מסעה של רחל, ושוכבת בתנוחה בה נמצאה רחל, בדיוק במקום בו נמצאה הגווייה, על אס'הדרך על כביש קיסריה.

בגדים שונים וביניהם בגדי-בלט עשוי מלמלה שאותו הביאה במיוחד עבורה והו-פעה, רשמי-קול וכן שקית-ניילון ותוף. כשהגיעה רחל, כניראה בסביבות השעה תשע בלילה, לבית רוטנברג, היא מצאה את דלתות הבית פתוחות, אולם במקום לא היה איש. כל חניכות הקורס ומפקדור תיו קיבלו ברגע האחרון חופשת קצרה, עד למחרת בבוקר. אך רחל לא ידעה על כך.

אולם על מיטתה היא מצאה פתק מרוי-נית, חילת חיפאית משכונת נווה-שאנן אשר השתתפה בקורס, והיתה חברתה לחדר. בפתק הוזמנה רוגינת את רחל ל-שון אצלה באותו לילה, כדי שלא תצטרך לישון לבדה. רחל נטלה את הפתק, עליו היתה רשומה כתובתה של רוגינת, והחליטה

טונה אל חנהג בחריפות רבה, ואז הוא היה מוותר על הרעיונות שלו. "אף פעם לא ניסו להתעסק איתה ממש. היא תמיד היתה חוזרת מהטרמפים עם חוויות: פעם גסעה עם פסיקאי חשוב, פעם עם פרופסור באוניברסיטה, פעם עם קצין גבוה בצבא שסיפר לה על כל מיני מחדלים. היא תמיד רכשה ידידים חדשים בנסיעות האלה שלה." "היא אפילו לא היתה צריכה את המי-דים בשביל טרמפים. היא היתה כל-כך יפה, שאפילו בלי מדים היו עוצרים לה." הסביר יורם את העובדה שרחל גסעה, כנראה בטרמפ, בכגדיה האזרחיים. כשנסעה לחיפה, ביום הרביעי האחרון, נשאה עימם רחל את תיק-איד תתיקני של חיליות צה"ל, תיק נוסף שבו היו

החוקר

אחד מטובי החוקרים של המישטרה, חנא חדד, אחראי על צוות בן עשרות חוקרים מנפת השרון חיפה, אשר מונח לחקור את פרשת רצח חחילית רחל הלר.

יורם מיהר לחדרה של רחל ומצא שם חפצים שאותם לקחה עימה בנסיעה לחיפה. היה ברור כי היא אכן הגיעה לחיפה, ורק אחר-כך נעלמה. המישפחה מיהרה לתחנות-המישטרה בחיפה.

באותה עת כבר היה בידי מישטרת חיפה, כמו בידי כל תחנות-המישטרה בי ארץ, תיאורה של צעירה אשר גווייתה נתגלתה באותו בוקר בחולות קיסריה. התיאור היה דומה מדי לזה של רחל, כפי שנמסר על-ידי בני מישפחתה, מכפי שיעברו עליו לסדר-היום.

אולם למישפחה עדיין לא נאמר מאומה. יורם ואחותה של רחל, אילנה, התבקשו לנסוע למישטרת חדרה, בעוד האם, הד"ר דה והאחות הקטנה דליה, חזרו לחל-אביב. באותה עת קיבל האב יעקב, ב" ביתו, טלפון והודעה כי רחל נעלמה. הוא מיהר לנסוע לחיפה.

האב התרוצץ בין תחנות המישטרה ה- צבאית והאזרחית, קצין העיר ובית רוס- ברג משך שעות ארוכות, עד שנודע לו כי בתו אכן נעלמה. יורם זיהה את תמור נת הגווייה שהוצגה בפניו בתחנת חדרה, כתמונתה של רחל. אילנה נשארה באותה עת במכונית.

החוקר ביקש מיוֹרם כי הוא יהיה זה שיודיע למישפחה על האסון, אולם יורם סירב. הוא סירב אף לזהות את הגופה. חוקר המישטרה ירד למכונית וביקש מאילנה להתקשר עם בעלה, פליכס, כדי שהוא יגש למכון הפאטולוגי ויזהה את הגופה.

מספר פליכס: „באותו יום הייתי בריב עם אשתי, ונשאיתי בבית הורי. פתאום היא טילפנה אלי ואמרה לי שקרה משהו והיא צריכה את עזרתי. חשבתי כי היא רוצה להתפייס, הייתי עייף מאוד ולא הסכמתי. פתאום לקח את הטלפון איוה גבר ואמר לי שהוא מהמישטרה, וכי ב- אמת קרה משהו, והם באים אלי הביתה. גם אז לא האמנתי. חשבתי שזה איוה חבר של אילנה, ושהיא עושה לי תרגיל איוה, והלכתי לישון. אולם כעבור זמן מה דפקו בדלת וזו באמת הייתה המישט- רה עם אילנה, ולקחו אותי כדי לזהות את הגופה של רחל.”

בשעה אחת אחר חצות, ישבו כבר כל בני-המישפחה יחדיו בביתם שברחוב הרצל בבתי-ס. האם והבת הצעירה דליה הגיעו מחיפה. יורם ואילנה הגיעו מחדרה, יעקב, האב, חזר מיואש מכיתות-רגליים ברחובות חיפה. האחרון שהגיע היה פליכס, בעלה של אילנה, אשר חזר מן המכון הפאטולוגי ובפיו בשורת-איוב: רחל נרצחה.

„לנהג יש

כבוד למדים”

ב תחילת השבוע, לאחר שבעיתונים השונים כבר הופיעו כתבות גדולות על מיקרה הרצח, ערך צוות של העולם הזה סיור בטרמפיאדות שלאורך הכביש חיפה-תל-אביב, למרות שלא נמצאה אף חיילת שלא שמעה על האסון של רחל, הרימו כולן ידיון בשאנונות, לכל רכב עובר, בבקשת טרמפ.

אמרה סימי, חיילת: „לי לא יכול לק- רות כזה מיקרה. אני מסתכלת טוב-טוב על הפרצוף של הנהג לפני שאני עולה למכונית.”

על דריה, חיילת המתגוררת בהרצליה- פיתוח, אסרו התורים, לאחר שקראו על המיקרה של רחל, לנסוע בטרמפים. אבל: „אני מצפצפת”, היא אומרת, „כל-כך הרבה בחורות נוסעות כל יום בטרמפים, ורק פעם אחת קרה מיקרה, אז בגלל זה צריך להפסיק לנסוע?”

מינה, חיילת מנתניה המשרתת בסביבות חיפה, אומרת: „אני רק מרימה את היד וכבר עוצרים לי. אז מה אני צריכה ליע- שות. לנסוע שעות באוטובוס סורתי או להמתין עד שאיוו רכבת תעבור?”

גילה שושני, מי שהייתה אחת המ”כיות של רחל בבסיס הטיירות, צעירה בלוג- דית מקיבוץ גיבעת-חיים מאוחד, התנדבה לשחזר את מסעה המשוער של רחל, מהי טרמפיאדה בתל-אביב לחיפה, ומשם בחו- רה, עד למקום בו נמצאה גווייתה בחור- לות קיסריה. לאחר השיחזור סיכמה גילה: „תלוי מי הבחורה שנוסעת. צריך גם לנסוע תמיד עם מדים. לנהג יש כבוד והערכה בפני המדים. הוא מרגיש חובה לקחת חיילת, ולכן הוא לא יעשה לה שום דבר.”

ואילו חברה, יורם, טוען: „רחל הח- ליטה לנצל את השעות הקטנות האלו כדי להיות איתי, כמו שתמיד עשתה. היא החליטה לצאת חזרה לתל-אביב בטרמ- פים, כדי להיות איתי עד למחרת היום, ולהגיע איתי במכונית לטקס סיום הקורס ולמסיבה. זה שלקח אותה טרמפ, הוא רצח אותה.”

גירסת המישטרה אינה מבטלת את אלו של המישפחה והחבר, אם כי המישטרה בודקת גם בכיוונים אחרים. בראש צוות החקירה עומד אחד החוקרים המעולים ביותר של מישטרת ישראל סגן-ניצב חנא חדר, כשילדו מסייעים עשרות בלשים ממרכז השרון וכן תיגבורת מחיפה.

המישטרה הודעת כבר כי רחל היתה נערה חברותית, בעלת מרץ רב, אוהבת אנשים ובלויים. ניסתה לבדוק במועדוני- הלילה של חיפה ובבתי-הקפה, אם לא נראתה בהם רחל במיקרה, באותו לילה. המישטרה גם אינה מבטלת את האפשרות שרחל יצאה באותו לילה עם מישור ש- הכירה עוד קודם-לכן. ידוע כי היו לה לפחות שני ידידים ותיקים באזור הצפון- יוסי מגיבעת-נשר, ומשה מכרמיאל. לא ידועים שמות של חברים חדשים איתם התיידדה בעת שהותה בחיפה.

בשעה 10 באותו ערב נראתה רחל על- ידי מיספר אנשים, כשהיא מטילת על ה- כרמל אולם איש מן המזהים לא זכר אם היתה לבדה, או עם מלווה.

מהי הגירסה

הנכונה

א ך את גירסתה זו של המישטרה מבטלים יורם והוריה של רחל במחיר יד, ואפילו בעזם: „רחל לא הייתה בחורה שיוצאת לבנות עם כל אחד”, אומרת אמה. „רחל הייתה כל-כך עייפה לאחר שעה וחצי של אימוני בלט, שהיא לא הייתה מסוגלת לצאת לבנות.” טוען החבר יורם. „אני לא חושבת שרחל הייתה בוג- דת ביורם.” מוסיפה אחותה הבכירה, איל- נה.

גופתה של רחל נמצאה על כביש קוט ושיט בקיסריה, מטרים ספורים ממחלף כביש חיפה-תל-אביב.

על צווארה נמצא חוט ניילון לבן, אולם המישטרה טוענת כי היא לא נחזקה ב- חוט זה, אם כי ברור כי היא אכן נחזקה. נראה כי רחל נלחמה קשה עם חוקפה, מאחר שבגבה ובבולגלתה נתגלו שני פצעים, ומפיה זב דם שקרש. „אני לא יודע אם היא נאנסה לפני מותה או לא”, אומר יורם, „אבל גם אם היא נאנסה, היא נלחמה קשה לפני-כן.”

משום-מה היא לקחה עימה לטיול הר- אחרון חפצים מסויימים, אשר המישטרה מסרבת לגלות אילו הם, כדי למנוע הפ- רעה למהלך החקירה. אך ברור שאת רשמי-הקול והסגדלים השאירה בחדרה שב- בית רוטנברג.

אור ליום שלישי השבוע נתגלו, מתחת לגישרון, כל החפצים שלקחה איתה רחל מחדרה.

היעלמה של רחל לא הדאיג את חברי- תיה ומפקדתה עד לשעה אחת בצהרי של יום החמישי, עת היה על כל הבנות מה- קורס לחזור לבסיס.

או התעוררה בהן תמיהה, מאחר ש- לכולן היה ידוע עד כמה חשובה ההופעה לרחל באותו אחר-צהריים, ואיש לא שי- ער כי דווקא היא תאחר „סתם ככה”. רס”ן אלכסה וחניכותיה אשר דאגו באותה עת לגורל המסיבה, אם רחל לא תגיע, החליטו כי היא בוודאי תבוא עם חברה יורם, ממש לקראת הטקס.

בשעה שלוש ושלושים הגיע יורם, ובניספר, גם אחיותיה של רחל, אמה ודודתה, למרות שביקשה מאביה, בפתק שהשאירה לו לפני שנועבה את תל-אביב, כי ישתדל לבוא גם הוא, לא יכול.

המפקדת

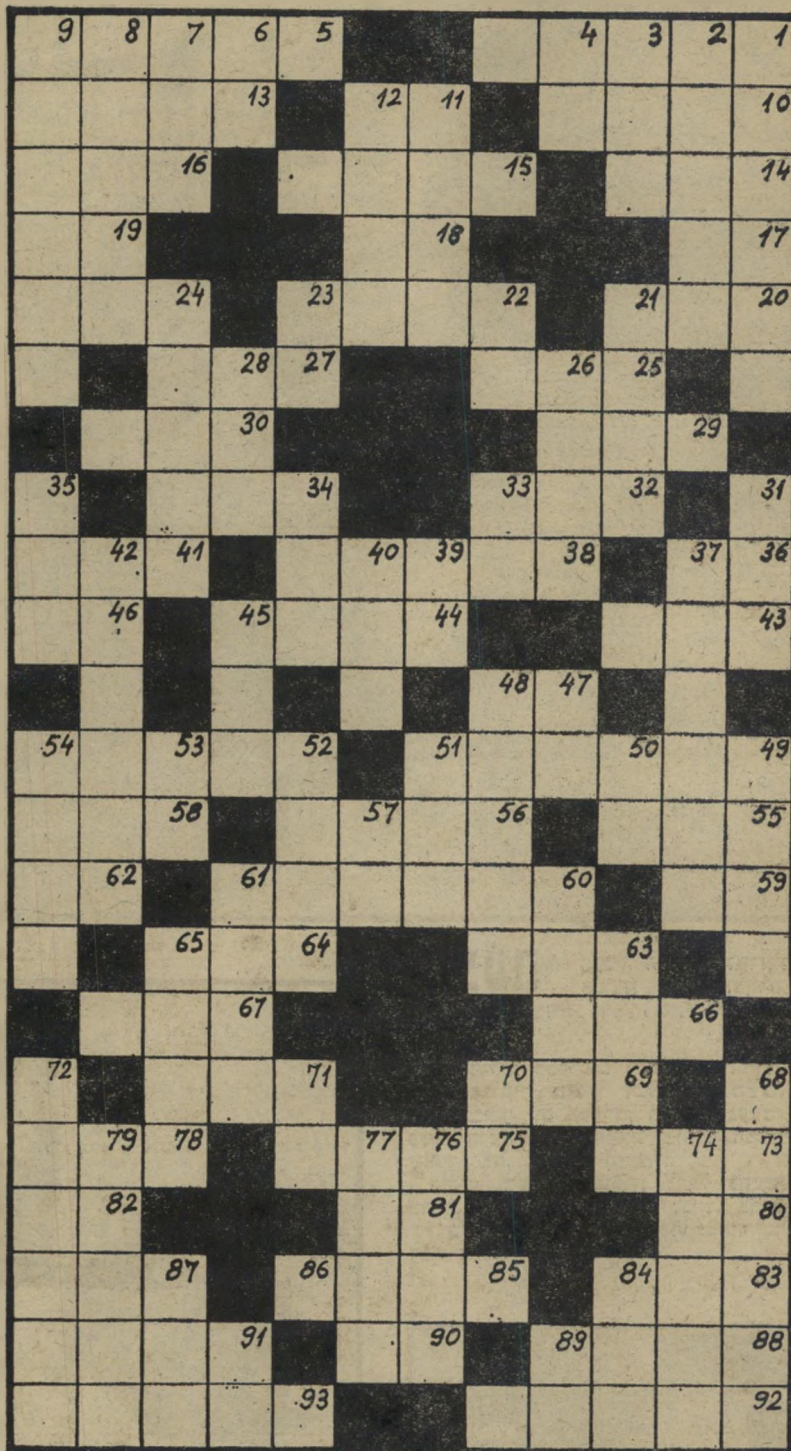
חשדה ראשונה

ב אותו רגע התעורר בלב המפקדת החשד, כי קרה משהו. „גם אז, עדיין לא הלכו למישטרה. המפקדת אלכסה לא ידעה מה לעשות. היא שאלה אותנו מה לעשות”, סיפרה אילנה.

1939

העולם הזה

תשובה

מציבתי-זיכרון; 91. מלחין צרפתי; 92. בהת- מדרותם; 93. שן-סלע בים.

מאונך:

1. אקטיביות; 2. גידול מלאכותי של חייד- קים; 3. תבלין; 4. מזל; 5. מיקוואה-מים ענקי; 6. נותר לאחר הקצירו; 7. עיר אירופאית; 8. כעת בחדשות; 9. סיבוב בענני-ספורט; 10. בסיס קליטה ומיון (ר”ת); 11. שמו האמצעי של זמר-עם אמריקאי נודע; 12. שמו שבעה חמורות; 13. נוכרי; 14. ירשו; 15. אכסיומה; 16. אלמנטו של אנא-חאן; 17. ערל; 18. עדי לאין; 19. מן הפיעות; 20. הגיעו; 21. חסו; 22. כפר דדוני בתרי הכרמל; 23. מלחין גרמני; 24. מגילולי הארבה; 25. שלים ערבי; 26. שדה בלתי- מעובד; 27. אחוריים; 28. עוף לילי; 29. מציירותו של ביאליק; 30. שר; 31. דומה ל-; 32. קורה גדולה; 33. לא עבה; 34. חשק; 35. מנעול פטנט; 36. אשתו של האדון; 37. חומל; 38. קיבוץ בגליל ה- עליון; 39. מקום שאינו מוקף חומה; 40. עיר לחוף הים-התיכון; 41. דו! 42. מחוספס; 43. נעימות, אינטימיות; 44. כפר ערבי עתיק בגליל; 45. מחבר-ראפורט איטלקי; 46. מחובר ומודבק; 47. אלבינו; 48. צוללת ישראלית שאבדה; 49. דגו; 50. בתולכי- גוף.

מאונך:

1. העתק, נוסח; 2. דון שלחם בטחנות- רוח; 3. חמור-בר; 4. גיס; 5. מגיע; 6. אסמינו בר; 7. גיס; 8. מן המזלות; 9. הקרום המכסה את המעיין; 10. בש- בילי; 11. קידומת הולנדית; 12. כנ”ל; 13. משך-הזמן שאדם עובד בעבודה מסו- יימת; 14. היה ראש שירותי-הביטחון (ש”מ); 15. זאז; 16. יוצר האופרה הר- מנטית; 17. בליטה קטנה בשנה; 18. מגי- בוריו של ג’ק לונדון; 19. חבר מילפת- הסוחרים והתעשיינים באנגליה; 20. מש- להכנת קטורת ובושם; 21. משמש למגורים; 22. מש; 23. שר-צבא; 24. חמם; 25. המלאך (ש”מ); 26. סוגר; 27. נהר באפריקה; 28. שם; 29. חייב להיות בכל בית יהודי; 30. עורך ומתקין ספר ישן לדפוס חדש; 31. שן המפתח; 32. קיבוץ בגליל העליון; 33. מעונות השנה; 34. מי- כינויי האלוהות; 35. שאינם יונקים עוד; 36. מילת-זיכרון; 37. קיבוץ בעמק; 38. כרוב; 39. רמטכ”ל צה”ל (ש”מ); 40. גידוי; 41. ממלחי הנתרן; 42. „קטילה” מוחלטת; 43. ממוצרי החלב; 44. מיקצועו של הנביא עמוס; 45. „שוק”; 46. יבשה מוקפת מים; 47. גדול בתורה; 48. מילת- הפצרה; 49. גשם קפוא; 50. מן הצבעים; 51. יום ... ושילם; 52. מן האבות; 53. 90.

גילויים חדשים בפרשת הסתבכותו של

קבלן הבניין התל-אביבי אברהם גונן

מאיר סימון, שנשלח לבית-הסוהר באשמת זיוף, הסתבר קשות בחודש האחרון, כאשר חובותיו לבנק לאומי הגיעו ל-2.8 מיליון לירות. הוא טען שמסכום זה, מיליון אחד הוא הריבית על ההלוואה שקיבל בזמנו מהבנק.

הדיירים הפריזו

בדרישות

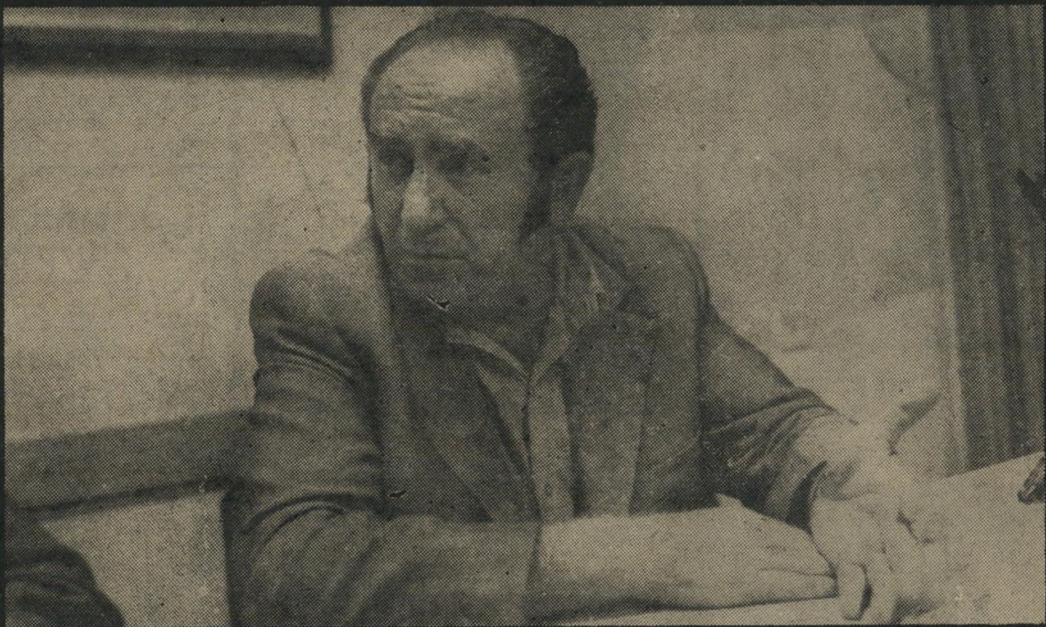
עקב התמוטטותו הכספית של הקבלן גונן נשארו שני בניינים שלו, אחד ברח' פינסקר 41 בתל-אביב, ובניין נוסף, ברחוב סוקולוב, בלתי גמורים. גונן קיבל מרוכשי הדירות בשני הבניינים האלה, חלק מן המחיר עליו הוסכם איתם, אך לאחר שהבנייה

המטוס שנחת ביום החמישי בשבוע שעבר בגמל-התעופה בן-גוריון בלוד, ואשר הגיע מגרמניה הי-מערבית, ירדו הקבלן אברהם (רמי) גונן ואשתו קלרה. אך בשל התדהמה שנפלה עקב חזרתו לארץ, ואחרי שנודע כי יצא לחו"ל לפני כשבועיים כשהובטחו נאמדים בחמישה מיליון לירות, לא שם איש לב לשני הגברים שעקבו אחריהם ללא-הרף.

אחד מהם היה קרה, בעל שפמפס דק, בשנות ה-50 לחייו, והשני נמוך-קומה, בעל שיער מחולחל. שני הגברים הללו ירדו מאותו המטוס אשר הביא את הקבלן ואשתו מגרמניה, תחנת-ביניים בדרכם מבוקרשט, בירת רומניה, לתל-אביב.

בהגיעו לגמל-התעופה בלוד, הצהיר אברהם (רמי) גונן-גולדברג: "לא ברחתי לחוץ-לארץ, אינני פושע או

הנושים נעלו את הקבלן הבורח

במלון רומני ואילצוהו לחזור לארץ!

הופסקה ותוא ברח לחו"ל, פנו הרוכשים לבית-המישפט וביקשו למנות כונסי-כספים לרכוש.

גונן הוא בעל החברות לבנייה גון-לי ותרגא. בבעלותו היתה גם חברה שלישית, בה היה שותף עם בעל רשת מועדוני-לילה בגרמניה, אשר הגיע לארץ בתקופת 70-71, אך השותפות הזו התפרקה לפני כשנה, כאשר השותף החליט להיפרד מגונן בשל אי-הסכמתו לשיטת הניהול של החברה.

מה ששבר סופית את הקבלן אברהם גונן, נזירו את התמוטטותו הכספית, היה עיסקה שעשה בהרצליה, כאשר קנה מיגרש לבנייה, שילם עבורו 850 אלף לירות, אך זילזל בעובדה שעדיין היו במקום שישה דיירים.

דיירים אלה העלו דרישות כספיות מעבר לציפיות של הקבלן, עבור פינוי דירותיהם. המיגרש הוקפא. 850 אלף הלירות שהשקיע בקניית המיגרש האצא, אך הבנייה שתוכננה לא החלה. באותו רגע החלה ההידרדרות.

כאשר חש הקבלן כי מעגל חובותיו הולך ומתהדק ונוכח שאין לו עוד תיקווה להתגבר על הקשיים, החליט לנסוע לחו"ל כדי להיחלץ.

רופא-השיניים

הכזיב

תחילה יצא לגרמניה, בניסיון לגייס סכום-כסף. אך לאחר שהתברר לו כי אינו יכול לסמך על האיש שלו שם, רופא-שיניים ידוע מן העיר הגרמנית ברמן, המשיך מייד לרומניה. אשתו, אשר עזבה את ישראל מאוחר יותר, הצטרפה אליו. התחלטה נפלה על רומניה, כיוון שבין ישראל לבין ארץ זו אין הסכם הסגרה, אלא רק הסכם על החזרת גופות.

ברומניה התקבל גונן אצל קרובי משפחתו, ואחרי כך עבר להתגורר במלון. הוא הפתע מאד כאשר כעבור ימים ספורים גילו אותו נושיו, וילי שוורץ ומשה הורוביץ.

(המשך בעמוד 26)

פושט-רגל. חורתי כדי להמשיך בהקמת הבניינים שלא השלמת, ולהחזיר את החובות. מהכספים שאקבל תמורת הדירות, אני מקווה שאצליח להחזיר הכל."

הנושים יצאו

בעקבות הקבלן

ני הגברים שליוו את הקבלן גונן בדרכו מבין קרשט ללוד, דרך גרמניה, אישרו הצהרה זו בחיור רחב. הקרה, משה הורוביץ, סוחר מגרמניה, וחברו למשימה, וילי שוורץ, גם הוא סוחר יהודי מערב-גרמני

מאת

מרסל זוהר

ניגשו למחרת היום, ה-25 באוקטובר, יחד עם גונן אל עורכי-הדין שלו, ושם התחייב הקבלן כי תוך עשרה ימים, יחזיר לשוורץ 100 אלף מרקים גרמניים שקיבל ממנו לצורך עסקים משותפים.

וילי שוורץ הוועק, מביתו בשפרנקפורט, עליידי מנהל-המכירות של גונן בחברת גון-לי, מירציה אהרונוביץ אשר הודיעו על יציאתו של הקבלן מהארץ, עקב הקשיים הכספיים בהם הסתבר. אהרונוביץ עצמו היה מודאג מן המשבר ההמור שפגע בעסקאות-הבניין של הבוס שלו. וילי שוורץ התקשר מייד עם משה הורוביץ, ושני הנושים יצאו יחדיו בעיקבות גונן. הם קיבלו מידע שה-קבלן הגיע לגרמניה אחרי שעזב בחשאי את ישראל, אך כעבור ימים אחדים המשיך בדרכו לרומניה.

הקבלן אברהם גולדברג (שהחליף את שמו לגונן אחרי שהורשע לפני כשש שנים, בבית-המישפט, על הגשת תביעות פיקטיביות לקבלת פיצויים מגרמניה, ונידון לתקופת מאסר של שנתיים. גונן היה שותף עם

נושה מסי' 1
הגבר המסתורי, המסתיר את פניו בעזרת התיק שלו, בפתח המלון קומודור בת"א, הוא הנושה משה הורוביץ. לידו, אחד מחבורת הבורחים שמבליט איתו את הזמן, בתמונה מימין: הקבלן גונן שהגיע בסוף השבוע מגרמניה.

נושה מסי' 2
וילי שוורץ, (בין שני מל"ו וויס) בכניסה לבית המלון קומודור, משפיל את ראשו כדי להסתיר את פניו מפני מצלמת העולם הזה. אחד המלווים הכריז: "אם זה היה קורה לנו בחוץ-לארץ, הייתי שובר לך את המצלמה."

יופי זה גם עניין של צבע

מרי קוואנט, האופנאית הבינלאומית המכתיבה מה נדבש וכיצד נתאמר.

עיניים הן כרטיס הביקור שלנו. עיניים מגלות שמחה, עצב או כעס. עיניים מבטאות תוס, ערגה או מיתוי. את יכולה לעזור לעינייך להבליט ולהעשיר את המבע. איפור נכון מקרב עיניים רחוקות ומרחיק קרובות, מגדיל עיניים קטנות וכו'.

קיימים כללי יסוד לאיפור עיניים. לימדי אותם והתאפרי למהם. כשתרי גישי שאת מתאפרת ביד אמונה, ואת מסוגלת לשפוט ולבקר את איפורך, את יכולה להתחיל לחרוג מן הכללים. כי כמו כל הכללים באיפור, כללי איפור עיניים אינם תורה מסיני כפי שיועצות רבות נוהגות להדגיש, ומותר לך לחסוסיף כמה כללים משלך — בתנאי שאת יודעת באמת מה טוב ומה מתאים לך.

על צלליות ועיניים

ראשית המלאכה — העלי צללית בסיס Eye Gloss מקו הריסים עד הרי גבה בהתאם למבנה העפעף. גמרי אר תת בקו אלכסוני מהקצה החיצוני של הגבה עד פינת העין החיצונית. בדרך כלל, אין לשים צללית בסיס על העפעף התחתון. אך אפשר להשתמש בה בתור בוחק (Highlighter) כדי ל"הדגיש לחיים גבוהות או ליצור אפקט כזה, מעל לסומק.

לאחר ששמת את צללית הבסיס מגיע תור הצללית העליונה. ראשית יש ל-

מריקין מונרו, השחקנית הנודעת מאופרת באיפור אופייני של שנות ה-50: שפתיים מודגשות בשפתון אדום עז, עיניים "מזועזעות" בריסים מלא-כותיים סמיכים, ושיער בלונדי.

לשאלות * תשובות

לאסיה תמיר: רצוי לא להשתמש באלכוהול בלבד לניקוי. הניקוי היי עיל ביותר בשבילך חייב לכלול חלב פנים Come Clean או מי פנים הי מכילים מטט אלכוהול וחומרי חי טוי המופיעים בצורת גלי Get Fresh. הלחות הממולצת לסוג טורח היא Morning Moisture המבוססת על צמחים ודבש. לניקוי עמוק במרי כז הפנים (אף, סנטר וסביב הפה) השתמשי פעמיים בשבוע ב-Soft Scrub הסבון הקוסמטי המצויד ב"מברשת. כמו כן, אני רואה בטיפול באדים ובמסכה פתרון יעיל ל"בעיתך. השתמשי איפוא ב-Herbal

סודות כחולים וירוקים

למרי קוואנט יש סט של צלליות מעורבות של ירוק, טורקוז ותכלת (Go Green). נסי ותיווכחי.

יתר על כן, הידעת כי צללית ירוקה מדגישה את הכחול בעיניים וההיפך. אם עינייך כחולות וקרובות אפרי אותן בצללית ירקרקת מגשר האף עד אמצע העין ובחלק החיצוני של העין צללית כחולה. כיוון שהצבע הכחול הוא צבע שלטי, תיווצר אשלייה אפ"טית של עיניים רחוקות. אם עינייך רחוקות מדי זו מזו, אפרי בצורה הפריכה — ירוק כלפי חוץ וכחול ממחצית העין עד גשר האף.

לשזופות וחומות העין מתאימות צלליות סגולות וירודות כגון: Marooned ו-Shugared Almond ואילו לבהירות העור חומות העין מתאימות צלליות כחולות כגון Skylark.

צבע עיניים, המאפיין את רוב האוכלוסיה הוא חום-ירוק. אם גיחנת בעיניים כאלה התאפרי בצלליות בגווני השקיעה — חום-בהיר, כתום-אפרסק כגון: Spectrum. ובערב, היי מקרי לית ותני דרור לדמיון היוצר שלך. בעזרת Eye Gloss ומכחול תוכלי לצייר נקודות ופרחים קטנים על האיזור מתחת לגבה כלפי חוץ. במדור הבא נמשיך ונגלה את סודות איפור העיניים.

לשאלות * תשובות

רחל מורד: עור שמן זקוק לניקוי רב כיוון שהוא מטבעו מושך אליו אבק, עור שמן מאופיין ע"י נקודות פערות ומובן שהאבק והלכלוך שוקעים לתוך הנקודות. הקפדי על ניקוי מדקדק. השתמשי בלחות קלה המיועדת לעור שמן כגון Skin Drink. אשר לשימוש בלחות לפני השיזוף — בודאי.

בהה, קיבוץ זיקים: איננו מטפלים בבעיות מסוג זו שמטרידה אותך. בימים אלה תקבלי מכתב הפניה ל"מומחה בנושא זה.

מרכז החדרבה של מרי קוואנט פתוח לשירותך ולי הנאתך בואי לעיין עצמן בחירושי האפנה האחרונים של לונדון. בואי לקבל ייעוץ אישי בטיפול ואיפור פנים. בואי ותחיי אורחה שלנו.

מרכז החדרבה של מרי קוואנט, ת"א רח' רחל 6, פתוח בימים ג' ויה' בשעות 4-6 אחה"צ.

ההתראות.

מישפט

הצדק כבדיחה גרועה

נכה רתוק לכיסא-גלגלים ומשותק במחצית גופו נכלא ל-5 שנים עק רוכבות ללא-רישיון

השעה היתה חמש לפנות-בוקר, באחד מימי השבוע שעבר. שלושה השוטרים נכנסו בריצה לתוך הדירה הצנועה שב"שכונת התיקוה בתל-אביב, וניגשו ישר אל מיטתו של יצחק (סעיד) הרציון. מיי שהו אחר היה מנסה, אולי לברוח, אך יצחק לא יכול היה, אפילו הספיק. כי יצחק הרציון אינו מסוגל אפילו לעמוד על רגליו. הוא משותק במחצית גופו, רתוק לכיסא-גלגלים עד סוף ימיו.

השוטרים לפתו אותו, הרימוהו מן ה"מיטה וגררו אותו עד לגיידת. הוא הושלך פנימה, ובעיקבותיו כיסא-גלגלים שלו.

כך נשלח יצחק, הרוכל הנכה בן ה-32, לכלא ומלה לחמש שנים תמימות. כש"כל פישעו הוא הצטברות של דו"חות על רוכלות ללא-רישיון, שנרשמו לו. חמש השנים הבאות בכלא נפסקו לו בבית המישפט העירוני בתל-אביב על כ"כ-260 דו"חות כאלה, המסתכמים בכ"כ-49 אלף לירות, ואילו מוזכר בית-המישפט מציין שתלויים כנגדו 100 דו"חות נוספים מסוג זה, עליהם עדיין לא נתן את הדיון.

רוכבות היא פשע. כי יצחק הרציון מסרב להיות תלוי באחרים. כך סירב, למשל, להישאר בבית-החולים ל"חולים כרוניים, על חשבון משלם-המיסים. הוא יצא משם, הקים מישפחה ובוקר-בוקר היה נוסע לתחנה המרכזית בתל-אביב, למכור שם פרחים, או קישוטי-עץ שייצר בעצמו. הוא לא יכול לפרנס את מישפחתו מ"550 הלירות, קיצבת משרד-הסעד, ו"בקש רישיון-רוכלות. אך גם כאשר לא

משותק הרציון לנכה אסור להתפרנס

הרציון ופיגולית בחתונתם האם יושב חי מהכלא?

"הלכתי למישטרה להתלונן נגד ה"שוטרים האלה, ואז אמר לי השוטרי ש"סירב לקבל את התלונה שלי, גם אני שם לעצמי גז מדמיון."

האסירים מרביצים ליצחק בכלא. בגלל שהוא לא יכול ללכת לשירותים כמו כל אחד, והוא מלכלך את הריצפה. הם בוועטים בו, ולכן הוא משהד לאכול, כדי שלא יצטרך ללכת לשירותים. יש לו גם חור עמוק בגב, בגלל המיטה במוסד, שלא היתה מתאימה, ויצא לו דם. אני לא יודעת אם הוא ייצא משם בחיים."

יצחק הרציון יזכה לראות שוב את ביתו בסוף שנת 1979, אם יישאר בחיים עד אז. ואם יתנהג יפה — יפחיתו מעונשו את השליש המקובל. אך אז ימתינו לו 100 הדו"חות הנוספים, התלויים בעומדים נגדו.

הה החל כמעצר רגיל. בפני שופט השלום בתל-אביב הביאה המישטרה ארבעה חשודים: שני גברים ושתי נשים, שנעצרו על ניהול מכון-עיסוי בלתי-יכשר, שנפתח לפני חודש ימים. אלא שהחליטים היו שונים מן הרגיל.

אישה-מישטרה שהתייצב בפני השופט, על-מנת להציג את עמדת המישטרה ב"עניין, לא היה תובע מישטרי בדרגת רבי סמל, כנהוג. היה זה קצין בכיר ממישטרת מחוז תל-אביב, סגן-ניצב שלמה רוזנבאום, ראש מדור התביעות והיועץ המישפטי של מישטרת מחוז תל-אביב בכבוד-רובעצמו. רוזנבאום נשא את ידו והצביע לעבר העצירים, הגברים שלמה תעני ושלמה סינוני, והבחורות שולה דרעי והלנה סוויסה. "כבוד השופט", אמר, "מדובר כאן בניהול והחזקת מקום לעיסוק בנות, שי-דול למעשה-זנות. סרטות למעשה-זנות ושידול למטרות בלתי-מוסריות. ההקירה טרם הושלמה. יש לנו ידיעות שבמקום מתנהל בית-בושת, ועלינו לבדוק

לפני שנים, מילחמת-חורמה על יציאות-הרחוב, קרה דבר מסתיע. היצאניות שסולקו מן הרחוב, הפכו בן-לילה ל"מסאז'יסטיות". הן מכרזות על שירותיהן באמצעות מודעות קטנות, בחלונות-ראווה של חנויות המיועדות לכך. התואר החדש הזה אינו מרמה איש, אבל האנגלים מאו-שרים. הם מצאו את הפיתרון האידיאלי.

בעיה מישפטית

סבוכה

האם הפיתרון האנגלי אינו די טוב גם לישראל? האם מתכונת מישטרת ישראלי להחזיר את היצאניות אל הרחוב, אל חצרות-הבתים וחדריי-המדרגות? שרף טוען שאין לראות בשתי הפלי-שות למכונני-העיסוי, אשר נעשו עדי-כה, משום תוכנית מוגדרת שכוונתה להחזיר את הזנות לרחוב. "לפעמים עורכים תצ-פיות, אבל לא כדי לבדוק כל מכן ומכון,

המישטרה דוחפת אותן חזרה אל הרחוב! טוען פרקליט פלילי ידוע יצאניות המסאז'

ולברר זאת. ייתכן שהמדובר במכון-לעי-סוי שאינו קיים כלל. הקצין ביקש להאריך את מעצרו של שני הגברים ב-15 יום, והוסיף כי אין למישטרה התנגדות לשחרר את הנשים בערבות.

לשאלת סניגוריהם של העצורים גילה סגן-ניצב רוזנבאום: "יש בידינו דו"ח מעקב של אנשים שנכנסו ויצאו במקום. בידי המישטרה עדויות מפי אנשים שבאו שם במגע-מיני בזמן הטיפול. אנו יודעים שהבחורות נשארו לבושות. ואחד הלקו-חות טען שעשו לו מעשה-אוננות." עד כאן טענותיה של המישטרה, בי-עניין סגירת מכון-העיסויים שברחוב אילת ברמת-גן, והארבעה שנמצאו בתוכו בעת ביצוע המעצר. הגברים, בעלי-העסק, פרצו פים חדשים ב"בראנזה". אחד מהם התגלה כעובד חברת טיפולקס ואילו האחר הוא נהג-משאית שעבד לאחרונה בסניף.

קצין מחפש

מסאז'יסטית

היתה זו המיתקפה השנייה במיספר של מישטרת מחוז תל-אביב על ה-אופנה החדשה והלהטת ביותר של הרחוב הישראלי - מכונני-העיסוי למיניהם. כוכור, במיבצע הראשון, לפני שבועות ספורים, עצרה המישטרה את אברהם לוי ושלוש מתוך חמש העובדות בשני המכו-נים שלו, ברחוב רופין וברחוב טשרני-חובסקי והחשידה אותו בשידול לזנות. תוך זמן קצר נערכה פשיטה שנייה בסידרה, הפעם על מכונם של תעני ו-

המסאז'יסטיות שולה דרעי (משמאל) והלנה סוויסה, בבית-מישפט השלום בתל-אביב, לאחר שנעצרו על-ידי המישטרה במכון-העיסוי שברחוב אילת, כחשודות בשידול למטרות בלתי-מוסריות. שני הגברים שנעצרו איתן, בעלי-המקום, חשודים בניהול והחזקת מקום שישמש לעיסוק בנות.

סינוני, שנסגר אף הוא ובעליו נעצרו על חשד זהה. האם יש לראות בכך מיקריות גרידא, או שמא תוכנית-פעולה מוגדרת? האם יש בדעת מישטרת תל-אביב לפלוש לתוך כל המכונים הללו ולהפסיק את פעילותם? על כך השיב רבי-פקד משה שרף, דובר-החדש של מישטרת מחוז תל-אביב, כי "אני בעצמי שלילה. מה פתאום?" אמר. "אני בעצמי מחפש מסאז'יסטית טובה. זה דבר נחוץ מאוד. אין לנו כל כוונה לסגור את מכונני-העיסוי. אנו רק מקיימים מעקב אחר ה-

מתרחש במקומות מסופקים". על השאלה, מה מסנה את בלשי-המיש-טרה להחל במעקב אחר המתרחש במכון-עיסוי כלשהו, השיב רבי-פקד שרף: "או שיש בידינו תלונה של השכנים, הטועי-נים שאינם יכולים לסבול את המיטרד-שבפעילותו של מכון-העיסוי בבניין שלהם, או שמודעות של מכונים מסוימים מוש-כות את תשומת-ליבה של המישטרה, כי עיקר כשהמדובר בארבע, שש ושמונה ידיים וכן הלאה."

כאשר הכריזה מישטרת אנגליה,

רק כשיש תלונות, הוא טוען. והנה, למרות הכחשת הנמרצת של ה-דובר, נסגרו ביום השני השבוע שני מכוני-עיסוי נוספים. אל התיבט המישפטי של הבעיה, ש-התעוררה עם סגירתם של שני מכוני-העיסוי הללו על-ידי המישטרה, התייחס עורך-הדין אליהו קדר. "השאלה שמתעוררת היא, למעשה, כי-איו מידה ניתן לראות באותם מכוני-עיסוי בתי-זנות, כפי שקובע החוק", אמר עורך-הדין קדר. כאן מתעוררת השאלה מהי, למעשה, זנות. ככל שהדבר נראה מוזר, הרי למרות שקיים חוק ספציפי הדן בעבירות זנות, הנה המחוקק לא טרח כלל להגדיר מהי זנות.

"דבר אחד ברור. על המישטרה או הת-ביעה להוכיח בבית-המישפט שכל הנשא הזה של מכונני-עיסוי הוא רק פיקציה, כיסוי לבתי-זנות. אך אם יוכח שאלה הם באמת מכונני-עיסוי, ואילו רק מפעם-לפעם נוצרים שם קשרים מיניים בין הלקוחות לבין העובדות, תמורת תש-לום, או יצטרך בית-המישפט להביע את דעתו.

"אם יוכיחו שהמיקרים של מגע-מיני במכונני-העיסוי הם נדירים, יחסית ל-שיעור הטיפולים הממשיים הניתנים שם, הרי אני סבור שהתביעה תתקשה מאוד להשיג הרשעה. השאלה שתעמוד בפני בית-המישפט תהיה, מהו השימוש הדומי-ננטי במקום הזה."

אין ספק שכבר בעתיד הקרוב צפויים מאבק עז ורדיון מישפטי מעמיק בס-תוליה של בעיה מישפטית סבוכה זו, הנוגעת במישרין לציבור הרחב כולו.

הפרקליט

עורך-הדין אליהו קדר מטיל ספק בכך שסגירת המכונים והחזרת הזנות ל-רחוב תשרת במשהו את האינטרס הציבורי.

הדובר

רבי-פקד משה שרף, דו-בר מישטרת מחוז תל-אביב, טוען כי המישטרה מעוניינת לס-גור רק את המקומות המפוקפקים בלבד.

במדינה

מיפלגות

משחילים את שחל

האם ייצטרף אלמוגי

לחותרים תחת

ממשלת יצחק רבין?

השתייכותו הגושית של ראש-עיריית חיפה, יוסף אלמוגי, בתוך מפלגת העבודה, אינה ברורה כלל וכלל. בעיקר היא אינה ברורה לראש-הממשלה יצחק רבין. אלמוגי, ממקימי רפי" ומחסידי העבר של דויד בן-גוריון ומשה דיין, נמנע בשנים האחרונות מלנקוט עמדה בסיכסוכים הגלויים שנפלו בין מפא"י ורפי" בתוך מפלגת העבודה. אנשי רפי" במפלגה, מחקו כבר מזמן את שמו מרשימותיהם, אולם אנשי מפא"י מהססים להוסיפו לרשימתם. פה ושם, עדיין צצים לפתע קשריו הישנים של אלמוגי, כשעלה שמו כמועמד לתפקיד מוזכ"ל ההסתדרות, תפקיד אותו רצה אלמוגי ביותר, שם הגוש של מפא"י וסו על הרעיון. כשנבחר לראש-עיריית חיפה, היה משה דיין הראשון לברך אותו. לפני כחודש, הטיל אלמוגי את כל קלפיו במלחמתו באיש הגוש, ח"כ משה שחל, אשר רץ לתפקיד מזכיר מחוז חיפה של מפלגת העבודה. כנגד מועמדו של אלמוגי, אורי אגמי, איש רפי" לשעבר גם הוא.

ראש-עיר אלמוגי
הבוס הפך ליריב

לפני כשבועיים, תחליט אלמוגי כי הוכחת נאמנותו לראש-הממשלה תקדם את הקאריירה הפוליטית שלו. הוא ביקש מעוזי ברעם, מראשי צעירי העבודה, הידוע ככוכב עולה אצל רבין וכיועץ בלתי רשמי של ראש-הממשלה, ללחוץ על אורו של ראש-הממשלה, כי הוא, אלמוגי, מגנה את חתימת משה דיין על עצומת הליכוד. לא לדרוך יריבים. אולם בתחילת הירבעו החליף אלמוגי, פעם נוספת את דעתו. בחיפה ידוע כי מאז הבחירות לתפקיד מזכיר המחוז, חולה אלמוגי במחלה המכונה בעיר הנמל "מחלת שחל". השינוא אותה פיתח אלמוגי אל שחל הפכה לבדיחה בחיפה. אלמוגי אינו מדבר עם שחל, אינו מזכיר את שמו, אינו מוכן להופיע באירור עם אליהם מוזמן גם חבר-הכנסת הצעיר, ומפיץ מערכת הסתה משומנת היטב כנגד שחל. כאשר רצה שחל לברך את אורי אגמי על בחירתו לתפקיד מזכיר מחוז מפלגת העבודה בחיפה, צעק אלמוגי לעבר אגמי: "אל תלחץ לו את היד!"

שמו של שחל הוזכר, מאז מונה רבין לראש-הממשלה, כמועמד לתפקיד שר-התיקשות, תיק אותו נושא עד היום ראש-הממשלה עצמו. עם סיום המשאומתן הקואליציוני עם המפד"ל, התעוררה שוב שאלת איש תיק התיקשות ונראה כי סיכוייו של שחל לקבל אותו גדולים. אלמוגי לא יכול היה להסכים לכך. החליט להשחיל את שחל על שיפור שיימוע את מינוי כשר. הוא דאג להבהיר כי אם אומנם יקבל שחל את תפקיד השר, הוא יראה בכך פגיעה אישית בו, יצטרף לי קואליציה של משה דיין ואבא אבן, ויילחם כדי להפיל את ממשלת רבין, בכל הכוח העומד לרשותו.

הנושים ועלו

(המשך מעמוד 23)

שני הנושים נעלו את גוגן בבית-המדרש והורוביץ שיחק שם את תפקיד שר-טר ישראל. מאוחר יותר ידע גוגן לספר למכריו בארץ, כי מרוב פחד מפני שוורץ והורוביץ, ממש "עשה במכנסים", ונכנע להם.

הוא גילה להם שתיקוותו האחרונה להשיג כספים הוא רופא-השיניים מברמן. אשר ביקר פעם בארץ והירצה באוניברסיטה על שיטת-ההשתלה שלו והוא ישראלי, תושב-לשעבר של כפר-סבא.

הורוביץ ושוורץ אילצו את גוגן ואת אישתו לחזור מרומניה לגרמניה. אך רופא-השיניים לא פתר את הבעייה של המשולש גוגן-שוורץ-הורוביץ. לא נותרה ברירה, ושלושת הגברים ואשת ה-קבלן עלו על מטוס, והמריאו חזרה לישראל. הנושים החליטו שרק בארץ יציחו להוציא מגוגן את החוב של 100 אלף מרקים גרמניים.

שמירה

לוחצת

הורין והורוביץ מתגוררים בעת במלון קומודור בכיכר-דיזנגוף בתל-אביב. הם קיבלו מגוגן הבטחה שבוים שני, השבוע, בערב הוא יביא לחדרו של הורוביץ, חדר 407, את 100 אלף המרקים. אך גוגן לא הצליח לעמוד בהתחייבותו ול-אסוף את הכסף, ושוורץ לא קיבל את כספו.

אם תוך עשרה ימים מאז הגיעו חזרה לארץ, עם שני המלווים, לא יסלק הקבלן את החוב כלפי שוורץ, יפסיד את הדירה הרשומה על שם אשתו, ששוויה 200 אלף לירות — כפי שהתחייב בפני עורך-דין בבואו ללוד.

כאשר נשאל השבוע משה הורוביץ, על ידי כתב העולם הזה, מה היו מעשיו ברומניה, השיב האיש שאינו יכול לענות. אך אחרי שניה, תיקן את עצמו והצהיר: "ביקרתי את דודה שלי". על שאלה אחרת של הכתב, "האם נכון שחטפת את הקבלן אברהם גוגן מרומניה, והחזרת אותו ארצה דרך גרמניה?" — השיב הורוביץ: "אינני מכיר שום גוגן".

הקבלן אברהם-דמי גוגן-גולדברג התחמק תחילה מתגובה, ומסר שעד ה-10 בנובמבר יהיה עסוק מאוד ולא יוכל להתפנות. לשאלת כתב העולם הזה, הגיב וילי שוורץ: "נכון, אני ישראלי ותושב-חוק ואני גר בגרמניה. הייתי ברומניה וניפגשתי עם גוגן, אך אני לא יכול לדבר יותר. אני צריך לדבר עם עורך-הדין שלי. אני לא יכול לענות לך".

פרקליטו של שוורץ, עורך-הדין דוד סרגנה אמר, אחרי ששמע את גירסת הכתב על הפרשה ועל חלקו של שוורץ: "נכון, יש הרבה דברים נכונים בזה, רק מעניין לדעת מניין יש לך אינפורמציה כל-כך מדויקת. אנו פועלים לעזרתו של הקבלן גוגן. איננו רוצים בהתמוטטות, מפני שאנו מעוניינים לקבל כספים ממנו". במוקד יום שלישי השבוע החליט גוגן לדבר. הוא סיפר לכתב העולם הזה: "נכון, נסעתי מפרנקפורט לקרובים שלי ברומניה. וילי שוורץ והורוביץ באו אחרי, אני חייב לשוורץ כספים. מאיפה הם ידעו שאני נסעתי לרומניה, אינני יודע, אבל הייתי חופשי שם".

"נכון, שוורץ והורוביץ שאלו אותי ברומניה מי יכול לתת לי כספים, ועניתי להם. אז נסענו לפרנקפורט. התקשרתי עם ד"ר היינריך, רופא-שיניים שם, אבל לא קיבלתי ממנו כסף. מגרמניה, נסענו לישראל. שוורץ והורוביץ באו איתי. אני עושה כעת מאמצים להתגבר על הקשיים. אני אעשה הכל, כדי להמשיך לבנות ולחלל את החובות".

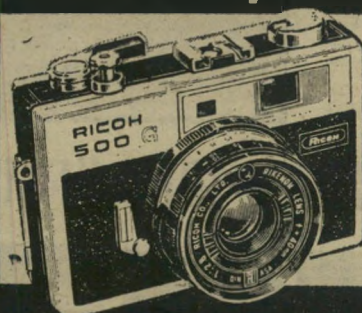
הקבלן הסביר שהוא מתרועע בימים אלה בין המיטרה לבית-המישפט כדי לסדר את ענייניו. הספורים שהופיעו בעיתונים בקשר לפרשת נסיעתו לחו"ל וחזרתו משם, גרמו נזק לעסקיו. אך למרות זאת, הוא טוען שהעיתונות בישראל התייחסה אליו בהבנה, והשאירה לו פתח להתאושש.

הוא ביקש לא להצר את צעדיו, ולקחת בחשבון את רצונו לקום שוב על רגליו. לבני החוב כלפי שוורץ, בסך 100 אלף מרקים, טען אברהם גוגן שאינו יכול ל-הבטיח לגושה זה את החזרת כספו תוך 10 ימים, כפי שנודע תחילה לכתב העולם הזה. מפני שתמנה כבר כונס-כספים. מתצפית שלהם שבמלון קומודור ליד כיכר-דיזנגוף, עוקבים שוורץ והורוביץ אחר המתרחש. לצערם, גילו שאינם הנורשים היחידים של הקבלן. מי יזכה במירוק?

ריקו RICOH

500 G

המצלמה
הנמכרת ביותר
בארץ!

במחיר

655 ל"י *

המצלמה היחידה במחיר זה
בעלת שבע אפשרויות כה רב

* סרט 35 מ"מ רגיל
ל-36 תמונות
* אחריות לשנה עם
שרות בינלאומי

* אוטומטית מלאה
או לא אוטומטית
* מד-מרחק אוטומטי
בשיטת הדמות הכפולה
* צילום עצמי
* אפשרות חיבור לכל
סוגי מבזקים
* מהירות חשיפה
עד 1/500 + B

RICOH
500 G

מחלקת שרות ותיקונים
עם מלאי של חלקי
חילוף מקוריים
ת"א, רח' אלנבי 112
טל. 615343

סוכנים בלעדיים בישראל:
הדר סוכנויות לצרכי צילום בע"מ
ת.ד. 21103, תל-אביב

* מחיר מומלץ לצרכן.

להשיג בחנויות הצילום המובחרות

עלון הסבר מפורט בעברית ישלח לכל דורש.

ריב עיריית חיפה בע"מ

טונו טונו

ספורט
טונו

מינימום הפרס הראשון
השבוע ב"טונו"

250.000 ל"י

מינימום כלל הפרסים

550.000 ל"י

יום המישי — המועד האחרון
למפירת המספים

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טונו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

צל"ש

ראיון השבוע

צל"ש לכתב הטלוויזיה בגרמניה רון ("רוני") בריישי, עבור הראיון שערך עם טיכור רוזנבאום (יומן השבוע, יום ו' 25.10).

כתב בריישי סקופ מגרמניה

ראלי עם רוזנבאום בו מדברים כה רבות בשבועות האחרונים, וזאת מבלי להפריע לשטף הראיון.

צל"ש קבוע כימעת לתוכניתו של רון אלמגור, שרתי לך ארצי ביום השישי שלפניכן. שוב הוכיח אלמגור כי אפשר להגיש בטלוויזיה הישראלית תוכניות הי ששיות בכישרון רב ובטעם טוב.

מאחרי המסך

ניקוי ראש - הסוף

התוכנית הפופולארית ביותר בטלוויזיה הישראלית, ניקוי ראש, עומדת לרדת מה מסך, באחד באפריל בשנה הבאה. למרות ההתקפות של חוגים ימניים בארץ, לא תורד התוכנית בגלל לחצים כלשהם אלא משום שמפיקה, מרדכי ("מוטי") קירי

שנכאים וכותבי החומר הגיעו למסקנה, כי יש להוריד תוכנית מסוג זה בעודה בשיאה, לפני שהם יגיעו לעייפות.

צחי שמעוני פורש

מנהל התוכנית בעברית של הטלוויזיה, יצחק ("צחי") שמעוני, עומד לפרוש מתפקידו. בסיכום בין שמעוני לבין מנכ"ל רשות השידור יצחק ליבני נקבע כי שמעוני יפרוש ברגע בו ימצא לו מחליף. השם היחיד שעלה עדיפה היה שמו של מפק ניקוי ראש מרדכי קירשני באום, ואם לא יעלה מועמד אחר, יפרוש שמעוני בחודש אפריל, עם סגירת תוכנית ניקוי ראש.

שמעוני עומד להקים בטלוויזיה מחלקה חדשה אשר תעסוק בתיכנון, ובפקיד תכנון-טלוויזיוני. הכוונה ליצור מחלקה קה שבה יהיו מלבד אנשי טלוויזיה גם סוציולוגים, פסיכולוגים וחוקרי דעת קהל, אשר תתכנן את מערכות שידורי הטלוויזיה הישראלית.

נסיעה מזכירת המנהל

סערה פרצה בבניין חוטי ירושלים, הי בניין בו שוכנת המנהל רשות השידור, בעקבות נסיעתה של מזכירת מנהל הי רשות יצחק ליבני, רוחמה איילון, לגרמניה.

רוחמה נסעה במקומו של ליבני עצמו, אשר סירב לנסוע, משום שלא מכבר חזר מסיוור בחו"ל, לשבוע ישראל שנערך ברדיו באדן באדן הגרמני ושהחל בשישה לחדש.

יחד עם איילון נסעו גם חנה ליבניין, מנהלת שירותי ההקלטות של הרשות, ור עורכת התוכנית אפרים ויי. בעוד ש איש לא טען כנגד נסיעתם של שני הי אחרונים, קמו טענות כנגד נסיעתה של מזכירת המנהל, החסרה כל ידע מיקצועי בנושא רדיו.

רו לקח את הקרדיט

מיכתב חריף במיוחד שלח בשבוע ש-

כתב אורן (משמאל) עם מאיר הרציון בהתנחלות למי מניע הקרדיט

טלוויזיה ארנון צוקרמן, הוא מינויה של היפהפייה הירושלמית מירי חלון, כעוזרת-הפקה במחלקת החדשות.

מירי הייתה מזכירת-הפקה במחלקת ענייני ניהולם ברדיו, עברה קורס עוזרי-הפקה בטלוויזיה, ועיסוקה עתה בתקופת-התמחות במחלקת החדשות של הטלוויזיה, אשר בסיומה מובטחת לה עבודה קבועה.

עוזרת-הפקה חלון לחדשות מהרדיו

עוזרת-הפקה נוספת, דאה זחבי, באה גם היא מהרדיו והשתלבה בינתיים בהפיקת ניקוי ראש.

פאריד עם הקמליות

לחובבי הסרט הערבי המוקרן ב טלוויזיה הישראלית מדי יום שישי, צפויה ביום השישי הקרוב (1.11.74 שעה 17.30) חוויה מיוחדת במינה בהנחה אחת, כיכובו של פריד אליאט. הסרט, אשר עלילתו מבוססת על הגברת עם הי קמליות, מספר על רומן בין צעיר, בן למשפחה שמרנית ואב רודני לבין יצאנית צמרת. בסיומו של הסרט מתה היצאנית ממחלת השחפת, כאשר ליד מיטתה נמצא כמובן אחובה. ליד פריד אליאט משחקים גם מרים פח'ר אדין ויוסף וזחבי.

תוכנית מעניינת אשר תשודר ביום השני הקרוב (4.11 שעה 21.00) היא החוד קת ילד, מסירה שורת הדין. בית-דין בראשותו של הרב איסר פרנקל? כשילדיו יושבים על המדוכה הרב וחיאל תם ורדוד שפירא, דן במיקרה הנוגע למאות משפחות בארץ. אם גרושה עומדת להינשא ליהודי אמריקאי ולקחת עימה את בנה לארצות-הברית, אבי הילד מגיש תביעה לבית-דין רבני, שיאסור עליה להוציא את הילד.

התוכנית היא ההפקה האחרונה שעשה בנימין צביאלי, הממונה על המחלקה הדתית בטלוויזיה, מי שהיה אחראי בין השאר גם לפסוקו של יום. צביאלי יצא לשליחות מטעם משרד-החינוך לדרום אמריקה למשך שנתיים, ואת מקומו תסס המפיק-במאי אדיר זיק.

עידן חדש בחדשות

וויזיה, תוך כדי שהוא ממשיך לערוך מהדורות-חדשות.

לאחר שעזב את המנהל מחלקת הי חדשות, חזר דן למדור הספורט שלו, כאשר הצופים זוכרים לטובה כמה מיבצעי שידורים עליהם היה אחראי, כמו כיסוי אולימפיאדת מינכן, הגביע העולמי בכדורגל בגרמניה, מישחקי הכדורסל בברצלונה, ומיבצעי-ההפקה הגדול שנערך אי פעם בטלוויזיה הי ישראלית, כיסוי המכביה האחרונה. לעובדי מחלקת החדשות ברור כי חיהם לא יהיו קלים, כאשר שילון יקבל שוב לידיו את תפקיד מנהל המחלקה. שילון הביע בעבר פעמים מספר את דעתו, כי רבים מעובדי המחלקה הם אנשי-מיקצוע טובים, אולם רבים אחרים הם גרושים ביותר, ואותם יש לנסות מהמחלקה.

גם להנהלת הטלוויזיה לא יהיו חיים קלים במיוחד. לשילון יש דיעות ברורות ביותר, שעליהן אין הוא מוכן לוותר, לגבי הצורה בה יש לנהל את המחלקה. לדעתו יש להביא אנשים מבחוץ, עיתונאים מיקצועיים, אשר יפיקו ויערכו כתבות בנושאים בהם הם בקיאים, כתבות בסטנדרט גבוה ולא-תחובבני, בניגוד למה שנעשה פעמים רבות כיום.

אך גם לאחר שיקבל את המינוי, אין שילון מתכוון לנטוש את אהבתו הישנה, הספורט. מדור הספורט כפוף למחלקת-החדשות, אולם כיוון שצבי גיל לא מצא בספורט עניין רב עומד שילון, בתפקידו כמנהל מדור הספורט, בקשר ישיר עם מנכ"ל הטלוויזיה. כי מנהל מדור-הספורט ימונה אלכס גליצקי, אשר יהיה כפוף לשילון ויעבוד עימו בקשר הדוק.

שרדן שילון מטאטא חדש

בהיותו במילואים במלחמת ששת הימים, הביא שילון את כתבת הרדיו המפורסמת על כיבוש תל אל-פאח, שהביאה לו פירסום רב.

עם הקמת הטלוויזיה הישראלית, הפך שילון לעובדה, עבר את הקורס הראשון של עובדי הטלוויזיה והצטרף לשורת עורכי-החדשות. מאוחר יותר הקים את מדור הספורט, שהפך אחת התוכניות הפופולאריות ביותר בטלו

בחודש הבא יוצא ברשות-השידור מיכרז פנימי לתפקיד מנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה, בו ייבחר מי שי ימלא את מקומו של מנהל-המחלקה הנוכחי, צבי גיל, העוזב בינאר. מאז נודע, לפני חודשים מספר, בעקבות גילויי העולם הזה, על התפטרותו של גיל, עלו מיספר שמות כי מועמדים לתפקיד, שהוא בין החשובים בטלוויזיה הישראלית. השם הראי שון שהועלה היה זה של הכתב ורכור הכתבים אלי ניסן, אולם מנכ"ל הי רשות יצחק ליבני הודיע לניסן כי אין לו כל סיכוי להיבחר. ניסן לא יגיש את מועמדותו, ויעזוב כפי הנראה את המחלקה.

שם אחר שהועלה היה זה של חיים יבין, אולם יבין כבר הודיע כי אין הוא מתכוון להציג את מועמדותו. כן עשה מופי קירשנבאום, העומד לרשת את יצחק שמעוני כמנהל התוכנית בעברית. למרות שהודיע כי אינו רוצה בתפקיד, נראה כי האיש שיהיה מנהל מחלקת-החדשות, החל מחודש ינאר, הוא דן שילון. דן ערך כבר היכרות עם תפקידו, כי כאשר היה מנהל-המחלקה לקה, משך חצי שנה, בשנת 1970, ארלם פרש אז בגלל חילוקי-דעות מיקצועיים עם מי שהיה מנהל הרשות, שמואל אלמגור. שילון (34) יליד תל-אביב, נשוי לשרה ואב לשני ילדים, הוא פנים מוכרות לצופה הישראלי. הוא החל את הקריירה שלו כי כתב יומן החדשות ברדיו, תפקיד אשר העסיקו בעת שלמד סוציולוגיה בשלוחה התל-אביבית של האוניברסיטה העברית. בשנת 1964 עקר לחיפה והפך דוברו של ראש-העיר דאז, אבא חושי המנוח.

(המשך מעמוד 11)

מקום בו נטען חדבר, אלא שגדול הסער בין גורמים כמו אורח תכנון וניהול הקרב, מבטלים בתכלית אפשרות זו.

שגיאתו של ורקיס

בשגיאה זו ניתן, ככל הנראה, גם למצוא את ההסבר להופעת חטיבת השיריון 37 בליל ה-31 באוקטובר — ה-1 בנובמבר באברעגיליה, במקום ברפיח. כזכור, שלח או ראש מחלקת המיבצעים במטכ"ל, עוזי נרקיס, את חטיבת 37 ממרכז הארץ לדרומה. צעד זה, כשלעצמו, היה בגדר סיכון סביר, משום שברור היה כי זמנו דווקא וגם לא ניראו כל סימנים להתקפות מצד סוריה או ירדן. אבל קרב אברעגיליה היה באותה עת כבר בגדר כישלון מוכח, וככל הנגוע לצה"ל — כלומר, אם נתעלם מן הסיוע עצמו (אבל בהחלט אפשר שלא היה צומח) ממיבצע הבריטי-צרפתי מוטקטיר, הרי הסיכוי הטוב ביותר להצלחה היה טמון ברפיח.

מוסכמה צבאית עתיקה היא, ש"אין מתגברים את הכישלון, אלא את ההצלחה" — או את סיכויי ההצלחה. כלומר, למקום בו כושי'ים המיבצעים — וזאת מהמת מחסור בכוחות כמו עקב פיקוד גרוע ומפני שהכל צומצם — אין טעם או מקום להמליץ יחידות נוספות.

אילו היתה חטיבת 37 מצליחה לפעול כיאות באברעגיליה, היה הדבר מפתיע ביותר. כישלונה, שהתמצה בהסתערות הקאמיקאזה של מסקדה על אוסיכתא, חאם בהחלט את רוח הנסיבות.

לעומת זאת, היה ניצול יעיל של החטיבה מובטח דווקא ברפיח, וגם אם נועדה במפורש לפתוח באורח מידי ציר-כביש נוח לתיספוק חטיבות 7 והצנחנים, ניתן היה חדבר להיעשות באמצעות כיבוש אל-עריש לא סחות מאשר דרך אברעגיליה, וזאת דרך כביש אל-עריש — ביר-לחפן — ג'בל-ליכני, מאל-עריש אספר

היעד החיוני המובן-מאליו שעליו הגן המערך היה הכביש, ובמיוחד הצומת — יעדיו של צה"ל ב-1948, ב-1956 וב-1967. המאמץ העיקרי של אוגדת לסקוב תוכנן כלפי החלק הצפוני, שהיה חסר הגנת מיקוש, אך בו רוכז רוב הכוח המצרי. הופעלו שם שלושה גדודים: הצפוני שבחם היה "גדוד הרגלים הממונע" (חרמ"ג) של חטיבה 27, ומדרומו שני גדודים של גולני. בגיורה הדרומית הופעל מאמץ מישני. במיסגרתו תוכנן גדוד-חי"ר מילואים (מסופח) להיכנס דרך שדות המוקשים ולחפוט את המוצבים שמעבר להם, כדי שדרכם יחדור לעומק גדודה השלישי של גולני, עם פלוגת טנקי מרחן מחטיבה 27, ויחתור לתפיסת "הצומת" בעורף. מפקדו של גדוד זה היה סא"ל מאיר פילבסקי, כיום ח"כ מאיר פעיל.

אם מבחינת עיקרי תפיסתו ותיכנונו היה קרב רפיח מיבצע נאה, הרי בדרך הביצוע התגלו תקלות, שחזקן היה חמור ומסוכן.

ראשונה בהן נגעה לסיוע. הצרפתים, שהיו אז בעל-בריתנו, הבטיחו הרעשה כבדה ביותר מצד הים וכמו שכותב דיין, "הלווייתן הוליד דגירקס". אחר-כך בא חיל-האוויר לסייע ונשלח מייד כלעומת-שבא, מפני שסיועו היה עלוב ביותר — וכימעט כולו כוון על כוחותינו-שלנו. אבל לרשות האוגדה עמדו שיבועה גדודי-ארטילריה, והללו כימעט שלא באו לידי ביטוי בשעה שהארטילריה המצרית — אשר מנתה כחמישית אחת בלבד מן שלנו — חיתה פעילה ויעילה ביותר וגרמה את רובן המכריע של אבידותינו.

כישרון הפעלת הארטילריה במערכת סיני, שחזר גם באברעגיליה, שייך גם הוא לרשימה הארוכה של ביוזונות "קדש" — וזאת מהם, אשר לא באו על תיקונם המוא עד יום הכיפורים ועד בכלל.

מחמת קוצר הזמן שעמד לרשות היחידות המסתערות — יומיים בלבד — כתוצאה מתרגילי בילבול-האויב

המקומות. כמה מוצבים ניטשו כימעט ללא ירייה, אחרים גילו התנגדות ובכמה מיקרים היתה הלחימה עיקשת. הפתעויות-המצאח של זחל"מים וטנקים עד המוצבים, תוך דריסת הגדרות וחציית חגורי רותי-המוקשים, הוכתרו בכל המיקרים בהצלחה, וגם ניתן לשבחם במיקרה זה כמעשים נועזים — היפים לנסיבותיהם ולשעתם. הכעויה היתה, כמובן, שסייג הכרחי זה נעלם מעיני הדלו שחייבים היו להכינו ולזכור.

עיכוב ממושך יותר נגרם אצל מאיר פעיל, אשר נתקע בשדות-המוקשים, בעיקר מפני שהגורות-המוקשים השלישית נעלמה מדיעת הפיקוד ולא נסרצה מראש, בניגוד לשתי קודמותיה. החילוף נמשך שעות אחדות והתבצע תחת אש ארטילרית.

משם ערב יום-הכיפורים (בגיליון מעריב, ה-5.10.74) הובאו, לרגל, "יום-השנה" למיבצע קדש, גירסות שונות על מהלכו של קרב זה, שחלקן גרסו כי פעיל רצה

ושבוי מצרי בפוזה עלובה

לסגת, אחרות את החיפץ. ענייני מייאחראי-למה אפופים עד היום חשרת-סודיות עבה, גם כאשר מדובר בקרבות עתיקים כאלה, אך הלכה העיקרי הוא שאילו היו אחרי ראים — יהיו אשר יהיו — טורחים לקרוא כהלכה ספר אלמנטרי כלשהו בהלכות פניצת שדות-מוקשים וניהול תנועה דרכם, היה מובטח מראש שלא תארע כל תקלה, ומשאירעה — תתקן במהרה.

לאחר שנחלץ, ניהל פעיל את יחידתו משם ועד לצומת רפיח, כשהוא כובש את המוצבים שבדרכו, בזה אחר זה.

זמן-מה לאחר כיבוש הצומת הגיעו אליו כוחות השיריון אשר פרצו בגיורה הצפונית — בלוויי דיין, שהצטרף אליהם. מכאן ועד תעלת סואץ פעלה חטיבה 27 ככוח עצמאי, תחת מסקדה.

הפעלת הטנקים של חטיבה 27 יחד עם החי"ר — כשיעורו בעת ההבקעה, הוא לסייע לחי"ר ולא לפעול ככוח העיקרי — היתה אחד מלקחי החיוניים אך הנשכחים של רפיח 1956.

מובן שלא על לחימה מסוג זה תפארת חטנים, ופעולה אפורה וזהירה-יחסית אין בה הרבה. "הלם שיריון". אבל יש לומר בבירור, כי ככל שנוגע הדבר לניצולו הנכון של חשיריון, הרי תפיסתו והפעלתו ברפיח כחלק מצוות אורגני יחד עם חיל-הרגלים — והסרה רק הארטילריה — היו גבונים ודאויים-לחיקוי חרבה יותר מן האורח שבו נוצלה חטיבה 7 באברעגיליה.

במהלך לחימתה בדרך לאל-עריש נתנה חטיבה 27 שיעור נוסף בתפעולה נכונה של שיריון, בדרך המושכלת והמחושבת שבה ביצעה את קרבי-ההבקעה הקטן והנאה-מאוד שלה באל-גיראדי. לא אפרט קרב זה כאן, כי מקומו הנכון ימצא בניתוח משותף להבקעה הקשה והעקובה-מדם שערכה באותו מקום, בששת-הימים, חטיבה 7.

אבל ייאמר, כי העובדה שכיווני 1967 נוחה קרב הגיראדי כפי שנחזה, למרות שהקרב הקודם של ברייב היה מוכר היטב לכל — זוהי אולי הרוממה הכובדת ביותר לאיזימור מן הניסיון — ולמחרת.

צה"ל לא למד

היו גם הסיכום היאת ביותר לסקירה חסומה וכללית זו אשר ערכנו על מיבצע קדש. לקחים רבים יכול היה צה"ל להפיק ממיבצע זה, הראשון לכל מערכותיו כצבא מודרני.

הלכה העיקרי היה — ונשאר — כי אין חדש תחת השמש, וכי אין צה"ל יכול ובוודאי אינו חייב, לדבר וללמוד עד כשרו כל מה שדמדו אחרים קודם הו, וגם כתבו, פירטו ונימקו בספרים.

לקחיאב זה חל על הכל — על מושגיה-היסוד, על אורחי האירגון והלחימה ועל הטכניקות. כמאמריו הבאים בפירדה זו ינתח בנימין עמידור את קרבות ששת-הימים. בכתבה הבאה: מיבצע טליק.

התמונות שהעלימו את לקחי המלחמה: תמונת שלל

של דיין (שכזכור לא הועילו, מפני אופי ההגנה המצרית, ורק שיבוש ביותר את מיבצעי כל כוחותינו, בכל ה' מקומות). לא יכלו החיילים המפקדים לתרגל כיאות. מיגבלה זו הפריעה מאוד, כי 3000 החיילים שהבקיעו התפצלו להמון יחידות, שגסס-אם נעו במרכז עד סמוך למוצבים, הרי לקראת הלחימה הממשית פנו ללחום כל יחידה לעברה, ורבות מהן תעו בשטח הנערך תוואים בולטים, הסתבלו בין הצברים והכרמים. המוצבים עצמם היו, כאמור, מחוסרים היטב, וגסס-אם בחלק הצפוני לא חיפו עליהם שדות-מוקשים, הרי כל מוצב ומוצב כשלי-עצמו היה מגודר כהלכה ומוקף חגורת-מיקוש "סרטית". על אלה נוספו שני זקורות מצריים, שסרקו את השטח השטח בלא-יחרף ואלמוותיהם, אשר נפלו על הכוחות הנעים במסע-הגישה הארוך אל היעדים, גרמו להם שיחשו כי נתגלו, גם כאשר מפני הטווח לא נתגלו.

הסתבכותו של פעיל

מפני האיחורים, אשר נגרמו עקב המתנת-השווא לסייע מן הים ומן האוויר, וכן בגלל התעיות בדרך אל היעדים, הללו רוב הכוחות תוקפים בשעה מאוחרת מן המיוחנן ובסמיכות רבה מדי לעלות השחר. עובדה זו, וכן קשיים שנתגלו בעת הלחימה, הניעו את הפיקוד להטיל ללחימה את הטנקים של חטיבה 27.

היה זה צעד-ביעית, בעיקר משום שהמצרים לא היו עדיין רגילים ללחום נגד טנקים, והפתעות מסוג זה הניסו גם חיילים מעולים מהם (התקפתי-נגד של טנקים מצריים גרמה, בדצמבר 1948, למנוסת גדוד מחטיבת הראל, אשר החזיק בסביבת "הצומת", שאליה הגיע במהלך מיבצע חורב). הלחימה לא היתה אחידה בכל

לא רק לחדור לעומק סיני על ציר נוח ותוך עקיפת אברעגיליה, אלא גם להפנות כוחות אל צומת אברעגיליה, שממש יוכלו לתקוף בעוצמה את המיתחם העיקש שבאום-כתף גם מעורפו.

עד כך יש לחוסף, כי ניצול הצדחת החבי קעה ברפיח עידי חטיבת ברייב זברה לא היה שרם, מפני ששיריונו בודו הוטל לקרב כדי לסייע בהבקעה-הגופא, ולא נמצאה להפיקוב עתודת-שיריון חופשית לחלוטין, להכניסה לחימה רק לאחר סיום כיבוש מיתחמי רפיח.

התותחים לא הופעלו

קרבי-ההבקעה של רפיח ב-1956 היה קרבי-לילה שנמשך לתוך בוקר-המחרת וחסר התפתחויות דראי מתיות בולטות. במהלכיו הכלליים היה זה קרב "לפי הסדר" — דבר האמור כולו לשבת. בהתאם למקובלות הנכונות, תוכננה הבקעה מערך רפיח בכמה מקומות, כדי להשיג התפוררות מירבית בהקדם האפשרי ולשם הבטחת החדירה מעורפו, גסס-אם במקום כלשהו יסתמו המצרים את הטירצה.

השיטה שנוקטה הלמה את אופי המערך המצרי, אשר היה בנוי ממוצבים הממוקמים על הרמסים השטוחים, אשר מגובה של כמה עשרות מטרים שולטים על המישור שמסביבם וערוכים להגנה היקפית על עצמם ולחיסוי הדדי ביניהם. הסיוע הארטילרי שלרשותם כלל כ-16 כלים, פלוגה של תותחי ג"ט מתנייעים מדגם ארצ'ר וכן כמות תותחי ג"ט קלים יותר, בריטים ורוסיים, בני 57 מ"מ. בחלקן הדרומי הוגן המערך בשדות מוקשים עמוקים, ערוכים בשלוש חגורות.

שביל הזהב למשקיע

שביל הזהב של

המשקיע בניירות ערך

מוביל אל קרנות הנאמנות

של בנק לאומי. מדוע?

כי עקרון ההשקעה בקרנות

נאמנות בנוי על פיזור הסיכון.

כי כספי המשקיעים מנוהלים

בידי מומחי "פיא" העוקבים יום יום

בעזרת המחשב אחרי החודות והתשואות

של ניירות ערך בבורסה. כי בבנק

לאומי תמצא את מיגוון הקרנות הגדול ביותר -

6 קרנות נאמנות - המאפשרות לך קשת רחבה

- של אפשרויות השקעה: **צמיד** - מתאימה

למשקיע המבקש לשמור על הערך הממשי

של חסכוניותו לאורך זמן ממושך. על ידי הצמדה

כפולה: למדד המחירים ולשער המטבע. **גביש** - נועדה

למשקיע שמטרתו שמירה על ערך השקעתו והמעוין

בנוסף לכך גם ברווחים חוץ סיכון קטן בלבד. **בדולח**

לאדם המחפש השקעה אשר חלק ממנה ישמור על ערך

הבספ ע"י הצמדה למדד וחלק אשר מושקע במניות בעלות סיכויי

גידול טובים. **שמיר** - קרן שנועדה בעיקר למשקיע הרוצה בהבטחת

ערך כספו. על ידי הצמדתו למדד המחירים. **פיא** - קרן המאזנת

סיכונים וסיכויים לטווח ארוך ע"י השקעה שווה במניות, אג"ח צמודות

מדד ואג"ח צמודות למטבע חוץ. **יגדל** - נועדה למשקיע המעוניין

בשוק המניות ומאמין בגידול רווחיות המשק הישראלי.

אחת מקרנות אלו או כל שילוב ביניהן, יתאימו בוודאי גם לך.

בדבר פרטים פנה לסניף הקרוב של בנק לאומי, בנק איגוד ובנק קופת עמ.

המנהל: **הנק** חברה ישראלית לנוהלי קרנות נאמנות בע"מ

הנאמן:

בנק לאומי
לישראל בע"מ
הבנק הצועד עם הזמן

פרסום א. 87

הנהל
אלי"א רח אלוני יוני תל אביב
וג'לשחיל את הד"ר האחרון הכולל
מסמך נוספים על קורות הנאמנות שלכם
שם
כתובת
דרכה

טופס זוט רב שבועי ל-5 הגרלות רצופות

מיבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש אוקטובר מנוי על

העולם הזה

יקבל הנחה של 40 אחוז

השבועון יישלח רק לדואר צבאי

בסיסונות

שמלות הריון
מכנסי הריון
טוניקות הריון
חליפות הריון

כהן מודל

תל-אביב, רח' נחלת בנימין 4,
קומה ב', דרך תחצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4-2)
לחזמנות ע"י סוכן: טל. 50344. ת"א

כאשר פתחו זיו ובטי משיח את הפלצ'ינקה שלהם, ידעו שאם יצליחו — שינסו לרכב אף הם על הסוס.

שכן, זיו ובטי אהבים את המיסעדה הקטנה והאינטימית שלהם באמת-ובתמים, השקיעו בה את כל מירצם ומבלים בה את מיטב שעותיהם. במשך הזמן הקצר מאז פתחו את שעריהם, רכשו להם קהל-סועי דים נאמן, אשר לא ימיר אותם באחרים. מאחרי הדלפק ניצבת, ומנצחת על המי-לאכה בעלת המקום, זיו משיח, המכונה במדידה את הספציאליטה דהילה מיוון והמאכל היחיד בו — הפלצ'ינקה, הוא הקרם הצרפתי הנודע.

זיו ובטי הם זוג ממוצא בולגרי הנראה צעיר, יחסית לעובדה שהם הורים ל-אדלה, דיילת באל-טל, ולשלמה, תלמיד שביעית תיכון.

משוגעים לדבר. אני מוסיקאי, כי עצם, מספר הבעל. אני מנגן על אורגן

פלינצ'קאית זיו

בדיוק כמו בבית

לחנות. אבל מאז מילחמת יום-הכיפורים, עיסקי-החנות עובדים חלש, לאנ-שים אין מצב-רוח להתחתן עם הרבה רעש. וזן מזה, אני כבר לא צעיר, ואם מומינים יום תזמורת לחתונה, מעדיפים בדרך-לל בחורים צעירים ארוכשיער.

התחלתי לחשוב על העתיד. ראיתי כבר רבה טרגדיות של מוסיקאים שהודקנו, א קיבלו יותר עבודה ונשארו מחוסרי-רגנסה. חשבתי, לי זה לא יקרה, אשתי, זיו, היתה מכינה בבית את הפלצ'ינקה לי ינחה, ואנחנו כולנו משוגעים על המעדן הזה.

אמרתי לה, למה שלא ננסה למכור זה לאנשים. בהתחלה צחקו, אבל אט-לאט, בעידודם של הילדים, התגבש צלנו הרעיון למצוא מקום קטן ואינ-ימי, ולנסות למכור לקהל הישראלי את פלצ'ינקה, שאנחנו כינינו אותה בחיבה "לינצ'י".

המקום נמצא. לאחר חיפושים, והם הת-ינו אותו ליעודו במדידה. זיו תיכ-ה ובטי, המעיד על עצמו שהוא "חסר-מיון", שימש לה כפועל.

בגלל שאני אהבת להיות במיטבח ולא בד, היא מספרת, הקמתי את הדלפק מש בתוך המקום. על חשבון כמה שול-נות שיכולנו להוסיף. אבל זה לא היה כפת לי. רציתי שהאורחים יראו איך אני יונה את הפלינצ'י, ושיכולו לבחור להם עצמם את הטעמים.

ואומנם, משני סוגים בודדים של פלינ-י הגיעה זיו, תוך זמן קצר, ל-15 סוגים עצמים שונים. הבעל — הוא הקובע מה ננס לתפריט-הקבע, ומה לא. משקאות יפים אי-אשר לקבל שם, אפילו לא רה, אבל לעומת זאת אפשר לשנות שם החל בקינוח וכלה ביסמין.

אפילו אם יקומו עוד מאה פלינצ'י, מר בטי, אף אחד לא יוכל להכין את לינצ'קה כמו שמכינה אותו אשתי.

נערת הלובי של הילטון ופלאזיה

ה שבע חוגגת ליוה ממן היספיה את יוסיהנה הרביעי לנישואיה עם בעלה, ניסים. אך בדירתם הנאה של בני-הזוג, בשכונת שבוי בתל-אביב, תיאלץ ליוה לחגוג לבדה.

כי ניסים, הבעל והאב, יושב בכלא. מזה זמן הוא נכלא ומשוחרר, נכלא ומ-שוחרר, אך הפעם אין יודעים מתי ישתח-ר.

50 אלף ל"י

פיצויים - תבע

בעלה של צעירה

זו, דמי שימוש

בה בעת מעצרו

רר. הפעם הסתבך ניסים עם החוק בגלל יופייה של אשתו. ליוה, בת ה-21 היום, היא אשה מושכת, בעלת עיניים ירוקות מצודדות, פה קטן ועדין ופני-בובה, ועורה בהיר וחלק. ניסים נאשם בכך שתבע מ"ידידה" של אשתו 50 אלף ל"י פיצויים, על ש"השתמש" בה כאשר ישב בכלא. הוריה של ליוה, היא עליוה, עלו ליש-ר אל מעיירה שעל גבול צרפת-ספרד, וליוה

הקרב על ליזה

צר ניסים כשעל גופו זוגי-מכנסיים מן הסוג שנגנב. ההוכחה לא היתה, אומנם, חותכת, אך צרות בכל-זאת היו. כאשר שב ניסים לחפש שלוה בבאר-שבע, אחרי חיו הסוערים בתל-אביב, נעצר כחשוד בפריצת קופה של תנובה בבירת-הנגב. היו לו דאגות משלו: הוא אהב מאוד את החופש, ויש לו אשה יפהפייה בבית, אך השוטרים לא רצו לשמוע דבר. "אתה חשוד בפריצה, ותישאר במעצר", אמרו לו.

ניסים ממן לא יכול לשאת עוד. הוא ניסה להתאבד, פעמיים. פעם אחת בתלייה, ובשנייה בלע מדליון-זהב במישקל כ-150 גרם. התוצאה הישירה והיחידה: הוא אוש-ר הנפשי. התיק שנפתח במיטרה על החשד (המשך בעמוד 34)

גם עיטר בפסיפס את חזיתו של קולנוע וון בעיר. ואם לא תמיד הצליח במעשי-ידי, הרי היה זה מפני שהמיטרה היתה נזכרת בשמו בכל פעם שבוצעה פריצה כלשהי.

חשבונות

פתוחים בשפע

ע ור בהיותו בתל-אביב פתח בוטיק לבגדים, אך החנות נתחסלה לאחר ש-ניסים נילקח מיספר פעמים לחקירה במיש-טרה. בעצם, היה נעצר בכל פעם שמישהו גנב חולצות ומכנסיים במרחב תל-אביב. כך, למשל, אחרי מירדף של שוטרים בעיק-בות גניבה גדולה של מכנסיים יקרים, נע-

נולדה בטבריה. כאשר מלאו לה 14 שנה הכירה את ניסים. ואז החל הרומן שלהם. ניסים הביא אותה לדימונה, עיר-הולדתו, וכשמלאו לנערה 17 וחודשיים, הציע לה נישואין.

ניסים לא ליקק דבש בדימונה, גם לא בתל-אביב. לשם גורש בעיקבות צו שהור ציא בית-מישפט השלום בבאר-שבע בשנת 1972, באשמת חיים על ריווחי פרוצה. הוא נידון לשלוש שנות-מאסר. סניגורו, עורך-הדין ישעיהו לוויט, הגיש ערעור לבית-המישפט העליון. ניסים זוכה, וצו-הגירוש בוטל לאחר זמן.

אך בדימונה מוכר ניסים ממן בן ה-25, לא רק כאדם שהמיטרה רודפת אותו, אלא גם כמי שהוא בעל ידידות. הוא פתח סטייקה שהצליחה מאד, ובין השאר

הבעל ניסים ממן בן ה-25, התו-ר בע מאברהם אברג'יל 50 אלף לירות פיצויים, על שהשתמש באשתו-שלו שעה שהוא ישב בכלא במעצר.

האשה ליזה ממן היפהפייה בת ה-21, נשואה זה ארבע שנים. הוא היה מביא לי שנייט-שלושה גברים ליום, היא מעידה על "הידיד".

ה"ידיד" אברהם אברג'יל, אותו הכירה ליזה שעה שבע-לה ישב בכלא ואשר, לטענתה, אילץ אותה לעבוד כיצאנית ולמסור לו את רווחיה.

ה'יהודי והמחשב

קנסי-פיגורים

קם לו יהודי זקן ופשוט, בן 72, בברוקלין, ניו יורק, ומגלה שמס'ההכנסה דולק אחריו. כאשר הגיש את דו"ח ההכנסות שלו לשנת 1968, לא שיער כלל בנפשו כי מעבר לפינה אורב לו קפקא בכבודו. ברו"ח ההכנסות לאותה שנה, רשם סכום עגול: 2500 לירות, טבירות-קילין, כלומר,

[illegible]

קנסי-פיגורים על חוב של ט ד"ר
טימטום או טעות?

מעט יותר מ-200 לירות לחודש — סכום זעום. לכל הדיעות, גם ב־1968. ואומנם, פקידה השומה הסכים עימו בהחלט. כעבור זמן קצר מיום הגשת הדו"ח, קיבל את טופס השומה הירקרקלן, המוכר בובו, על־פי סעיף 145א'־3, אישור על שיעורי הכנסותיו כפי שהוצגה על־ידו. עיין היהודי בטורי הספרות, וגילה פרט מעניין: בעוד שהכנסתו גרומשה כ־2500 ל"ג, הנה סך־כל הפטורים שהגיעו לו הסתכם ב־3290 לירות. כלומר, גם אילו הרי-וויח באותה שנה 790 לירות יותר, לא היה נדרש לשלם מס.

השפיל עיניו מעט, אל מישבצת המס
הנדרש, וגילה את סיפרת־הפלאים: אפס
עגול. ורחב בו לבבו.

אך לפתע קטטה עיניו נימה צורמת. שם, במישיבצת היתרה-לתשלום, התנוסס מיס' ספר עגול עוד יותר: — 68 ל"י: קנס-פי-גורים. כלומר, לא שילם 0 לירות למס' החכנסה — ישלם קנס, למען יראו וייראו. נד היודי בראשו בפליאה, ישב והמ' תינו. חלפה שנה.

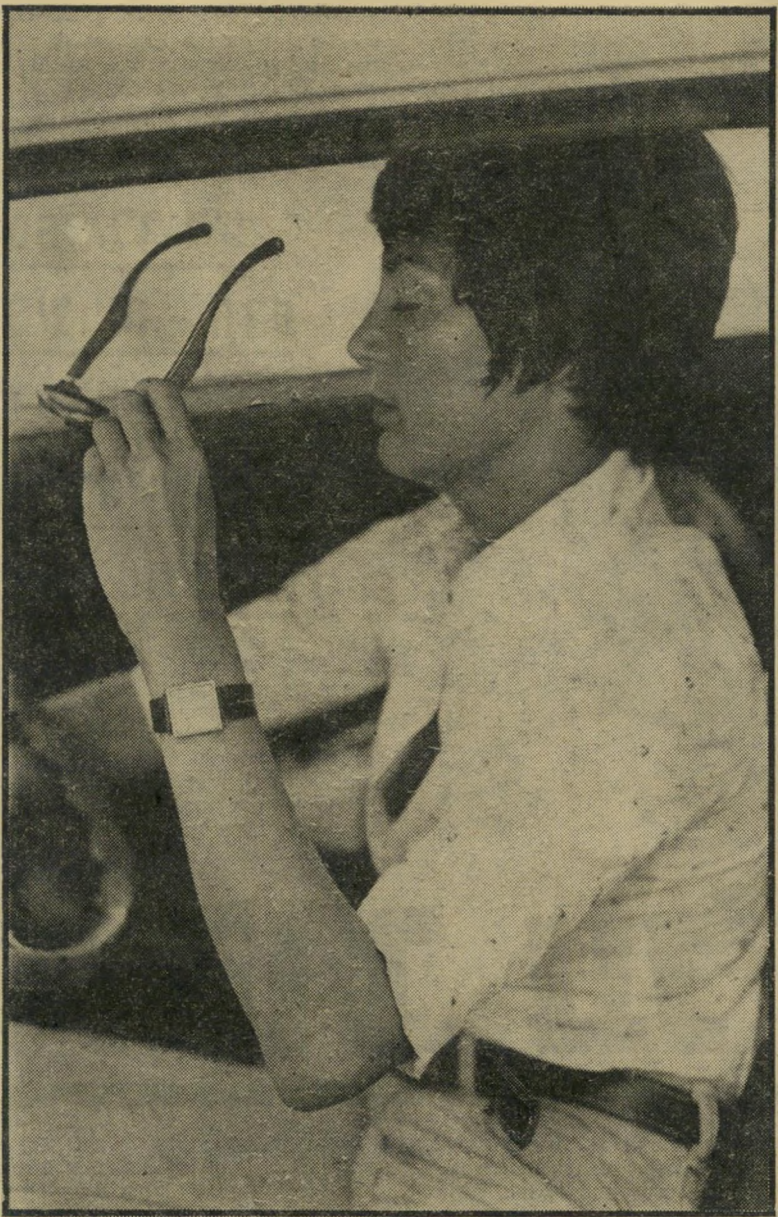
בפרוס 1969 קם והגיש דו"ח חדש, לאור תה שנה, על אותו סכום עצמו: 2500 לירות. לא חלפו ימים אחדים, ונתקבל האישור המיוחל, על-פי סעיף-הפללים המאשר כי הצהרתו אושרה.

שב האיש ועיין בטורי הספרות, וגם הפעם נכחו לו הפתעות. לעומת סך 2500 הלירות, שאותו אישר פקיד־השומה, הגיע לו הפעם פטור בסך 3406 ל"י.

השפיל עיניו, כהרגלו, אל מיבצת המס הנדרש, וגילה את האפס העגול. הוסיף והשפיל עיניו, והנה, במיבצת היתרה-לתשלום: — 15 ל"י, קנס-פיגורים.

יושב יהודי ישיש ומניד ראשו בתמיהה
למראה פילאי הטכניקה.

הידועה בצ'יבור

ג'קו לוי, לשעבר ראסטין, חיתה לצידו של איל-
הכספים והמלונות קורט לוי משך 11 שנים,
רישמי. כך נראית ג'קו כיום, לאחר ניתוח פלסטי.

א וְיִשְׂרָאֵל הָיָה מִזִּשְׁלָם. כִּי מֵעַט. חֲבֵרָה
הַמִּיּוֹמִי הַיִּשְׂרָאֵלִית, שֶׁבִקְרִיבָה הִסִּי-
חוּבָבָה, רָאִתָּה בָּהֶם זֶה מֵאוֹשֶׁר, שְׁלִי, שֶׁלֹּם
עִם עַצְמוֹ וְעִם אוֹרְחֵי־חַיּוֹ, טוֹבֵעַ בַּשִּׁפְעַ
וּבִרְנוּחָהּ.

היתה להם וילה מפוארת על שניים ורבע דונם. באחד האזורים הפנים ביותר ב"הרצליה" פיתוח, ובה לא השיכולים שניתן להיעלות על הדעת. בוילה הזו, שנבנתה בן השרא גם משרותיהם הצמודים של שתי מכוניות ונהג. אירחו בניהולג ה" מקובל והמפורסם עשרות ומאות מזומנים, קבלות-פנים ומסיבות כיד השפע הטובה עליהם.

זה היה, לכאורה, מושלם. אבל, כאמור, רק כימעט. כי אף שבהזמנות הרישומיות שנשלחו אל מוזמני הזוג היה רשום: מר ומרת לוי, ידעו הכל כי חסר כאן פרט קטן אחד. הם לא היו גשואים.

מעל לראש

אי (דזשעבר ראפטין) הגיעה ל-
ישראל בשנת 1963, לביקור, בהיותה
בת 20 בלבד. במשך הביקור, שהתארך
מעל למשוער, עבדה במלון אילת.
המלון היה שייך או למלונאי ואישה-
קים ממוצא גרמני, קורט לוי בן ה-38.
לא עבר זמן רב, ובעל-המלון התאהב ב-
צעירה האנגליה בכל ליבו ונפשו, חחל
מחזר אחריה בלחץ. העתיר עליה שפע
מתנות ותבסחות.

אך ג'קי חזרה לאנגליה, שם המתין לה
הבנקאי השווייצרי, ארוסו, לו עמדה ל־
הינשא. קורט לא ויתר. הוא הפך נוסע
קבוע בקו לוד – לונדון. מדיחודש היה
מופיע אצל ג'קי, באנגליה, מזהיר בפניה
על האכזר העוה. ומאיים שיבקר צעדים
קיצוניים, אם היא לא תבוא אליו. כך
חלפו תשעה חודשים.

לבסוף ניצחה האהבה. ג'קי באה ל-
ישראל, עברה לגור עם אהובה, קורט,
בדירה שכורה, שהשתייכה לח"כ לשעבר,
יונה כסה. שם התגוררו עד פרוץ מלחמת
ששת־הימים.

אחרי המילחמה עברה ג'קי לגור במלון
השרון, שאותו ניהל קורט בעבר. לחוריו,
המחזיקים בחלק ממלון השרון עד היום,
יש וילה בדיוק ממול, וקורט הוא בנם-
יתידם.

זמן קצר לאחר־מכן גילתה ג'קי את המיגרש בן שניים ורבע הדוממים בהרצליה פיתוח, והם קנו אותו ב־35 אלף לירות. כיום שוויו של המיגרש — יחד עם הבית

המארכ'ים

ג'ק, אשת־החברה הזוהרת, ניצבה תמיד לצידו של קורט וקיבלה, יחד עימו, את פניהם של אורחים חשובים מחו"ל, בהם שגרירים ודיפלומטים בכירים. בוילה שלהם נערכו קבלות־פנים רבות.

המארחים

ג'קרי וקורט לוי, זוג שנימנה עם העיתות החברתיות וההמוניות במדינה, הופיע בכל מקום, גם באירועים רשמיים, כזוג נשוי לכל דבר.

לה הכל - ואחרי 11 שנים נסתבר שאין לה כלום

בן שיבעת החדרים שעליו, ששיטחם כ־ 300 מטר מרובע — בין מיליון וחצי לשני מיליוני לירות, טבין וקולין. ג'קי מילאה את הבית בכלים ומכשירים שתביאה איתה, בחוקף מעמדה כעולה חדשה, ודומה היה שסוף־סוף הגיעו יחדיו אל המנוחה ואל הנחלה.

היא עבדה או במלון קיסריה, כמנהלת האירועים של המלון, ונחתה להצלתה גדור לה בעבודתה. הבעל פנק אותה במתנות, קנה לה שלוש מעילי מינק ומכור גית, העניק לה סך 1000 לירות מדי חר

תוקף חוקי לחייהם המשותפים, ולשם המשותף. לפני שש שנים שינתה ג'קי את שמה רישמית במירשם־התושבים ל־ „לוי“, ונקראה מאז, הגברת לוי. אלא שגם העובדה שהוא קרא לה „אשת“, והיא לו „בעל“, לא היה בכוחה לשנות את המצב החוקי, והוא — שקורט היה עדיין נשוי לאשה אחרת.

המאבק על הגט היה ממושך. בתחילה סירבה האשה החוקית לתת אותו, מאחר שהתרת־נישואין היתה עדיין אסורה בי איטליה. אך גם אחרי שהסכימה לכך, לפני

נתקלה בתגובה חדי־משמעות: ברגע ש־ תיכנס להריון — תעוף מהבית. ג'קי המעודנת, הליידי מלידה, מקסימה ותרבותית, אשת־חברה ומארחת ממדרגה ראשונה, שהסכה יפהפיה ממש לאחר ש־ ביצעה ניתוח פלסטי באפה, לפני שנה וחצי — ואשר ליוותה את קורט לוי בנאמי נות משך 11 שנה תמימות — נשברה.

הפתעה

בדמות יורשת

היא נוכחה שכל ההבטחות, מהן גיוונה כל השנים, לא היו אלא בעלמא. היא הגיעה למסקנה הבלתי־נמנעת — קורט אינו מתכוון לממש אף אחת מהן. והיא קמה ועשתה מעשה.

לפני כחצי שנה הודיעה לקורט כי היא עוזבת אותו, ונוסעת ללונדון. עלימנת שלא תישאר בלא־כלום, אחרי כל השנים הללו, הבטיח לה קורט למסור לה, כמתנות פרידה, את הדירה שלו באילת, את המכונית שלה, וסך 1000 לירות לחודש, למשך השנתיים הבאות.

מציידת בסידרת הבטחות חדשה זו, שהתה ג'קי בלונדון חצי שנה. ב־1 בפברואר ספטמבר חזרה ארצה. כאן המתינו לה כמה הפתעות.

תחילה הודיע לה קורט כי הוא חוזר בו מכל הבטחותיו. את הדירה באילת לא תקבל, גם לא את המכונית — וב־15 בנובמבר יופסקו התשלומים החודשיים בהם התחייב, לדבריה. ההבטחה היתה בעל־פה בלבד, ולא היתה בידיה כל מיסמך ל־ תמוך בו את טענותיה.

אלא שההפתעה הגדולה ביותר המתינה לה דווקא בוויולה, בה בילתה את מיטב שנותיה. היא מצא שם יורשת, בדמותה

קורט הטוב בתור־הזהב של הווג, כאשר לא העיב אף צל על אושרם ועל אהבתם של בני־הווג. למען ג'קי עזב קורט את אשתו, כיסה את האשה החדשה בחייו בשפע של מינקים ויהלומים, ניהל יחד איתה חיים חב־רתיים נוצצים, ובית מפואר ומלא כל טוב, שלא חסר בו דבר, לבד מכתובת־נישואין.

קורטוב של נישואין

דש, להוצאות הבית, קנה לה יהלומים, ודאג שלא יחסר לה דבר, שלוש־ארבע פעמים בשנה היתה נוסעת לחוֹל־למעשה, לא היה מקום לדאגה רבה. בהיותו בעל תעשיות־המוזון לוי, שבידיו המונופול על אספקת ארוחות מוכנות ל־ מטוסים בארץ, ובעליהן של כל המיסעדות בנמלי־התעופה על־שם בן־גוריון בלוד — היה מעמדו הכלכלי והחברתי איתן. אם להוסיף לכך אי־אילו מלונות בטנזניה — הרי הכסף מעולם לא היותה כל בעייה.

גם ההבטחות לא היוו בעייה. מדי־פעם, כאשר נוכח סבב־לנותה של ג'קי מתחילה לסקוע, והיא שבה ושואלת מה יהיה הסוף, היה חוזר ומבטיח שהנישואין בוא־יבואו. הוא הבטיח לרשום חלק מהבית על שמה, אך גם זאת „שכח“. ג'קי הוסיפה לקוות, אבל לא לאורך זמן.

אשה חוקית

באיטליה

כ־17 רעייתו החוקית של קורט ואם שני בניו הגדולים, רפאלה, עמדה בין ג'קי לבין התגשמות ציפיותיה.

קורט הכיר את רפאלה כאשר שירת בצבא הבריטי, באיטליה. בעיר הקטנה פרינזיה, שבצפון־איטליה, התוודע אל ה־איטלקיה היפה, ונשא אותה לאשה. הוא הביאה לישראל, וכאן נולדו בניו, גבי — שהוא כיום בן 26, וכבר גרוש ואב לילדה בת ארבע וחצי, ומיקי — בן ה־23, הולמד כיום מלונאות בלונדון.

אך המישפחה התפרקה אחרי שקורט החליט כי הוא מאוהב בג'קי וממשיך את חייו איתה. הרעייה, רפאלה, ארוה את חפציה וחזרה לאיטליה, והיא מתגוררת במילאנו מזה תשע שנים.

רק הבנים, ששירתו בצוֹל־ל, הוסיפו ל־התגורר בביתו של האב, עימו ועם „אש־תו“ החדשה, משך תקופות מסוימות, מ־פעם לפעם.

ברור היה, כי ברגע שיקבל את הגט ה־מייחל, יוכלו הוא וג'קי להינשא, ולתת

ישנה מפני חדשה תוציא

המיליונר קורט לוי התנחם במהירות, לאחר הפירוד מ־ג'קי, שחיתה לצידו 11 שנה. את מקומה תפסה יהודית רוזן (עימו בתמונה), מזכירתו של איש־העסקים הארולד סטאטסן, שבאה לשכון בליבו ובביתו, שאותו בנה יחד עם ג'קי.

של יהודית רוזן, מזכירתו של המיליונר, איש־העסקים הארולד סטאטסן. היה זה ימים אחדים לאחר שקורט ויהודית חזרו מטויל משותף בגרמניה.

ג'קי מצאה

את ג'קי

הדברים היחידים שהסכים קורט לתת לג'קי היה רהיטים וחפצים אחדים, מאלה שהביאה איתה מאנגליה, ואשר נמצאו בוויולה. פרט למתנות שקיבלה משך השנים, לא נותר בידיה דבר. בירור קצר שערכה, בהתיר לה גם כי העובדה שהיתה

11 שנה עם גבר נשוי, כווג נשוי לכל דבר, אינה מעניקה לה שום זכויות שהן. אלא שג'קי אינה מתאבלת. הפרק הזה בחייה נסגר. ג'קי מצאה את ג'קי סיטון בן ה־38, רווק נאה המשמש כמנהל־עסקי של חבר־הכנסת יעקוב מרידור באירופה. ג'קי, שניראה עד לאחרונה בחברתה הצמודה של זמרת ידועה, לא מש עתה מצידה של ג'קי, שפתחה דף חדש.

ללא דאגה מן התמונות ה־משותפות של ג'קי וקורט לוי, שצולמו לפני שנים, ניכר היה כי אף לא עלה בדעתם שיום אחד יבוא הקץ לחיים המשותפים, שנתמכו בהבטחות.

אם הקולנוע הוא בבואתה של החברה בתוכה הוא צומח, ואם התצלוחות הקופותיות של הקולנוע משקפות את עצמו של הקהל ואת הליכה הרוח שבו, הרי שמסרטיהם קרי פה האחרונים באמריקה ניתן להסיק, ללא היסוס, כי לאורח ארצות-הברית נשבר מן החוק והסדר השוררים אצלם. שניים מגד הסרטים האחרונים הנה, מישאלת מוות ובראש מורס יוצגו בישראל בעוד כמה שבועות.

בעידן שבו שולחים את הבנים ליהרג בווייטנאם, ונשיא המדינה מתחבר עם עבריינים ומשתמש בשיטות של עולם-תחתון כדי לשמור על מושבו הרם, מה אפשר כבר לדרוש מסתם נציגי-חוק רגילי לים? הם נוטלים שוחד מכל המרבה בתש-לום, ושומרים את החברה בעיקר מפני אלה שעלולים לחשוף בפניה את האמת. וכך קורה שסרטים, בהם משליך קצין מישטרה את הסמל שלו לים (הארי המזר-סם), ובהם מתנכלים למי שחוקר את הקשר-הצופת, או רודפים את מגליה-שחיתות (טרפיקו) הופכים לרביי-מכר מבוקשים ב-ישראל, שהקהל כולו מזדהה עם גיבוריהם. שני סרטים של השנה האחרונה, הזוכים להכנסות גבוהות במיוחד, למרות שנעשו באמצעים צנועים יחסית, מגישים את הסאה.

לקחת את החוק בידים. הסרט האחד, שמו מישאלת מוות נועד, בתחילה, להיות סרק נוסף בעלילותיו של הסופר-גיבור, צ'ארלס ברונסון, הנומס בגאון כל מה שנקלע בדרכו, אלא שנושא הסרט הפך אותו, לפתע פתאום, לנושא לחי-כוחים ציבוריים ולהערצה החורגת מגבול פולחן-הכוכבים הרגיל. וזאת משום ש-ברונסון מגלם כאן בעל-משפחה רגיל בחצר-לס, היוצא לבלות עם מישפחתו באי-הוואי. בשונו לניר-יורק, נוסלת אשתו קורבו לביריון המתעלל בה, ולבסוף חורג אותה.

הבעל, צמא-נקמה וחסר כל אמונה ביוכי-לת המישטרה למלא תפקידה כראוי, מכריז מילחמה על כל הביריונים למיניהם. הוא יוצא לנדוד בלילות, בסימטאות האפלות והמפוקפקות ביותר של הכרך, וממש מזמין התקפות מצד הביריונים, לאיש יש פשוט מישאלת-מוות — ממבט ראשון.

אלא שהאיש הוא צ'ארלס ברונסון, וכל ביריון המתנפל עליו בתיקוה לפרנסה קלה, מחסל באכזריות, במהירות וביעילות מירבית. העיתונים מפליגים בסיפוריהם על מעלליו של איש-המיסתורין שמשלים סדר ברחובות, והוא הופך גיבור והמונים, ש-רואים בו מושע ממצב שבו כוחות החוק והסדר חסרי-אונים.

האנארכיה מוזמנת. בראיונות ובי-

הקרב על ליזה

(המשך ממחזור 31)

בפריצת קופת תנובה, נסגר מחסרי-הזכחות. ניסים שב לחלאביב, אך לא מיהר לסגור חשבונות. תוך זמן קצר נעצר כחשוד באיום על עדים שהעידו כנגדו במישפט הקודם שנערך בבאר-שבע, אותו מישפט בו נידון לשלוש שנות מאסר וזוכה על-ידי בית-המישפט העליון.

המישטרה הביאה בפני השופט את גיל-יון-הדרשנות הקודם של ניסים. סניגורו, עורכי-דין לוויט, גילה כי ההאשמות ש-מייחסת לו המישטרה אינן מדויקות. שוב נערך בירור, הגליון נבדק מחדש, ואז נתגלה שבמיספר תיקים חסרות כליל טבי-עות-האצבעות של המורשע. זה טען שה-תיקים אינם שלו, השופט: נוף במישט-רה, אך ניסים קיבל את שלו: שישה חוד-שי-מאסר.

האם סירסו

„הידיד“?

לפני ארבעה חודשים שוחרר ניסים ממעצרו, וחזר הביתה. כאן ציפתה לו המהלומה הקשה מכל. ליזה היפהפיית שלו מיהרה אליו, חיבקה אותו, פרצה בבכי וסיפרה לו שכמונה חודשים קודם-לכן, כאשר ישב עדיין בכלא, הכירה גבר גבוה קומה ויפה-תואר, בשנות השלושים לחייו: אברהם אברגיל.

היא סיפרה לבעלה שאברגיל „התלבש“ עליה, ואילץ אותה לעבוד בשבילו כיצא-נית, וזאת הרווחים היה לוקח ממנה. חמתו של ניסים בערה בו, והוא יצא לחפש את המדיה, מצאו ואפילו נפגש איתו. כתוצאה מכך הגיש אברהם אברגיל תלונה נגד ניסים.

ניסים ממך נעצר על-ידי המישטרה ונח-קר. נפתח נגדו תיק על איומים, על שדרש מאברגיל סך 50 אלף לירות, כמעין פיצוי עבור התקופה שעליוה עבדה עבורו.

אך ליזה ובעלה לא ויתרו. הם הגישו למישטרה תלונה נגדית. בה טענו כי בתקופה בה ישב ניסים בכלא, אילץ אותה אברגיל לעבוד כיצאנית, וגזל את כספה. סיפר אברהם אברגיל השבוע: „נכון, הכרתי את ליזה, אבל כשניסים חזר, זה נגמר בינינו. אז ניסים תפס את אחת החברות שלי, והרביץ לה. וגם לי הוא שלח שדר שהוא רוצה לראות אותי. הלכתי לפגישה איתו, יחד עם עוד שני חברים. ליזה היתה נוכחת.

„ביקשתי מניסים לשאול אותה אם יש לה תלונות נגדי, והיא הכחישת. אז סימנתי את הפגישת. היה ברור שזה שקר, שמעולם לא היה דבר כזה. אבל כעבור כמה ימים חזר, הרביץ לחברה שלי ומסר לי, דרכה, שהוא רוצה 50 אלף לירות, כפיצויים.

„הלכתי למישטרה והגשתי תלונה. נאמר לי שם שאלך לפגוש את ניסים והם, תבלי-שים, יבואו גם הם למקום. קבענו פגי-שה, אבל ניסים לא הופיע. אז הבלשים הלכו ועצרו אותו. הוא פשוט רוצה להוציא ממני 50 אלף לירות.“ עד כאן, גירסתו של אברהם אברגיל.

„הכרתי את אברהם כשניסים היה עצור“, גילתה ליזה לפני ימים אחדים. „הוא הת-קרב אלי, הביא אותי למלון הילטון ואחר-כך למלון פלאזה, שם הוא אילץ אותי לעבוד בשבילו. היה מבאי לי שניים-שלושה גברים בגליה-עמידה ליום.

המישטרה

לא חקרה

אני הייתי לוקחת כדורים ורודים, כדי שלא אדע מה אני עושה. הייתי מרוויחה ליום בין 600 ל-700 לירות, ולי-עצמי הייתי משאירה 50 או 100, ולפעמים 200, אם הייתי צריכה לקנות משהו בשביל הבית.

„הגשתי נגד אברהם תלונה למישטרה, אבל אני לא מבינה למה לא חקרו אותו. הוא לא נעצר, ולא קיבלו את התלונה שלי, אני לא מבינה מדוע.“

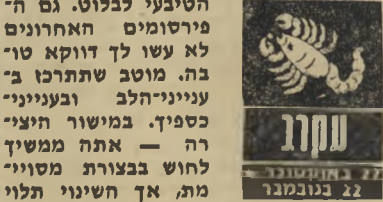
ליזה התאוששה כבר, אך בינתיים הוכי-נס ניסים שוב לכלא, הפעם על חשד של החזקת רכוש גנוב. בדירתו נמצאו סחורות גנובות, רשמי-קול ועוד, מחנות לצרכי-חשמל. ניסים, מצידו, טוען שהסחורות הוסתרו בביתו ללא ידיעתו.

המישטרה חוקרת. ניסים יושב. ליזה מחכה לו. אברהם אברגיל משקיף מן הצד וממתין.

ביום ג' יפתרו כמה בעיות עסקים ומושב שתימנו מכל הימור, או סיכון-יותר עד סוף ה-שבוע. כדאי גם שתש-מור היטב על בריאותך, ושתנהג בזהירות. גילוי לב עשוי ליישב אי-הבה חמורה והשתעורה שלא באשמתך. יהירותו של חבר לעבודה מרגי-זה אותך, בן מאזניים.

שם בשקט, בייחוד ביום א' זה לא כדאי להסתבך בגלל רצונך הטיבעי לבלוט. גם ה-פירסומים האחרונים לא עשו לך דווקא טו-בה. מוטב שתתרכז ב-ענייני-הלב ובענייני-כספיים. במישור היצי-רה — אתה ממשיך לחוש בצרות מסויי-מה, אך חשינוי תלוי בך. אם את רוצה בחי-שגים, דחי זאת עד שתראי מצב ברוגז.

יום ה' הוא יום של התנגשויות ובעיות כספיות. הקפד, איפוא, לא לקבל בו כל החלטה מרחיקת-לכת ולא להס-תבך. בכלל, נסה לנצל את השבועיים הבאים לריכוז מחדש, לעבודה שוטפת, ולחידוש קש-ריך עם האהובים עליך. בת קשת: אל תזניחי-אותו. גם לאחרים יש בעיות. לבשי צבע בהיר.

גאוותך חרבה מונעת ממך לבקש טובות או להסתבך בקנוניות. זכור כי השבוע מילת-הקסם היא טי-פוח-שירים. לכן, גם אם תתקשה להתגבר על גאוותך, למד לפחות להחזיק את פיך נעול. אם הם רוצים להיטיב עימך — תן להם לע-שות זאת, ועל תידיה חצעות חששויות לחיות מכריעות עבורך ו-עבור שאר בני ביתך.

גאוותך חרבה מונעת ממך לבקש טובות או להסתבך בקנוניות. זכור כי השבוע מילת-הקסם היא טי-פוח-שירים. לכן, גם אם תתקשה להתגבר על גאוותך, למד לפחות להחזיק את פיך נעול. אם הם רוצים להיטיב עימך — תן להם לע-שות זאת, ועל תידיה חצעות חששויות לחיות מכריעות עבורך ו-עבור שאר בני ביתך.

במרכזו של השבוע יעמדו שינויים מכרי-עים ביחסך לבעיות המישפחה. אתה עלול למצוא את עצמך נבזז ומחסר. מאחר שהשי-נויים הצפויים יהיו חרי-פים ויטודיים הרבה יו-תר מכפי ששיערת. בת-דלי: הרישעות שלך עלולה להיות בעוכרייך. הפסיקי להסתכל רק מ-סביב לפופיק שלך ו-השלימי עם העובדה שגם אנשים נוספים ב-עולם הם בעלי זכות קיום. חדלי להציג להם ותבואי על שכרך. המהמר — שבוע זה טוב לאדום העקול.

חשבונו עליון לשים קץ לבטלנות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ולחלוט בחקיק, מבלי לעשות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין ל-תיכנון לטווח קצר ו-בינוני; בעוד שבועיים שלושה, תוכל לעבור למעשים, ובקצב נמרץ ובבלתי-רגיל. הקפד על סילוק מיכשולים מן-הדרך, ושלים חובות קטנים וטורדניים. אך הזהיר, בן דגים: מתחרה מסוכן עלול לצוץ בשטח אם לא תדע לשמור עליה. לכן חימנו ממשעות.

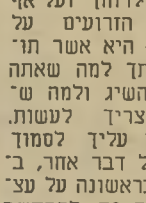
חשבונו עליון לשים קץ לבטלנות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ולחלוט בחקיק, מבלי לעשות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין ל-תיכנון לטווח קצר ו-בינוני; בעוד שבועיים שלושה, תוכל לעבור למעשים, ובקצב נמרץ ובבלתי-רגיל. הקפד על סילוק מיכשולים מן-הדרך, ושלים חובות קטנים וטורדניים. אך הזהיר, בן דגים: מתחרה מסוכן עלול לצוץ בשטח אם לא תדע לשמור עליה. לכן חימנו ממשעות.

חשבונו עליון לשים קץ לבטלנות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ולחלוט בחקיק, מבלי לעשות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין ל-תיכנון לטווח קצר ו-בינוני; בעוד שבועיים שלושה, תוכל לעבור למעשים, ובקצב נמרץ ובבלתי-רגיל. הקפד על סילוק מיכשולים מן-הדרך, ושלים חובות קטנים וטורדניים. אך הזהיר, בן דגים: מתחרה מסוכן עלול לצוץ בשטח אם לא תדע לשמור עליה. לכן חימנו ממשעות.

מה ששנוא עליך — אל תעשה לחברך. אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתני-כור זאת עכשיו, ותשנו זאת היטב. מלבד חשי-נון, עליך ליושם אמת חיים זו בכל הקשור ל-ליחסי עם חברך ה-צעיר החולה בך תיקי-וה, והמערצך הערי-צה עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו לנחות-דרגה וחול כבר מעכשיו לחציק לו.

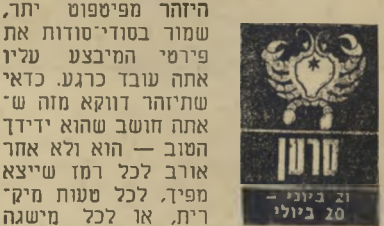
הדרך בה נקטת היא בחלט לרוחך ועלי-אף הפחים החודעים על פניה — היא אשר תו-ביל אותך למה שאתה רוצה להשיג ולמה ש-אתה צריך לעשות. זכור כי עליך לסמוך לפני כל דבר אחר, ב-ראש ובראשונה על עצ-מך. נסה גם להתחשב באחרים, עד כמה שרק ובניתיים אל תגלה דבר.

האתגרים שאתה מע-מיס על עצמך מבחינה רוחנית עלולים לעייף אותך ולגרום לך כא-ביראש. תיווכה לדעת שעוכב רציני בעבודה, שמע ביוקרתך, נגרם בעקיפין בגלל אשה נאה. המרגיז הוא שזה בכלל לא היה כדאי. אל תאשימי את עצ-מך בכך שידידך קר ואדיש כלפיך. היי סבלנית ואל תדחקי את הקץ.

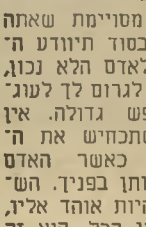
היזהר מפספוס יתר, שמור בסודי-סודות את פירטי המיבצע עליו אתה עובד כרגע. כדאי שתזהר דווקא מזה ש-אתה חושב שהוא ידריך-השוב — הוא ולא אחר אורב לכל רמז שייצא מפיד. לכל טעות מיק-רית, או לכל מישגה שתעשה. אתה בודד, לכן, יהיה עליך לעמוד באתגר הזה לבדך, ללא גיבוי של איש. אם תצליח — זרי-הדפנה שיעטור את קודקודך יהיו חלק ממה שיבוא אחר-כך. תימוני מבילויים.

לכן, יהיה עליך לעמוד באתגר הזה לבדך, ללא גיבוי של איש. אם תצליח — זרי-הדפנה שיעטור את קודקודך יהיו חלק ממה שיבוא אחר-כך. תימוני מבילויים.

חוצאות כספיות בלתי-צפויות עומדים לגרום לך לעמוד בפני מצב מבין. אל דאגה: אומי-נס המצב קשה, אך אתה תיחלץ ממנו ב-כבוד. בעתיד היותר רחוק צפויה לך צעי-דח ניכרת קדימה במי-שור הכלכלי. יחד עם ההתפתחות — האתה-תבוא התפתחות ניכרת בכל הקשור לחצי-לחתך בקרב בנות המין היפה. המיכתב שקיבלת — מתנה ומרגיו. עני לו בקרירות, ותיווכי שזה יעזור לך.

פרשה מסוימת שאתה שומר בסוד תיוודע ה-שבוע לאדם הלא נכון, ועלולה לגרום לך לעוג-מת נפש גדולה. אין טעם שתכניש את ה-עובדות כאשר האדם יסח אותך בפניך. הש-כי אחרי הכל, הוא זה שסבל מכל העניין. הש-מעשיך בייתר זהירות.

ברונסון ב"מישאלת מוות" לקחת את החוק

וויכוחים שבאו בעיקבות הסרט. הסתבר שרבים מן הצופים בו מתפללים שיימצא טעם איזה מטורף בעל מישאל-מוות כמו זה שבסרט, ויטיל חיתיו על הפשע המת-הלך ברחובות, ורק מיעוט העז לציין, ולדבר על פאשיו ועל סכנה שכאשר אדם עושה דין לעצמו, מומנת האנרכיה אל השילטון.

עוד יותר קיצוני המצב בסרט בשם בראש מורס, המבוסס על קורותיו של שריף דרומי בשם ביופורד פוסר. מבוסס — זו אולי אינה מילה מדויקת, משום שעושי הסרט ציינו בכוננה כי הם שאבו רק השראה מחייו של פוסר, אשר נפטר לפני זמן קצר, בגיל 36, אך לא שיחזרו בדיוק אף אחד ממעלליו. זאת, כנראה, כדי להימנע מתביעות מישפטיות למיניהן. עם נכונת ביד. פוסר האמיתי, ברנש גדול-מידות וקשוח מאין-כמותו, השליט סדר ברחובות עיירה דרומית, בה נבחר לשריף. בעזרת נבוס ואגרופים בלבד, הר-קאריירה שלו היתה רצופה קטטות ותת-נגשויות, בהן חילק מכות לרוב אבל חטף גם הוא מנות הגונות. גופו היה מכוסה צלקות מכף רגל ועד ראש, אשתו נרצחה על-ידי ביריונים, והוא

ביופורד פוסר המקורי
אגדה מהלכת

עצמו הרג לא מעט מהם. הוא היה אלים עד כדי כך, שנכשל בבחירות האחרונות למשרת השריף, כשמתחרו יצא בסיסמא: „איך אתם רוצים שיחקרו את בניכם — בקת של אקדה או בשאלות?“ אלא שפוסר הפך בינתיים אגדה מהלכת על שתיים, כתב אוטוביוגרפיה והפך ליועץ-לפירסום, כשתרומתו לפירסום היא חלקת נבוסים בחתימת-ידו.

צלעות שבורות ועורף נקוע. עד כאן, המקור להשראה. אלא שכפי שהוא

ג'ז דון בייקר ב„בראש מורס“
— בנבוס מורס

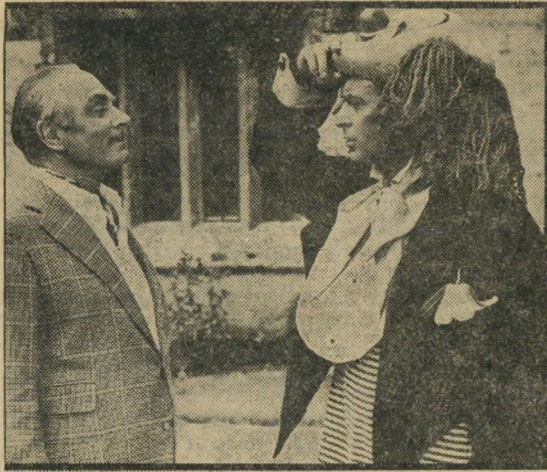

הסופר והספר

מישחקי בילוש (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — רק לעיתים רחוקות אפשר להיתקל ב־סרט שהוא מקור-הנאה צרוף כל-יך. למרות שהוא מבוסס על מחזה-לשניים, שמחייב כביכול לתיאטרליות מוגזמת. למרות דיאלוגים ארוכים ומורכבים, שבדרך כלל כובלים את הסרט למקום אחד והופכים אותו מונוטוני מבחינה חזותית, ולמרות מיעוט השחקנים המפחית, כאי-ל, מן הזוהר והגיחון, זהו סרט במלוא מובן המילה, ש־ימלא את דרישות כל אלה שאינם הולכים לקולנוע רק כדי לראות מכות, אונס ודם.

זהו סיפורו של לורד אנדריו ווייק, מחבר סיפורי-בל-שים („שעשועי המוחות האציליים“, כפי שהוא קורא להם) המזמין את מיילו טינדל, ספר-האופנה שמתעסק עם אשתו, לבלות עימו כמה שעות בטיירתו הכפרית, ל„החלפת דיעות“ על הנושא המעניין את שניהם. הפגישה בין השניים הופכת מישחק בין חתול ועכבר, כשכל אחד מהם הוא לפי התור חתול, ואחר-כך עכבר; והית-נצחותם יכולה להיות, אם רוצים בכך, עימות בין גבר מזדקן לתרנגול צעיר, בין האצולה לבורגנות החדשה, בין עורמת בעל הניסיון לחוצפת השאפתן, ועוד כהנה וכהנה. אבל מעל לכל, זוהי פגישה בין שני מוחות מבריקים, כתובה בליטוש בלתי-רגיל — פגישה מרתקת ומלאת-הפתעות עד לרגע האחרון.

כך זה היה על כל בימות העולם (המחזה הוצג ומוצג עדיין כמעט בכל בירה גדולה, כולל תל-אביב). לסרט, נוסף עוד מימד. הבמאי ג'ו מאנקייביץ', אחד היוצרים האמיתיים של הקולנוע האמריקאי, נטל את מישחקי בילוש כאילו בתור אתגר, על-מנת להוכיח מה ניתן לע־שות מן החומר הבימתי ביותר בעולם.

מייקל קיין ולורנס אוליבייה — חתול ועכבר

ואומנם, הוא משתמש בכל שיכלולי הקולנוע, מערי-כה מדוקדקת שבה כל צילום מקביל להלד-רוח מסויים, דרך צילום הממחיש בדיוקנות את היחסים בין שני ה-גיבורים, ותפאורה (של קן אדם, תפאורה סידרת בונד) שכל אחד מן החפצים בה הופך לאיכות חיה תחת טיפולו היחיד-במינו של מאנקייביץ'. ובתוך כל אלה, מובצע מיש-חק וירטואוזי של לורנס אוליבייה ומייקל קיין, המנגנים על כל גווני אישיותם במומחיות עילאית.

וכל מה שנתר לצופה הוא להישען בכיסאו, ולהנות. אולי אין זו אבן-דרך בתולדות הקולנוע, אבל זוהי הוכחה ניצחת לכל מה שאפשר לעשות באמצעותו.

פיקולי, מאסטרויאני, טוניאצי ונוארד בי-תפקידים הראשיים.

**** **כוכב פרא** (תכלת, צרפת) — מדע-בידיוני מצוייר, על עימות בעתיד בין יצורים מתחכמים מתנוונים, לבין יצורים פרימיטיביים שאפתנים. מוסר-השכל תמים למדי, אבל האיורים של רולאן טופור, שעיצב את הסרט, עוצרי-נשימה.

*** **השפעת קרני גאמה על ציפורני חתול** (פריז, ארצות-הברית) — החלום האמריקאי של הקבצן ההופך למיליונר, מוצג כאוסף הבלים חסרי-שחר, תסריט המשפר את המחזה המקורי, בימוי (של פול גיומן) רגיש ומלא הבנה לדמוי-יות, ומישחק מעולה של ג'ון ודווארד, ושתי הילדות שלצידה.

*** **אמריקן גראפיטי** (גת, אר-צות-הברית) — מבט נוסטלגי אל עבר העיירה האמריקאית בתחילת שנות ה-60, ונוער-הזהב דאז. קצת שיטחי במסקנותיו החברתיות, אבל עשוי בחוש קולנועי בוי-לט, ובהרבה ליטוש.

** **מרגלים** (אורלי, אנגליה) — מצחיקון על סירטי-הריגול, המלגלג במי-המידה שווה על כל המחנות ועל כל המרגלים. זה לא בדיוק מאש, אותו הוא מנסה לחקות. (עם מרגלים במקום רופ-אים), אבל תודות לסאתרלנד וגולד — משעשע מאוד.

ירושלים

*** **חמים וטעים** (ארנון, אר-צות-הברית) — הגנגסטרים של שנות השלושים בראי העקום של בילי ווילדר, השולח לתוכם שני מוסיקאים בתחפושת (ג'ק למון וטוני קורטיס) ובלונדית משגעת (מרילין מונרו). מבריק.

*** **שנה טובה לאוהבים** (אור-גיל, צרפת) — קלוד ללוש, באחד מסרטייו היותר-טובים, משלב בהצלחה רומנטיקה עם שוד ומתח. בסרט מלא רעיונות קולי-נועיים קטנים ויפים, ועם שלישית שחקי-נים (לינו ונטורה, פרנסואז פאביאן ושארל זרא) מצויינים.

*** **הבש ונערות-הטלפון** (אור-דן, ארצות-הברית) — סרטי-מתח ספוג אווירה על רחובות ניו-יורק וכל חידלי האנוש שבה. ג'יין פונדה היא יצאנית צמרת צינית (ליכאורה), ודוואלד סאתרלנד הוא הבלש הפרטי המסתבך איתה.

בייקר כשריף המצוי יצאנית מפרסוריה
צלעות שבורות, חזה מצולק, עורף נקוע

כוכבים ידועים, ללא זוהר ופאר או פיר-סומת, סרט המיועד בעיקר לבני אותן סביבות שבהן מתרחשת העלילה, ותו-לא. אבל הנה, מסתבר שאמריקה כולה מזהה את עצמה על המסך, ומתפללת בצימאון שיקום איזה ביופורד פוסר שכזה, ויטאטא את כל הזוהמה של וושינגטון, והעובדה שתחת מישטרו של פוסר האמיתי נענשו בעיקר שיכורים ויצאניות, אבל בתי-ההי-מורים והפשע המאורגן. לא הוטרדו במיור-חד, אינה מדאיגה אלא מיעוט קטן.

נראה, ששאט-הנפש מפני הקיים גדולה מן הפחד העלול לבוא.

תדרין

תל-אביב

*** **הזליזה הגדולה** (סטודיו, צרפת) — סאטירה פראית על חברת-השפע, הדוחסת לתוכה יותר מכפי שהיא מסוגלת לעכל. סרט המשתמש בכל האמי-צעים כדי להגעיל את הבורגני המצוי מן המעשים שהוא עושה מדי יום. עם

מוצג בבראש מורס הופך הוא נושא דיגלים של כל האזרחים הממורמרים, שרומו על ידי פוליטיקאאים, נסחטו על-ידי אנשי-עס-קים והפכו קורבנות למערכת מישפטית משוחדת.

פוסר, אותו מגלם שחקן לא פחות מוצק מן המקור (ג'ז דון בייקר), נוטל בידיו מוט עץ עבה, לאחר שהחוק הקיים אינו שומר על זכויותיו, ומוחק בריאליזם משכ-נע את כל כוחות האופל.

ומאחר שהוא הקטיגור, השופט והמוציא לפועל של פסקי-הדין, אין לו כל בעיות. העיירה אסירת-התודה בחרת בו לשריף, אקדה גדול מתוסף אל המוט, ואוי להם לרועייהזונות, יצרניה-השיכר בהסתה, וכל השאר. אימנם הם רוצחים את אשתו, מטביעים את ידידיו, ומאשפזים אותו שוב ושוב עם צלעות שבורות, חזה מצולק ועורף נקוע, אבל כאחד מנפילי המיתור-לוגיה היוונית, הוא קם שוב ושוב ומכה בהם עד שלא נותר עוד איש.

הצלחת בראש מורס היוותה הפתעה מוח-לטת לכל הנוגעים בדבר. כי הסרט נושא את כל סממני ההפקות מסוג ב': ללא

הכלבים של ליאורה

כל מי שרואה חתיכה לא־נורמלית מסתובבת ברחוב דינגוף בתל־אביב בחברת צמד כלבירועים אנגליים משועים, אפגניים, כלומר, שיידע שעסק לו עם ליאורה אבינר.

וליאורה אבינר, כדאי לדעת, היא לא סתם בחורה עם כלבים, אלא היא שח־קנית של ממש, שמאחוריה תארים אקדמאיים שלא היו מבישים אף אחד — החיפץ הוא הנכון.

ליאורה נולדה לפני כ־יובך שנים בתל־אביב, אבל במשך עשרים השנים האחרונות בילתה באירופה ובאמריקה.

כי עוד כשהיתה ילדה קטנה החליטו האבא שלה והאמא שלה, מסיבות הידועות להם בלבד, לעזוב את הארץ, וכמובן שלקחו את ליאורה איתם. כשגדלה קצת, והתייצבה ברשות עצמה, עזבה את אירופה ונסעה לארצות־הברית, שם התמקמה לה במערב־התיכון ולמדה בימיו סרטים דוקומנטריים טלוויזיה ותיקשורת־המונים, באוניברסיטה של וויסקונסין.

כשסיימה את הבי.איי. והאמ.איי. שלה החלה לעבוד עבור הטלוויזיה הלימודית האמריקאית בבימוי סרטים דוקומנטריים, וגם — ובעיקר — במישחק.

לפני ארבעה שבועות, הגיעה ליאורה ארצה, והתמקמה לה בחברת ארבעת האפגניים היפהפיים שלה, הזכר ווינדפילד איאן מק־דוגלס ותקבת ווינפילד ליאורס מונה־ליזה ושני גוריהם — שעדיין אין להם שמות, אך ליאורה מציעה אותם כבר למכירה במחיר 800 דולר האחד — במלון גראנדי־ביץ' בתל־אביב. וכך מתגוררים להם הכלבים בחדר אחד של הסוויטה המפוארת ששכרה במלון, ואילו ליאורה עצמה וידידה הבמאי יוסף ("פופו") מילוא מתגוררים בחדר השני. גולת־הכותרת של ביקורה בארץ, עד היום, היא ללא־ספק זכיותו של איאן מק־דוגלס בכל המקומות הראשונים בתחרות־הכלבים שנערכה בשבוע שעבר באשקלון.

ליאורה ופופו והאפגניים

גור ב־800 דולר

היא היתה סטודנטית צעירה ושק־דנית. לא־כליך יפה, אבל גם לא־כליך־מכוערת. ליכאורה נדמה היה, כאילו מעיי־ניה נתונים ללימודיה האקדמאיים, לספ־ריה עבי־הכרס, למחברותיה העמוסות לעייפה ובעיקר לצבירת תארים.

אבל הסטודנטית הצעירה, שלימים הפ־כה לעיתונאית־מתחילה, הסתירה את סו־דה מפני כל אותם שניסו בתוקף לברר מה

הדרך לעיתונאות

סוגה בגברים

מסתתר מאחרי המשקפיים כבדי־המיסגרת שחבשה לעיניה.

שכן הסטודנטית שלנו, אתם מבינים אהבה בנוסף ללימודים גם גברים. לא אחד־אחד חלילה, אלא הרבה, ובכמויות. וכל המרבה — הרי זה משובח.

כדי לספק את יצריה הגואים היתה העיתונאית־המתחילה מראיית צעירים שיד להם וחלק בעולם הבידור או הזכתי־בה, או כל הקשור בזה, ומה שיצא לה מזה היה המון שמאלץ מתנחנח ומתלקק, שעורר לא־פעם גלי־צחוק אמיתיים מת־גלגלים אצל המרואיינים עצמם.

ליזה

לבי־הזהב

היה לה לבי־זהב שלא מהעולם הזה, ובי־בית הערבי שלה במושבה הגרמנית ב־ירושלים נערכו המוני מסיבות, וכל יתר־מיהבה־לימה לסבו על שולחנה מדי פסח בפסחו, כדי לקיים סדר כהילכתו.

מי שהפרוטה היתה נדירה בכיסו, תמיד יכול היה להיות סמוך־ובטוח שליזה ב־בעלת בוטיק ליזה ששכן מול קפה טעמון, מעון הבהימה בבירה. לא תניה לו ללכת לאיבוד. היא אף פעם לא אמרה לא למי שדפק על דלתה וביקש מקום ללון.

הבוטיק שלה התחרה לא־פעם בקפה טעמון הסמוך, ואני מכירה המון אנשים שעד היום מסתובבים עם בגדים שהיא תיכננה עבורם, ואשר תמורתם לא שול־מה מעולם.

אבל כמו בכל הסיפורים — אנשים עם לבי־זהב בדרך־כלל לא יוצאים כשידם על העליונה, וגם לליזה היו כל מיני חברים לא־עלינו. נדמה שעליה המציאו את הפסוק: עם חברים כאלה, לא צריך אויבים. ובכן, אין לי מושג אם זה בגלל החבר־רים האלה, או בגלל שסתם נמאס לה, אבל יום אחד קמה ליזה, ארזה את הפק־לאות, מכרה את הבוטיק ונסעה לה ל־לונדון. לא עבר יום, והיא פגשה שם, בקפה הנגב הישראלי שבפינגלי־רוד, בי־צעיר ישראלי בשם רמזי אליהו.

לא חלפו שבועיים־ימים מיום הפגישה, וליוה נישאה לרמזי בנישואין אזרחיים, באולם־העיר שבהאמסטד, לתדהמת ידי־דה ובני־מישפחה. אבל ליזה באה מי־מישפחה מסורתית, לכן ססה מייד ארצה, וכאן ערכה חופה מיספר שתיים, הפעם כדת משה וישראל, למען ההורים.

אחר־כך חזרה ללונדון עם בעלת, שהוא מנהל הנותיהאופנה הנודעת לורד ג'והן

הדוגמנית

מיספר אחת

בחיי שאני לא יודעת איך פיספסנו אותה, את זיגי בקר, הדוגמנית הגרמנייה ה־משגעת בת ה־19.

כי זיגי, בעלת פני המלאך התמימים, סיימה וז־עצתה סידרת־צילומים בכמה מי־ארצות הים־התיכון, ביניהן מרוקו, ספרד, יוון, וגם בארצנו הקטנטונת היתה, זיגי, שנולדה בצפון־גרמניה בלידת־מלקחיים שנמשכה שמונה שעות, היתה ילדת מכוערת מאוד, עם עין אחת ב־אוף־סייד.

עד־כדי־כך מכוערת היתה, שהאמא שלה אמרה שכל העסק לא היה כדאי.

אבל הברווזון המכוער הזה גדל, וזיה לברבור יפהפה כפי שאתם יכולים ל־ראות במורעניכם. לזיגי, שעד לפני כ־11

שבקארנבייסרטי, ועל ההצלחה הפנטסטית שלה אני הולכת לספר לכם.

כי ליהה הפכה המתכננת של הלונדון מוב, שהוא יצרן־בגדים ידוע המספק סחור־רה לקארנבייסרטי ולקינגס־רוד. הבג־דים שהיא תיכננה גם הולבשו על דוגמניות וצולמו לעיתוני־אופנה כמו סוונסין ונובה, וזה לא צחוק, תאמינו לי.

אבל כל זה עוד כלום לעומת מה שבא מייד. כי השבוע הוציאה ליזה לאור את גולת־הכותרת של יצירתה: ב־זוכר, ש־נולד במול טוב בבית־החולים האוניבר־סיטאי שביוסטון לונדון. וכמו שאני וכל שאר החברים שלה מכירים אותה, היא תחילה אידיש־מאמע אמיתית, מכל הלב. המרווית העיקרי מכל העסק הזה יהיה התינוק שלה, בנה אני בטוחה.

יש ביטחון -

ויש ביטחון

הוא בן לאחת ממשפחות התעשיינים בארץ. בהתחלה הוא היה סתם הבן של אבא שלו, אחר כך הוא התחיל לעבוד במיפעל עם האבא, עלה במהירות בסולם הדרגות, עד שהגיע להיות מנהל המיפעל הגדול.

בינתיים היתה התחתן, נולדו לאבא שלו שתי נכדות, והכל נראה כאילו לקוח היה מהסיפורים הידועים על הילדים הטובים מהמישפחות הטובות.

עד שבאה מילחמת־יום־הכיפורים. את־ריה החליט הבחור, כי לכסף אין ערך, לעסק של האבא אין ערך, לתעשייה אין ערך — צריך רק להגן על המולדת.

א־שְׁתִּי היתה גאה מאוד, כאשר חזר הביתה וסיפר לה שחתם קבע, והשליך את העסקים מאחוריו. סופית, היא המשיכה להיות גאה בו מאוד, עד שלפתע החלו מגיעים אליה הסיפורים.

לא־ט־לאט התברר, כי הוא באמת חתם קבע, אבל לא בגלל המדים שלו כמו בגלל מדים של חיילת צעירה ויפהפיה, שאותה הכיר במילחמה, ושהפכה לחיות מזכירתו. לאשה היתה סבלנות. היא המתנה שנה שלמה, מבלי לפתוח את הפה. אבל ביום־הכיפורים, עם סיומה של שנת־הקבע פשט הקצין את המדים.

גם למפקדים שלו, וגם לחיילת, הוא הסביר כי, פשוט, אשתו הגיעה למסקנה שהתעשייה קצת יותר חשובה מהביטחון. וביטחון המישפחה יותר חשוב מכל ביט־חון אחר שהוא.

חודש היתה אחות רחמניה, נמאס בשלב מסוים להציע מיטות ולהחליף סירים, והיא החליטה להמיר את החלוק הלבן ב־לבוש חווה.

מה שיצא מזה היה פירסום מפתיע לא־נורמלי ברחבי גרמניה, וזיגי הפכה בן־לילה לדוגמנית מיספר אחת.

לא רק זה — אלא שהיא גם הוזמנה על־ידי סוכנות־הדוגמניות הידועה של ה־אמריקנית איילין בקר לארצות־הברית, ובדיקו כמו פנינה רוזנבלום שלנו, היא מקווה לכבוש שם את השוק.

תכוננו, פנינה, מחכה לך תחרות קשה.

זיגי בקר
ברווזון מכוער

תינוק סיני

כל מי שמכיר מקרוב או מרחוק את מורכבי ציגלה, הלא הוא ציגלה שהיה פעם בעליו של אליבי באר וכעת הוא בעל

ניקרי ראש!

בקול דממה דקה, מבלי לחכות אפילו לבכורות סירטה אדם, הסתפרה איריס ווידסקי היפהפיה קצוץ-קצוץ, בקושי אמרה שלום לחברים, לקחה את המטוס וטסה ללונדון. שם היא התמקמה לה בדורסטס-קורייר, שהיא כיכר שקטה בקיר בת רחוב בייקר, הידוע יותר כמקום מגוריו של קיסר הבלשים שרלוק הולמס. מה היא עושה שם? שום דבר מיוחד. מרביצה מדיפעם איוה צילום או שניים עבור ירחון האופנה ווג, וחיה בכבוד מזה חודש ימים. חוץ מזה יש לה תבר חדש בשם מייק קופר, שהוא זמר מפורסם למדי והוציא כבר שבעה אלבומי תקליטים. המייק הזה מנגן בשיטת צוואר-הקבוק שהמציא ביב דילן. מה זאת אימרת? זאת אומרת שבמקום שהאצבעות יילכו בשבילך על מיתרי הגיטארה, הולך בשבילך צינור-מתכת חלול הדומה לצוואר-הקבוק, ומה שיוצא מזה אלה צלילים המדהימים ביופיים. איריס גם התחילה לצייר, ובכלל, כמו שאמר אחיה עדי, היא מגה לעצמה את הראש.

עדי, שהוא בן 24 וחתיך רציני בזכות

ותיקן אותה, כשעזר לידו בנאמנות הביולוג האילתי ד"ר ליליאן רז.

את המכונה המשופצת הרכיב על סירת-מירון, והגרפיקאי חובב כרובי צייר שלט שבו נכתב לאמור: „נאלסען אונד צווערן — שניידערס — הויזן — 1000 זלוטאס, א ראקעל 3500 זלוטאס — ארסט קלאס!“

כשהגיע צוורן מתל-אביב הושיבו אותו ליד המכונה, וכל מי שהיה זקוק ל-תיקון כלשהו במלתחתו טיפס, במחילה, אל סירת-המירון. בין המטפסים כדי לקצר את הגינס

מה להגיד לכם — כמה שאני אספר ואוסיף ואספר מנפלאותיו של רפי נלסון מלך אילת, לא אתעייף, ואני מוכנה להתערב שגם אתם לא תתעייפו לקרוא.

האיש הזה פשוט לא יודע גבול. אצלו הדימיון עובד נוריסטופ שעות נוספות, וממציא כל שעה מיני המצאות השד יודע מאיין. שימעו, למשל את החוכמה האחרונה של נלסון הנ"ל. כולם יודעים שלנלסון יש כפר-נופש באילת, ושכל מי שהוא משהו או רוצה להיות פעם משהו או בכלל, בא לשם

צוורן ונלסון במים
תיקונים לכל דורש

שלם או לתפור כפתורים בחולצות נירא, בין השאר, גם חברי להקת בוורת, הזמר טריפונאס, הקבלן ה-אילתי דקס, אל"מ (מיל) עמוס בנין ואשתו היפה ציפי, שאולי ומיכל ויצמן שהם בנו של עזר, וצביקה, בנו של ראש אג"ם הרצל שפיר.

נלסון המבוסס השגיח על התור, ש-לא ידחפו. אצלו — יש סדר.

לסופי-שבוע כדי להשתזף, להשתטות ולכניף. ונהג, בין אלה שהודיעו לנלסון-על בואם לכפר-הנופש היה גם חייט-העלילת ישראל צוורן. ומה עשה רפי נלסון לכבוד המאורע?

פישפש האיש במחסן-העתיקות שלו, ובין כל שאר האלטע-זאכען גילה גם מכונת-תפירה נושנה שהוריש לו אמו. הוא הביא את המכונה לחוף, שיפץ

נעלי-השבת של יוסי

אתם עוד לא יודעים לאיזו צרה נקלע יוסי סיני בעליו הצעיר והחתיך של מלון ביקעת-הירח באילת.

יוסי, שהוא לא רק בעל המלון אלא גם המנהל-הפועל שלו, רגיל להסתובב בשטח המלון יהף ולבוש מכנסי ג'ינס, כשהלקי-גופו העליון הבנוי לתלפיות גלוי לעין השמש ולעין כל. קשה לומר שאורחי המלון התלוננו איפעם על הופעתו של המנהל, ובטח שלא האורחות. נהפוך הוא. אני מכירה כמה כאלו שבאו להתאכסן במלון ביקעת-הירח שוב ושוב, אדירוק בזכות מנהל.

המנהל, לעומת זאת, לכל מי שלא יודעת עדיין, הוא בן-אדם נשוי ובעל מישפחה, וזה שהילדים והאשה נמצאים במשך כל ימות השבוע בבתי-השפון, עדיין לא אומר שהם לא באים לסופי-שבוע. הם באים ועוד איך, ויוסי בהחלט משוגע לגמרי על המישפחה שלו. אבל לא את זה רציתי לספר לכם.

מה שרציתי לספר הוא על הצרה שנפלה על ראשו של יוסי בשבוע שעבר, כש-מישרד-התיירות הזמין אל המלון שלו קבוצת שגרירים, ועל המלון הוטל להכין עבורם מסיבת-קוקטייל כדת-וכדין.

והנה, בעיצומן של ההכנות נגיש איש מישרד-החוץ אל יוסי, ולחש באוזנו כי יהיה עליו לבוא למסיבה לבוש בגדי-ערב רשמיים. אבל יוסי לא היה מוכן אפילו לשמוע מהעניין הזה. שגרירים או לא שגרירים — אותו עוד לא ראו וגם לא יראו בבגדי-ערב אמר.

לבסוף הסכים איש מישרד-החוץ לוותר לו על העניבה, אבל על נעליים לא הסכים לוותר בשום פנים ואופן. לא עזרו לו ליוסי כל טענותיו ומענותיו. הוא נאלץ לקנות לו נעליים בחנות אילתית ולכלוא את הבגדותיו והתחפושת בתוכן למשך שעתיים תמימות.

איך שנסתיימה מסיבת-הקוקטייל, רץ יוסי אל חדרו והסיר את נעליו במהירות הבזק. אך ברגע בו עמד להשליך אותן ממנו והלאה, אל תוך מימיני הצלולים של ים-סוף, עצר בעדו ההיגיון הקר. שהסביר לו כי עלולה להיות פעם מסיבת-שגרירים נוספת. אז אולי כדאי, אם כך, לשמור את הנעליים בארון.

יוסי שהוא בחור נבון לכל הדיעות — נכנע ללחצים הפנימיים, וכעת שמורות הנעליים בארוננו, על כל מקרה-הירורים.

ציגלה וציפי
ילד חדש

גורדון בתל-אביב — מאז אותו יום הפך ציגלה בן-אדם חדש. ועכשיו, עם התוספת המשפחתית הצפויה בכלל אין כבר מה לדבר.

עם משקפיים ופצעי-יבגרות על הפנים, אלא חבר'ה צעירים, ממש נערי-ששועים.

מי שגרם לי לגלות תגלית מסעירה זו היה יעקב קופרברג אשר סיים עתה את לימודיו בראיית-חשבון, ושכר לו דירת רווקים בה התקין גם משרד, שאפשר יהיה לתלות את הדיפלומה על הקיר.

וכדי שכל רואי-החשבון האחרים והחתי-כות שלהם, ותדעו לכם שחתיכות של רואי-חשבון זה גזע מיוחד במינו, יוכלו לראות את הדירה ולמשש את הדיפלומה של הקיר, ערך את מסיבת חנוכת-המשרד. מי לא היה שם. רואי-חשבון מכל הגילים ומכל המינים. הבן של מזלמר, לא זה חבר-הכנסת אלא יציר-הגבינות העשיר, ואפילו תמי גנסיין, לא זה הסופר, אלא הרואי-החשבון הגדול, שהוא האלוהים של כל רואי-החשבון הקטנים.

כולם באו והתפעלו מהשולחן החדש, מהשטיח כימעי-מקיר-אליקיר, מהטלוויזיה ליד המיטה הכפולה — בחדר-השינה, לא במישרד — ואפילו מהשמפנייה החמה.

כשגמרו להתפעל כבר לא היה מה ל-עשות. אז שלף את הפתעת הערב, מערכת-רולטה אמיתית, בה שיחקו כל הלילה.

וכשרואי-חשבון משחקים רולטה, כל מיספר זוכה.

איריס ווידסקי
ניקורי-ראש

עצמו, מתגורר בקנדה ועוסק בסחר-מכר של מכונות וולטר-ויט ישנות, שהן כעת הצעקה האחרונה באנגליה. כרגע הוא נמצא בארץ, בחופשה של שלושה חודשים, ותא-מינו לי, הוא לא מבטיח את סירטמת היופי הנודעת של מישפחת ווידסקי.

כך רואים חשבון

גם אני לא ידעתי, עד ליום הששי האחרון, שרואי-חשבון הם לא בדיוק כאלה

אחדים התפלחו

מן הבית,

אחדים באו עם

אמא וסבתא

ולכולם קרצו

אורות הבמה

אמת כימעת-מוכחת היא, כי מ' אחורי כל ילד הרצצה או נדחף להיות שחקן, חבויה אם שהשתוקקה פעם להיות שחקנית.

הנחה זו אמתה שוב, בשבוע שעבר, בעת שחברת סירטינג ערכה מיבחני מישחק לשחקנים קטנים, עבור ההצגה

שעת המיבחון

מתחרות רבה ניכרת בפניה של חנה לוי בת ה-11 משיכון במוסך. חנה התבקשה על-ידי הבמאי לקרוא קטן מתוך ספר ולשיר בליווי של הפסנתרן, הצטדקה ואמרה שהיא יודעת יותר לשחק מאשר לשיר. עברה את המיבחן הראשון בכל זאת.

מיכל ויעל בניג, בנותיהן של אל"מ (מיל) עמוס בנין ואשתו ציפי.

יפוח יפוח

הציפור הכחולה למטרלינק, העומדת לע' לות על הבמה, בעיבודו של סופר-הילדים אוריאל אופק. הבמה תהיה זו של תי-אטרון-הילדים תל-א, שהושבת בשנים ה-אחרונות והעומד כעת בפני חידוש. בהצגה, בבימויו של ניקוי ניתאי, עתידים להשתתף שלושים איש — עשרה שחקנים מבוגרים ו-20 ילדים, כדי לגלות את הכישרונות הרעננים הללו פירסמה החברה מדעיה בעיתונים, בהם קראה ל-ילדים גילאי 9-14 לבוא להיבחן. ואכן, כמצופה, הציפו בכוא היום המיועד מאות ילדים ואימותיהם את מיסדרונות בית ליגת-נשים בתל-אביב.

בתוך האולם ישבו הבמאי, עוזרו ו' פסנתרן, וכל ילד התבקש לקרוא קטע מתוך ספר-הילדים, ולשיר. כאן חזרו על עצמם המראות, הרגילים גם במיבחנים לשחקנים מבוגרים יותר. היו ביישנים, שגימגמו או קפאו במקומותיהם. היו גם ה"כוכבים", מלכיהכיתה הבטוחים-בעצ' מס, שראו את התפקיד הניכסף בכיסם. וממש כמו אצל המבוגרים, גם כאן היו כאלה שחשו מעצמם אם ייקראו לשוב. ילדה כבת עשר התחננה בפני הבמאי להעניק לה הזדמנות נוספת, עוד קודם שאמר לה לרדת מעל הבמה. ואילו המאור שרים שהובטח להם כי ייקראו למיבחן הנוסף לא הצליחו להתגבר על עליצותם.

בעיניו של מנהל-ההצגה, דן שמר, כשהוא רושם את אחד הילדים שבא להיבחן. משמאל מציץ בהם בסקרנות השומר, שנשכר כדי לשמור על הסדר. ברקע מחייכת סופיה דואק שבאה ללוות את שני ילדיה.

מבט שואל

מבט גאה
בעיני אם עבריה זו שבאה ללוות את בנה, אמנון נזרי בן ה-13. משמאל מדריכה סבתא גותי סלברשטיין, שהייתה שחקנית באופרה. את נכדתה הלנה בת ה-8, לפני היכנסת למיבחן. מימין: שתיים המשתוקקות לחיי הזווהר.

מוסיקלית
היא, למענת אמה, ענת מיימון בת ה-10. האם רצתה להיות שחקנית בעצמה.

חפש את הכוכב

בא לכיף אורון דג, בנם בן ה-10 של העיתונאי אורי דג ואשתו הדוגמנית ורדה, לא

זמרת מנוסה היא גראצייה חכמון בת ה-13 שבאה למיבחן ש"מאחוריה הופעה בפסטיבל שירי-הילדים.

הוריהן או עקב נסיבות שונות, ועתה הן מבקשות לטעום מעט מן הזוהר ה"אבוד דרך הדלת האחורית — דרך ה"פירסומת שתיעשה לילדיהן. אך היו גם מיקרים הפוכים. אימהות שילדיהן צריכים היו לעמול שעות ארוכות עד ששיכנעו אותן כי ילמדו יפה גם אם ישתתפו בהצגה. כאן — הילדים הם שדחפו. והיו גם ילדים וילדות שהגיעו באופן עצמאי, לבדם, מבלי להיוועץ ב"הוריהם וללא ליווי.

סרצו מהאולם בקריאות-גיל "התקבלתי!" אימהות שילדיהן המתינו לתורם, עזרו אותם במילים רכות ובלטיפות. אחרי רות, שילדיהן נשלחו ללא הזמנה נוספת, ליטפו את שערם החפוף והמסורק של סעוטים מייבבים. מה מניע אם לדחוף את ילדה לתיאטרון? מה מסתתר מאחורי ההצגה הגדולה ביותר — המיבחנים? רוב ה"אימהות, שנשאלו על כך, התגלו כנשים שתשוקתן לבמה ולזוהר נבלמה, אם בגלל

אצבע בפה

של ישר" אל ז'לוצני בר בן התשע וחצי, שלא יודע אם הוא רוצה להיות שחקן. הרעיון לבוא למיבחן היה של אמו. הוא הסכים. מה איכפת לו.

מתוך המאות שהגיעו למיבחנים, ייבחי רק עשרים. אך לא כל המאוכזבים יידעו להגיב כמו חברים, שיצא את האולם מבלי שיוזמן למיבחן נוסף: "חבל, זה היה יכול להיות כף לא-נורמלי."

להיות שחקנית

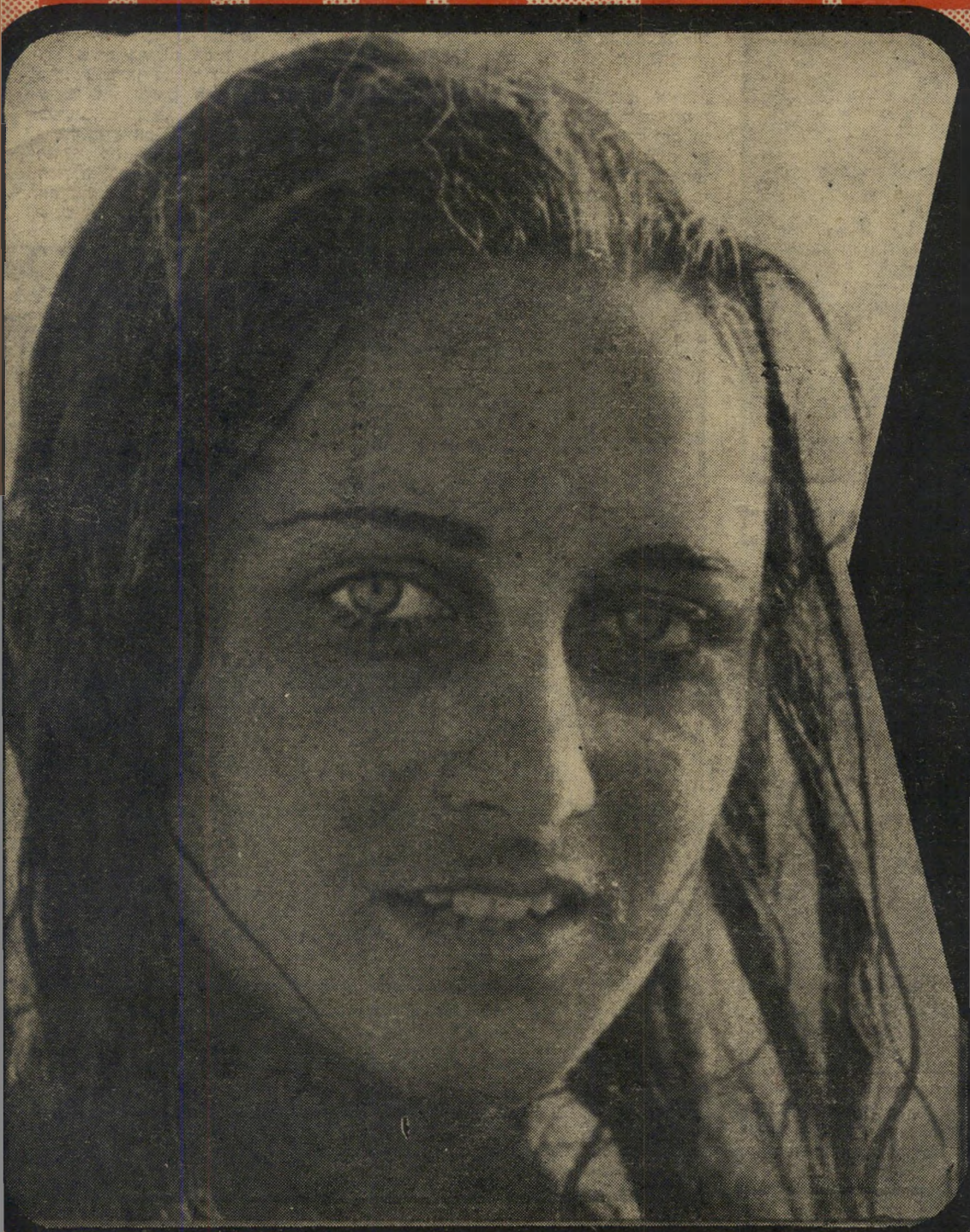
רוצה איריס דרמון בת השבע וחצי, שפרצה בבכי כשנאמר לה שהיא צעירה מדי מכדי להיבחן. אמה, מזל, ניסתה להרגיע אותה. למטה מימין מתכוננים למיבחן שני ילדים שבאו בליווית אטם. משמאל: סמדר צעירי בת ה-10 שניכר בה, כי יפהפיה היא עוד תהיה.

מישפחה שכזאת

משפחת בונים מאשדוד הגיעה בהרכב כים עס"מלא על ארבעת ילדיה, כשבראשה האם הגננת. המרחק מאשדוד לתל-אביב לא הפחיד את האם, שהכריזה כי היא מוכנה לכל.

העולם הזה

צה"ל אשם במות בתנו!"

**מאשימה מישפחתה
של החיילת שנרצחה
בחולות קיסריה**

